wwww.virtual-project.eu

LIT

TRITONIC

Martin Millar

Zînele punkiste din New York

PREFAŢĂ DE NEIL GAIMAN

Martin Millar
The Good Fairies of New York
Copyright © 2006 Martin Millar
Copyright © TRITONIC 2008 pentru prezenta ediție în limba română

TRITONIC Grup Editorial
Str. Coacăzelor nr. 5, București
e-mail: editura@tritonic.ro
tel./fax.: +40.21.242.73.77

www.tritonic.ro
www.tritonic.ro/blog

Colecția LIT
Coordonator: ZULLY MUSTAFA

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
MARTIN MILLAR
Zînele punkiste din New York / Martin Millar ;
trad.: Adriana Moșoiu - București : Tritonic, 2008
ISBN 978-973-733-208-0

I. Moșoiu, Adriana (trad.)

821.111(73)-31=135.1

Coperta: ALEXANDRA BARDAN
Ilustrația copertei: © Paul Gibbings | Dreamstime.com
Redactor: SORIN STAICU
Tehnoredactor: OFELIA COȘMAN

Comanda nr. T 362 / martie 2008
Bun de tipar: martie 2008
Tipărit în România

MARTIN MILLAR

ZÎNELE PUNKISTE DIN NEW YORK

Traducere de ADRIANA MOȘOIU

TRITONIC

Martin Millar s-a născut la Glasgow (Scoția), dar a trăit mult timp la Londra (Anglia). A scris romane și piese de teatru, povestiri scurte și articole. Celelalte romane ale sale sînt: *Love and Peace with Melody Paradise; Milk, Sulphate and Alby Starvation; Lux the Poet; Dreams of Sex and Stage Diving; Suzy, Led Zeppelin and Me; Ruby & The Stone Age Diet.*

Lui Martin Millar îi plac romanele lui Jane Austen, și a scris o piesă de teatru despre Emma. A scris, de asemenea, romanul *Tank Girl*, după filmul cu același nume.

În cele din urmă, dar nu în ultimul rînd, a scris sub pseudonimul Martin Scott seria de cărți Thraxas. Pînă în prezent sînt cinci cărți. A cîștigat World Fantasy Award pentru prima din această serie.

Atunci cînd nu scrie, îi place să se uite la *Buffy, spaima vampirilor*, sau să cînte la fluier. Este pasionat de cărțile istorice, mai ales dacă acestea tratează istoria Greciei antice.

— Preocuparea vieții mele, spuse Kerry, este colecționarea alfabetului floral. Este o sarcină dificilă, întrucît unele dintre florile implicate sînt rare și necunoscute, mai ales în New York. Dar, de îndată ce alfabetul floral va fi gata, vor urma tot felul de lucruri bune.

În primul rînd, va arăta foarte frumos. În al doilea rînd, mi-ar putea fi foarte bine de folos în privința ciudatei boli care mă slăbește, pentru că un Vechi Alfabet Floral Celtic este foarte puternic. De asemenea, va fi o armă devastatoare împotriva lui Cal, bărbatul care, nerespectîndu-și promisiunea de a mă învăța toate solo-urile de chitară ale celor de la New York Dolls, s-a dovedit a fi una dintre cele mai josnice forme de viață. De îndată ce alfabetul meu floral cîștigă Premiul Asociației Artistice a Comunității din Strada East Fourth, viața lui se va nărui.

Asistenta zîmbi spre Kerry, îi puse cu grijă un termometru în gură și se pregăti de operație.

O introducere

Cartea aceasta a ajuns la mine cu mai mult de cinci ani înainte de a îndrăzni s-o citesc.

Nu că nu mi-ar plăcea cărțile lui Martin Millar. Dimpotrivă — am fost fanul lucrărilor sale timp de aproape douăzeci de ani. M-a atras proza sa, încîlcită și reală și elegantă și isteață, din ziua în care am pus mîna pe *Milk, Sulphate and Alby Starvation*. M-au atras personajele sale: îmi place un autor care-și îndrăgește personajele, iar personajele domnului Millar au părut întotdeauna a fi oameni cu care îi plăcuse foarte mult să-și petreacă timpul. M-au atras intrigile sale, care aveau acea frumoasă verticalitate pe care trebuie s-o aibă poveștile bune — citindu-le, nu simți că cineva le-a inventat, ci simți că cineva a descoperit ce s-a întîmplat și a scris totul pentru tine.

Am cumpărat această carte la cîțiva ani după lansarea ei, pentru că mă mutasem în America, unde nu prea s-au omorît vreodată să publice romanele lui Martin Millar. Și apoi, după ce-am achiziționat-o, a stat cinci ani pe un raft, necitită, o carte despre care știam că e amuzantă, inteligentă, cu personaje minunate și atrăgătoare, și are o poveste convingătoare.

Cinci ani...

Totul din cauza titlului.

Scriitorii sînt animale ciudate. În acei cinci ani m-am tot pregătit să scriu, și într-un final am scris, un roman intitulat *American Gods*, despre ce s-a întîmplat cînd zeii și zînele și creaturile legendare au ajuns din Lumea Veche în cea Nouă.

Așadar, aveam *Zînele punkiste din New York*, dar nu îndrăzneam s-o citesc. Era, după cum citisem pe copertă, despre zînele din Scoția care au ajuns la New York. Nu-mi trebuia să citesc mai mult. Eram deja destul de supărat. Pentru mine, și probabil pentru orice scriitor, cea mai mare grijă e să nu scrie altcineva cartea pe care o scriu eu, s-o scrie el primul. Sau, în orice caz, că altcineva va scrie o carte asemănătoare cu cea pe care sper eu s-o scriu. Dacă se întîmplă asta, și o scrie, atunci nu am voie să citesc acea carte pînă termin de scris cartea mea. În mare parte deoarece, dacă altcineva a scris cartea mea, aș renunța pe loc și aș fi foarte trist. De asemenea, nu vreau să trăiesc cu grija că am copiat cărțile altora, și cel mai bine este ca pur și simplu să nu le citesc.

Scriam — sau, cel puțin, la început, mă gîndeam să scriu — o carte cu titlul *American Gods*, unde toate lucrurile în care oamenii crezuseră dintotdeauna veneau în America: zei și zîne și vise; iar acum cineva — cineva a cărui operă îmi plăcea — scrisese o carte în care zînele veniseră în New York. Eram terminat, mă gîndeam. Așa că am cumpărat cartea, am pus-o pe raft, și abia cîțiva ani mai tîrziu, după ce propria-mi carte ieșise din mintea mea și se așternuse pe hîrtie, am îndrăznit să pun mîna pe *Zînele punkiste din New York*.

M-am liniștit cînd am descoperit că aborda un teritoriu diferit de cel din cartea mea, dar mai ales am fost fericit să o citesc, și mi-am dorit s-o fi citit mai înainte.

Millar scrie așa cum ar fi scris Kurt Vonnegut dacă s-ar fi născut cu cincizeci de ani mai tîrziu, într-o altă țară, și s-ar fi învîrtit într-un anturaj greșit. Glumește cu o față serioasă, și glumele sale nu sînt urmate de un ghiont în coaste sau un sunet de țambal, în schimb el spune povestea, amuzantă și emoționantă și înțeleaptă și presărată cu personaje la care ții, chiar dacă unele dintre acestea sînt foarte mici, iar altele au obiceiuri care, să fim sinceri, lasă de dorit.

Millar a început bine, cu stilul său inconfundabil, să scrie cărți precum *Milk, Sulphate and Alby Starvation* (o carte pe care am descoperit-o amuzat, o dată, pusă greșit pe raftul „Medicină:

Nutriție"), *Ruby and the Stone Age Diet* și *Lux the Poet*. A fost bun și apoi a devenit tot mai bun.

Zînele punkiste din New York este o poveste care începe cînd Morag și Heather, două zîne de 45 cm, cu săbii și kilturi și păr vopsit strident, zboară prin fereastra celui mai jalnic violonist din New York, un tip supraponderal și antisocial pe nume Dinnie, și vomită pe covorul acestuia. Cine sînt ele, cum au ajuns în New York și ce legătură are asta cu simpatica Kerry, care locuiește în blocul de vizavi, suferă de boala Crohn și face un alfabet floral, și ce legătură are asta cu celelalte zîne (de toate naționalitățile) din New York, fără să menționăm bietele zîne oprimate din Britania, toate astea formează subiectul acestei cărți. Este povestea unui război, o deosebită punere în scenă a *Visului unei nopți de vară* de Shakespeare, și a solo-urilor de chitară ale lui Johnny Thunders interpretate de New York Dolls. Și-ar putea dori cineva mai mult de la o carte?

Cînd am citit-o prima dată, am presupus că nu voi avea mult de așteptat pînă ce *Zînele punkiste din New York* vor deveni un musical pe Broadway, sau chiar un film, cum este *Shrek* pentru adulți. Nu s-a întîmplat încă așa, datorită — sînt obligat să concluzionez — lipsei de imaginație a producătorilor de pe Broadway și ezitării celor de la Hollywood să cheltuiască sute de milioane de dolari pe Morag și Heather, pe Dinnie și Kerry. Nu înțeleg deloc ezitarea lor; nu înțeleg nici de ce Martin Millar nu este la fel de omagiat precum Kurt Vonnegut, la fel de bogat precum Terry Pratchett, la fel de faimos precum Douglas Adams. Dar lumea e plină de mistere.

Această carte se adresează fiecărui violonist care și-a dat seama, la jumătatea interpretării unei vechi arii scoțiene, că melodia „I Wanna Be Sedated" a celor de la Ramones spune totul despre muzica folk, și l-a făcut să vireze în acea direcție. Se adresează fiecărei fete care-și vopsește părul acasă, care are aripi de zînă și care nu-și amintește ce s-a întîmplat seara trecută. Se adresează persoanelor cu orice siluetă și talie, cărora le place să citească o carte bună.

Cartea era la mine de mai mult de cinci ani înainte de a o citi, apoi am împrumutat-o cuiva care mă gîndeam că trebuie

s-o citească și nu mi-a mai fost înapoiată niciodată. Nu faceți nici una din greșelile mele. Citiți-o acum, apoi spuneți-le prietenilor voștri să-și cumpere exemplarele lor. Într-o bună zi îmi veți mulțumi.

Neil Gaiman
Octombrie 2004
102 kilometri de New York

Unu

Dinnie, un dușman supraponderal al umanității, era cel mai jalnic violinist din New York, dar repeta de mama focului, atunci cînd două zîne mici și drăguțe trecură prin fereastra sa de la etajul patru și vomitară pe covor.

— Scuze, spuse una din ele.

— Nu-ți fă probleme, spuse cealaltă. Cu siguranță voma zînelor le miroase frumos oamenilor.

Totuși, în timpul ăsta Dinnie cobora scările, cu o viteză din ce în ce mai mare.

— Două zîne au aterizat prin fereastra mea și au vomitat pe covor! strigă el ieșind în Strada Fourth, fără să-și dea seama pe de-a-ntregul ce efect va avea asupra trecătorilor, pînă cînd bărbații asudați ce cărau niște saci pe lîngă mașina de gunoi se opriră să rîdă de el.

— Ce-ai zis?

— Sus, gîfîi Dinnie. Două zîne, cu kilturi și viori și săbii mici... kilturi verzi...

Bărbații se holbau la el. Monologul lui Dinnie făcu o pauză.

— Hai, strigă șeful de echipă, lăsați-l în pace pe prostănacul ăsta homo și înapoi la muncă. Haideți, la treabă!

— Nu, pe bune, protestă Dinnie, dar publicul său se împrăștiase. Deznădăjduit, Dinnie se uită lung în urma lor.

Nu m-au crezut, gîndi el. Nu-i de mirare. Nici eu nu mă cred.

La colțul străzii, patru portoricani își pasau o minge de tenis de la unul la altul. Îl priviră cu milă pe Dinnie. Umilit de ironia

publicului, acesta se furișă în vechiul teatru de la parterul clădirii sale. Camera sa era la ultimul etaj, al patrulea, dar Dinnie nu era sigur dacă vroia să urce sau nu.

— Îmi place să am intimitate, mormăi el. Și mintea întreagă.

Se hotărî să-și cumpere o bere de la magazinul de vizavi.

— Dar dacă găsesc două zîne în camera mea cînd mă întorc, am dat de dracu'.

Alte cinci zîne, toate suferind de o imensă confuzie provocată de bere, whisky și ciuperci fermecate, fugeau în acel moment, într-o teroare alcoolică, din haosul de pe Park Avenue spre adăpostul relativ din Central Park.

— Ce parte de Cornwall e asta? se văicări Padraig, scăpînd milimetric de sub roțile tarabei unui vînzător de alune glazurate.

— Numai Zeița știe, răspunse Brannoc, încercînd să o ajute pe Tulip, care se încurcase în hățurile ce legau un cal de-o brișcă.

— Cred că tot mai am vedenii, se smiorcăi Padraig, în timp ce un val de alergători năvăleau pe potecă spre el. Îl salvă Maeve, care-i zori spre adîncimea pădurii.

Se prăbușiră pe un petec de pămînt, să se odihnească.

— Sîntem în siguranță?

Erau încă înconjurate de zgomot, dar nu se zărea nici un om. Asta era o ușurare. Zînele erau invizibile pentru majoritatea oamenilor, dar atîtea picioare alergînd reprezentau pentru ele o teribilă amenințare.

— Cred că da, răspunse Brannoc, cea mai în vîrstă zînă și un fel de lider al lor. Dar încep să bănuiesc că nu mai sîntem în Cornwall.

O veveriță țopăi spre ele.

— Bună, spuse Brannoc politicos, în ciuda mahmurelii sale groaznice.

— Voi ce naiba sînteți? întrebă veverița.

— Sîntem zîne, răspunse Brannoc, și veverița căzu pe iarbă rîzînd în hohote, pentru că în New York veveriţele sînt creaturi cinice și nu cred în zîne.

Între timp, înapoi pe Strada Fourth, Dinnie trase o dușcă din berea mexicană, își scărpină bărbia umflată și merse cu pași mari și încrezători spre camera lui, convins că toată povestea se petrecuse doar în imaginația lui.

Două zîne dormeau liniștite în patul lui. Brusc, Dinnie se simți deprimat. Știa că nu are destui bani să meargă la terapeut.

Doi

De partea cealaltă a străzii, Kerry tocmai deschidea ochii în patul său moale, cu perne vechi. Pe lîngă faptul că era nemaipomenit de simpatică, Kerry era în stare să transforme cu ușurință orice zdreanță veche într-o pernă foarte frumoasă, sau într-o pălărie ori o vestă.

Era de asemenea o talentată pictoriță, sculptoriță, cîntăreață și scriitoare, o devotată hoață din magazine și o serioasă colecționară de flori. Mai era și o pătimașă chitaristă, dar tehnica ei era îngrozitoare.

Cei mai mulți o îndrăgeau, dar în ciuda acestui fapt, în dimineața aceasta nu era fericită. Nefericirea ei izvora din patru surse principale. Prima era o știre la televizor despre teribilele inundații din Bangladesh, cu imagini ale cadavrelor, care a necăjit-o foarte tare, iar a doua era boala cronică de care suferea, și care îi slăbea corpul. A treia era lipsa ei de îndemînare la chitară. Deși repetase ore întregi, încă nu putea să interpreteze solo-ul de chitară al lui Johnny Thunders din „Pirate Love".

A patra, de departe cea mai importantă dintre toate, era neputința completă de a se hotărî ce anume îi stă mai bine în păr: garoafele sau trandafirii. Coafura lui Kerry era inspirată oarecum dintr-un tablou de Botticelli, și era esențial să găsească florile potrivite.

Se așezase posomorîtă în fața oglinzii, încercînd pe rînd cu una, apoi cu alta, reflectînd cu amărăciune că nu are nici un

rost să-ți vopsești părul într-un minunat albastru argintiu, dacă mai ai încă astfel de probleme de rezolvat.

Alfabetul floral se contura binișor, avea acum cincisprezece din cele treizeci și trei de flori necesare.

În clădirea de peste drum, zînele deschideau ochii.

— Unde sînt prietenii noștri? murmură Heather, dînd la o parte părul auriu din frumoșii săi ochi.

Dinnie o privi încruntat.

— Nu știu ce sînteți voi și nici nu-mi pasă, spuse el. Dar indiferent ce sînteți, ieșiți naibii din camera mea și lăsați-mă în pace.

Dinnie MacKintosh nu era renumit pentru politețea lui. De fapt, nu era renumit pentru nimic în afară de bădărănia, intoleranța și uriașul său apetit.

— Numele meu este Heather. Sînt o zînă-ciulin. Iar ea este Morag. Îmi dai un pahar cu apă, te rog?

— Nu! tună Dinnie. Nu-ți dau. Ieșiți afară!

— Ce mod e ăsta de a ne vorbi? întrebă Heather, proptindu-se pe cotul ei mititel. Acolo, de unde venim, oricine ar fi onorat să ne aducă un pahar cu apă. Ar vorbi despre asta ani întregi, dacă le-am apărea în cale. Am apărut lîngă tine pentru că te-am auzit cîntînd la vioară un cîntec din Scoția.

— Cîntînd foarte prost, adăugă Morag, trezindu-se încet.

— Da, aprobă Heather, foarte prost. Vioara avea un sunet interesant, dar sincer a fost cea mai proastă interpretare a „Dansului din Tulloch" pe care am auzit-o vreodată, și asta înseamnă ceva. A fost mai proastă decît interpretarea fiului potcovarului de acasă, din satul Cruickshank, deși n-aș fi crezut că așa ceva este posibil.

— Nu cînt chiar atît de prost, protestă Dinnie.

— Ba da. Cu adevărat îngrozitor.

— Nu v-a invitat nimeni aici să ascultați, spuse Dinnie supărat.

— Dar nu te îngrijora, continuă Morag, atingînd micuța ei vioară. Îți vom arăta cum să cînți mai bine. Sîntem zîne bune,

și sîntem mereu fericite să ne oferim ajutorul. Acum te rog frumos, adu-ne niște apă.

— Bună, spuse cu voce joasă o femeie goală la televizor, frecîndu-și un telefon pe sîni. Sîntem fetele dulci și-o facem criminal de bine, în fund, gură sau păsărică. Sună-ne la 970 P Ă S Ă.

— Tot mai am vedenii, spuse Morag. Jur că nu mă mai ating niciodată de vreo ciupercă fermecată. Poate doar în scopuri strict medicinale.

Dinnie făcu niște pași uriași spre pat și le ceru cu voce tare lui Heather și Morag să plece imediat, întrucît el nu crede în zîne. Zînele izbucniră în rîs.

— Ești haios, chicoti Heather, dar hohotele de rîs îi tulburară mahmureala și vomită din nou, pe brațul lui Dinnie.

— Ei bine, acum sigur ne crede! strigă Morag.

— Stai liniștită, spuse Heather. Voma de zînă e cu siguranță frumos mirositoare oamenilor.

Adormiră amîndouă, și nici o manevră de-a lui Dinnie nu le-a putut trezi.

Trei

Cei fără adăpost se adunaseră peste tot în New York. Fiecare colț de stradă avea cerșetorii săi cu ochii triști, care cereau trecătorilor mărunțiș, cu slabe șanse de a primi ceva. Fiecare parc era vărgat și peticit cu corturi provizorii din plastic și pături împuțite, înfășurate drept saci de dormit. Oamenii străzii duceau cea mai deznădăjduită viață. Nici un plan guvernamental nu le-ar da vreodată o șansă. Nici o fundație de binefacere n-ar fi vreodată atît de înstărită încît să-i adăpostească pe toți. Nici un angajator nu le-ar da vreodată de lucru, cît timp ei n-au unde trăi, sau n-au măcar niște haine curate, iar hainele curate n-ar apărea niciodată pe cineva care transpiră ziua întreagă într-un parc înăbușitor. Tot ce puteau face era să se descurce cît mai bine pînă cînd ar da colțul, dar din punctul de vedere al cetățenilor New York-ului, aceasta nu se întîmpla suficient de repede.

Un bătrîn fără adăpost se așeză pe Strada Fourth să se odihnească, suspină, închise ochii și muri.

— Încă unul mort, murmură Magenta, ajungînd la fața locului. Magenta însăși era o cerșetoare fără adăpost, dar una destul de tînără. În ritmul ăsta, rămîn fără detașament.

Salută războinicul căzut și se tîrî spre Broadway, uitîndu-se mereu cu precauție după diviziile persane de cavalerie. Deși era încă destul de departe de armata lui Antaxerxes și nu se aștepta să aibă probleme, știa că pe teritoriul inamic trebuie să fie atentă.

În Cornwall, în Anglia, regele Tala era cît se poate de supărat din cauză că Petal și Tulip își luaseră zborul. Fiind copiii și moștenitorii săi de drept, deja umblau zvonuri că l-ar putea înlocui cu succes.

— Găsește-i, îl instrui pe Magris, șeful tehnician, și adu-i înapoi.

Bineînțeles, regele zînelor din Cornwall nu putea ști că în acest moment două dintre evadate se trezeau din somn într-o cameră goală de pe Strada Fourth.

Imediat începură să se certe.

— Mă simt groaznic.

— Ei bine, e din vina ta, spuse Morag. Halul în care ai turnat ciuperci și whisky în tine.

— Ce vrei să spui? Tu ești cea care a vomitat pe kiltul cel nou.

— Nu-i adevărat. Tu ai vomitat pe el. Nu rezişti la băutură. Cum spune un proverb foarte cunoscut, nu-i da niciodată unui MacKintosh un pahar de whisky sau o vioară.

— Ăsta nu-i un proverb foarte cunoscut.

— În familia mea, este.

— Morag MacPherson, o să mă omori. Și dacă te mai iei vreodată de stilul în care un MacKintosh cîntă la vioară, te omor.

— Nu există nici un stil.

Se uitau fix una la cealaltă.

— Ce s-a întîmplat cu ceilalți?

— Nu știu. I-am pierdut cînd ai leșinat și a trebuit să te ajut.

— Nu eu am leșinat, tu ai leșinat. Nici o zînă MacPherson nu rezistă la whisky.

— Orice MacPherson rezistă mai bine decît un MacKintosh.

Cearta se amplifică pînă cînd deveni prea mult pentru mahmurelile lor. Heather trase o înjurătură scoțiană mai puțin cunoscută și coborî din pat, frecîndu-și tîmplele. Se apropie de fereastră. Chiar și în cele mai bune condiții, aripile unei zîne-ciulin sînt bune numai pentru zboruri scurte, iar acum, slăbită de ciuperci, whisky, bere și diferența de fus orar,

Heather abia putea să dea din aripi pînă sus spre pervazul ferestrei.

Reuși într-un final și privi deasupra Străzii East Fourth. I se tăie respirația. Pentru o zînă-ciulin din Scoția, obișnuită numai cu dealurile, văile și sătucul liniștit pe nume Cruickshank, era o priveliște uluitoare. Peste tot mașini și oameni, copii, căței, hărmălaie și cel puțin zece magazine pe o rază de douăzeci de metri. În Cruickshank era un singur magazin și doar cîteva mașini.

— Ce loc e ăsta? Unde sîntem?

Morag veni lîngă ea. Primul contact cu mediul nou în care se trezi o făcu să uite de cearta cu Heather și să-i strîngă mîna acesteia.

— Cred că e un oraș.

— Ce e aia un oraș?

— O localitate mare. Cam ca niște sate laolaltă. Probabil sîntem în Glasgow.

— Dar eram în Cornwall, protestă Morag. Cornwall nu e aproape de Glasgow, nu-i așa?

Heather scutură din cap. Nici ea nu credea asta, dar cunoștințele ei de geografie erau la fel de vagi ca ale lui Morag. De cînd părăsiseră Scoția, nici una din ele nu a avut nici o idee unde s-au aflat în cea mai mare parte a timpului.

Privirăcu atenție în jos, spre trotuarul unde un bărbat zdrențăros cu o sacoșă mergea cu pași greoi, împingîndu-i pe copilași la o parte din drum.

Acest bărbat zdrențăros era Joshua. O căuta pe Magenta, care se făcuse nevăzută împreună cu rețeta lui pentru cocktailul Fitzroy, o băutură compusă din cremă de pantofi, alcool metilic, suc de fructe și un amestec secret de ierburi.

După ce a urmărit-o pe First Avenue, a pierdut-o din vedere cînd a ajuns la metrou. Era un adversar priceput, dar el n-ar renunța niciodată la căutarea rețetei sale, lucrul cel mai de preț pe care l-a avut vreodată.

— Ce s-a întîmplat cu prietenii noștri? Unde sînt Brannoc și Maeve și Padraig și Petal și Tulip?

Imposibil de precizat. Ar putea fi oriunde în acest oraș. Nici una din ele nu-și putea aminti prea multe în afară de faptul că s-au trezit într-o mașină imensă ce se zgîlțîia, după care au fost aruncate pe stradă într-o ladă de bere. Probabil că prietenii lor au fost duși mai departe de mașină. Începură iar să se certe cine era de vină.

— Voi două, spuse Dinnie, intrînd cu pași apăsați în cameră. Ieșiți imediat și să nu vă mai prind pe aici.

— Ce-i cu tine? întrebă Heather, scuturîndu-și părul auriu. Oamenii ar trebui să fie mulțumiți, încîntați și onorați cînd întîlnesc o zînă. Să sară în sus zicînd: „O zînă, o zînă!" și să rîdă de plăcere. Nu să-i ceară să plece imediat și să nu se mai întoarcă.

— Bine-ați venit la New York, mîrîi Dinnie. Acum ștergeți-o.

— Foarte bine, spuse Heather. Vom pleca. Dar să nu vii plîngînd la noi dacă neamul tău e blestemat pînă la a șaptea generație.

— Sau chiar pînă la a treisprezecea.

Se holbau unii la alții. Un gîndac se ivi de după aragaz, apoi plecă la treaba lui.

Morag, în general cea mai rațională dintre cele două zîne, încercă să calmeze situația.

— Dă-mi voie să mă prezint. Sînt Morag MacPherson, zînă-ciulin, din Scoția.

— Iar eu sînt Heather MacKintosh, zînă-ciulin. Și cea mai bună violonistă din Scoția.

— Ce? protestă Morag. Eu sînt cea mai bună violonistă din Scoția.

Heather se tăvălea pe jos de rîs.

— Cum îndrăznești să rîzi de mine? Sînt Morag MacPherson, campioana campionilor, continuă zîna brunetă.

— Iar eu sînt Dinnie MacKintosh și voi două puteți să vă luați tălpășița.

Acum Morag izbucni în rîs.

— Ce e atît de amuzant?

— E un MacKintosh, chicoti Morag. Nu-i de mirare că abia scîrțiie din vioară. Nici un MacKintosh nu-i în stare să cînte o melodie.

Heather păru incomodată.

— E doar începător, spuse ea, dar Morag rîdea în continuare fără să se controleze. Se amuza foarte tare de cum evoluaseră evenimentele. În ochii ei, cearta era cîștigată.

— Cum îndrăznești să rîzi de un MacKintosh, urlă Heather, care nu suporta să-și vadă neamul ridiculizat în nici un fel. Chiar și un om MacKintosh valorează mai mult decît un MacPherson mincinos și șarlatan.

— Cum îndrăznești să spui că MacPhersonii sînt mincinoși și șarlatani, zbieră Morag.

Ochii verzi ai zînelor străluceau.

— Uite ce e, spuse Dinnie, dar nimeni nu-l luă în seamă.

— Ești o mincinoasă. Mincinoasă, șarlatană, hoață, de doi bani...

— Heather MacKintosh, sper să nu te mai văd vreodată!, strigă Morag, și sări pe fereastră.

Se făcu liniște.

Heather se încruntă. Din colțul străzii urcau vociferările unor jucători de fotbal.

— Sună la 970 C L I T pentru cea mai fierbinte linie de sex din New York, șopti o femeie goală pe ecranul televizorului.

— M-am rătăcit într-un oraș ciudat și acum prietena mea a plecat, numai din cauza viorii tale stupide, spuse Heather și începu să plîngă.

Patru

— Da, recunoscu Kerry, îndesînd o pereche de mănuși sub vesta sa. Am viciul furtului din magazine.

— De ce? vru să știe Morag. E vorba de cleptomanie, despre care am citit într-un ziar de-al oamenilor?

— Nu, dar mă enervează că sînt lucruri drăguțe peste tot, iar eu nu-mi permit să le cumpăr.

— Ești săracă?

Era.

— Și deseori deprimată. Dar m-am mai înveselit de cînd ai apărut tu. Cînd ajunseră în stradă, Kerry probă cu satisfacție mănușile sale noi.

După ce se certase cu Heather, zîna zburase vizavi, unde a avut norocul s-o întîlnească pe Kerry, una din puținele ființe umane din New York care putea vedea zîne.

Oricine o cunoștea pe Kerry, cu părul ei lung, albastru argintiu, hainele hippie, alfabetul floral și misiunea ei quijote-ească de a interpreta solo-urile de chitară ale celor de la New York Dolls, nu ar fi fost surprins să afle că ea poate vedea zîne. Ar fi doar surprins că n-a mai văzut una pînă acum.

Se împrieteni imediat cu Morag și împreună mergeau regulat la furat din magazine. Kerry o hrănea pe Morag, îi dădea whisky și o asculta cîntînd la vioară și spunînd povești. Îi arătă complexitatea alfabetului floral și motivele pentru care îi plăceau New York Dolls și de ce era hotărîtă să se răzbune

pe Cal, un chitarist perfid și mincinos care făcea repetiții cu trupa sa vizavi, în teatrul vechi.

— Răzbunarea mea pe Cal va fi cumplită și completă, îi spuse ea zînei. Va regreta amarnic că mi-a promis să mă învețe toate solo-urile de chitară de pe primul album al celor de la New York Dolls, iar apoi m-a lăsat baltă. Mai ales după ce m-am culcat cu un tehnician scîrbos și plictisitor, ca să-mi dea o chitară.

— Excelent, aprobă Morag. Arată-i iadul.

Kerry avea în minte mai multe metode de răzbunare, dar în principal plănuia să-l lase fără Premiul Asociației Artistice a Comunității din Strada East Fourth.

— Pun în scenă o versiune a *Visului unei nopți de vară*, explică ea. Cal e regizorul. Își închipuie că anul acesta vor cîștiga premiul. Dar nu-l vor cîștiga. Eu o să-l cîștig. Noua mea versiune revoluționară a vechiului alfabet floral celtic, proaspăt adunat pentru prima dată după multe secole, va cîștiga premiul. Și asta-i bine, pentru că îmi plac foarte mult florile. Cînd eram mică, le luam cu mine în pat.

— Și eu la fel, spuse Morag.

Pe Strada Fourth, un cerșetor le ceru bani.

— Îmi pare rău, nu am, spuse Kerry. Dar ia asta.

— Ce i-ai dat? întrebă Morag.

— O vedere cu *Venus și Marte* de Botticelli, îi răspunse Kerry. Cel mai frumos tablou.

Lui Morag nu-i era prea clar cum ar putea asta să ajute un cerșetor flămînd, dar Kerry spuse că-i va prinde bine.

— Dacă mai mulți oameni ar avea picturile frumoase ale lui Botticelli, peste tot ar fi mai puține necazuri. Aranjamentul din părul meu este inspirat din *Primăvara*, cel mai frumos tablou din lume.

— Făceți-mă să pricep, spuse Spiro, șeful veveriților din Central Park, care, alertat de rapoartele subordonaților săi, le făcu o vizită ciudatelor creaturi noi. Spuneți că sînteți zîne. Sînteți invizibile pentru majoritatea oamenilor. Veniți dintr-un loc numit Cornwall. Ați trăit foarte bine acolo pînă cînd o zînă

cu mintea tehnică pe nume Magris a inventat un motor cu aburi și a grăbit revoluția industrială în societatea zînelor. Prin urmare Tala, regele vostru, a început să le transfere pe zînele anterior mulțumite din cîmpuri și grădini, în ateliere, creînd astfel aproape din senin un regat nefericit și oprimat, completat cu securitatea poliției și permisele de muncă. Pînă aici am dreptate?

Brannoc și celelalte zîne încuviințară.

— Astfel că voi, fiind în principal ocupate cu muzica și mîncatul ciupercilor și neavînd nici un interes să lucrați douăsprezece ore pe zi într-o fabrică, ați șters-o spre Irlanda, ajutate de două zîne irlandeze. Pe drum, ați întîlnit două zîne scoțiene care mai întîi au susținut că au fost alungate din orașul natal pentru că au interpretat la vioară cîntecele trupei Ramones, iar apoi că au fost alungate din Scoția pentru un alt delict pe care n-au vrut să-l recunoască, după care ați găsit un cîmp de ciuperci fermecate și le-ați mîncat pe toate. În loc să zburați mai departe.

— Eram obosite.

— Într-adevăr. După aceea, ați băut mai mult whisky și bere decît vă puteți aminti, apoi ați șters-o cumva cu un camion și următorul lucru de care știți e că mergeați pe Fifth Avenue, după ce în prealabil ați fost încărcate într-un fel de cargo-avion. Așa e?

Zînele încuviințară triste. În Central Park era mai bine decît pe străzile furioase din urmă, dar nu era ca acasă.

— Hai, înveseliți-vă, spuse Spiro. Nu e chiar atît de rău. Cel puțin, ați ajuns în America. Mai mult sau mai puțin, vorbiți aceeași limbă. Vă puteți odihni aici o vreme, și ce v-ar putea opri să vă furișați pe aeroportul JFK și să vă îmbarcați într-un avion spre casă?

— Nu ne putem întoarce. Regele Tala vrea să ne omoare.

— Atunci se pare că trebuie să rămîneți aici. Dar ce e așa rău în asta? New York e un loc bun, o să vă placă aici.

Undeva pe lîngă clădirea primăriei, Magenta se opri să ia prînzul, desfăcu o pizza pe jumătate mîncată pe care o culesese în drumul său de pe o bancă. O mîncă, privind în toate părțile.

Era sigură că Tissaphernes se afla în zonă. Tissaphernes era conducătorul cavaleriei persane. Puterea Magentei stătea în principal în hopliți și pelasgi, așa că trebuia să fie atentă ca planurile sale să nu fie dejucate. Se ridică și își continuă drumul spre Broadway.

Afară, strălucea soarele. Înăuntru, Kerry și Morag erau bete criță. Asta nu era deloc bine pentru Kerry, întrucît boala ei o slăbise de energie, deși mental se simțea mai bine.

— Două în două zile, gîndi ea, referindu-se la o altă vagaboandă care se întinsese pe trotuar și murise. Kerry și Morag puseră niște flori lîngă cadavru și chemară ambulanța. Obosită acum, se așeză să se odihnească și o întrebă pe Morag motivul nesfîrșitei sale certe cu Heather.

— În parte, ne-am certat pentru că eu sînt o MacPherson, iar ea o MacKintosh, explică Morag. Și există o străveche și amară vrajbă între MacPhersoni și MacKintoshi. Îți voi povesti mai tîrziu. Dar chiar și în afară de asta, Heather a dovedit de la început că avea un caracter dubios.

S-a întîmplat pe cînd eram copii, sau țînci, cum se spune în Scoția. Mamele noastre ne luaseră și pe noi, împreună cu tot clanul, la un mare concurs de fluier și vioară pentru zîne. Concursul se desfășura lîngă dealul Tomnahurich, care e aproape de un oraș numit Inverness.

Mama mi-a spus că în trecut concursul se ținea chiar pe deal, pe vremea cînd Regina Zînelor trăia înăuntrul dealului, dar acum oamenii au construit acolo un cimitir. Thomas Versificatorul e îngropat acolo. A fost un celebru profet scoțian și prieten al zînelor, undeva prin secolul zece. Sau unsprezece sau doisprezece. Sau cîndva, am uitat cînd. Oricum, din cauza cimitirului nu mai puteam folosi dealul. În multe locuri nu mai putem merge din cauza oamenilor. Dar ne place în continuare acea zonă. E frumoasă și tuturor clanurilor le convine să vină acolo să cînte.

Mi-amintesc că am trecut prin Culloden, în drum spre locul concursului. Sînt multe povești despre Culloden, dar toate sînt foarte dureroase pentru scoțieni, așa că nu ți le voi spune chiar

acum. Oricum, festivalul era un eveniment minunat. Toți marii cîntăreți din fluier și vioară erau acolo, soliști, jongleuri, acrobați, povestitori, alergători la curse de cai și tot ce poți să-ți imaginezi, cu toții strălucitori și fericiți și colorați.

Morag zîmbi, amintindu-și.

— Eram foarte emoționată, pentru că mama mă înscrisese în concursul de vioară pentru juniori. Era prima dată cînd trebuia să cînt în fața altcuiva decît cei din familia mea. Repetasem tot anul. Urma să cînt „Tullochgorum". Melodia asta am cîntat-o mai devreme la fereastra ta. Nu vreau să fiu lipsită de modestie, dar în prezent sînt renumită în regatul zînesc scoțian pentru interpretarea „Tullochgorum". Este un dans celebru, un fel de dans scoțian vioi, dar foarte greu de cîntat bine. O violonistă scoțiană își poate clădi reputația chiar numai pe modul în care îl interpretează. Rabbie Burns, cel mai mare poet din lume, l-a numit „regele cîntecelor".

Rîse.

— Mama vroia ca eu să cînt ceva mai puțin dificil, dar eu eram un țînc foarte hotărît. Și de fapt, deși toți marii violoniști erau prezenți, cîntînd în concurs ziua și pentru distracție seara, auzisem pe unii din ei interpretînd cîntecul meu, dar nu mă gîndeam că cineva o va face mai bine ca mine.

Ei bine, în ziua competiției juniorilor, eu eram un pachet de nervi. Deși avea multe lipsuri, mama se pricepea la vioară. Îmi turnă pe gît un strop de whisky și-mi spuse să-mi văd de treabă. Băutura mă calmă și cînd i-am auzit pe ceilalți tineri competitori mi-am dat seama că sînt o violonistă mai bună decît oricare din ei. Urma să intru eu și începusem să fiu încrezătoare cînd o zînă micuță, palidă și cu aspect bolnăvicios, cu un neobișnuit păr auriu, se ridică și cîntă. Cîntă „Tullochgorum", și a fost cea mai bună interpretare care se auzise la acest festival. Publicul era în delir. Normal, eu eram furioasă.

— Normal, recunoscu Kerry. O manevră mîrșavă.

— Cu siguranță. Și poate aș fi renunțat dacă nu vedeam că zîna blondă poartă kiltul familiei MacKintosh, iar eu nu puteam să las o MacKintosh să mă învingă. Trebuia să mă gîndesc la mîndria familiei mele. În plus, mama ar fi turbat.

Așa că m-am ridicat, am închis ochii și am cîntat. Și am fost bună?

— Ai fost?

— Am fost senzațională. Cea mai bună interpretare a „Tullochgorum" din acest secol, conform unor martori independenți.

— Și ai cîștigat?

— Nu, Heather și cu mine am fost la egalitate. Ea a fost votată de milă, pentru aspectul ei de copil bolnăvicios. De asemenea, s-a zvonit că familia MacKintosh ar fi mituit juriul. Și nu m-ar fi deranjat să fim la egalitate, dacă — și știu că-ți va părea greu de crezut — Heather și mama ei n-ar fi început să se plîngă că interpretarea lui Heather a fost evident superioară și n-ar fi sugerat că familia MacPherson a mituit juriul pentru mine! Poți să-ți imaginezi?

— Și ce s-a întîmplat?

— Am atacat-o pe Heather și-am încercat să o omor. Din păcate, era mai puternică decît părea și-a urmat o luptă teribilă. Amîndouă ne-am ales cu zgîrieturi și vînătăi urîte și cîțiva dinți lipsă pînă ne-au despărțit. După aceea, ne-am împrietenit.

— Așa, pur și simplu?

— Da. La urma urmei, noi am fost cele mai bune violoniste din concurs. Și pe cînd doamna vraci ne bandaja, am început să ne placem. În felul ăsta ne-am cunoscut, eu și Heather. Și în felul ăsta ne-am ales cu excelentele noastre viori. Le-am primit ca premiu. Dar nu va recunoaște niciodată că am cîntat mai bine „Tullochgorum" decît ea.

— Și această tensiune implicită vă face să vă certați?

Morag nu știa prea bine ce înseamnă „tensiune implicită", dar recunoscu că aceasta ar putea fi cauza.

— În plus, susține că a fost ideea ei să înființăm un grup celtic radical, dar a fost ideea mea. Eu am ascultat „Ramones" mai întîi. Fiul potcovarului scosese primele sale trei înregistrări.

Morag căzu pe gînduri.

— Iar acum am ajuns în New York, de unde sînt ei. Este cu siguranță mîna destinului, noi am plecat din Cruickshank

în primul rînd pentru că celelalte zîne se aliaseră împotriva noastră, cîntam versiuni punk ale dansurilor scoțiene și purtam kilturi sfîșiate. Nu le plăcea nici părul nostru vopsit.

Își ridică vioara, cîntă o impresionantă versiune tradițională a „Tullochgorum", apoi se apucă să exerseze notele din solo-ul de chitară „Bad Girl" al celor de la New York Dolls. După ce reușește să-l cînte, i-ar putea arăta și lui Kerry, deși ar fi presupus o muncă intensă, întrucît Morag nu era chitaristă, iar cunoștințele muzicale ale lui Kerry erau limitate.

— Mizerabilul de Cal poate să cînte acest solo, bombăni Kerry, și ochii îi sclipeau cu dușmănie.

Vizavi, Dinnie se uita pe fereastră.

— Ciudat, șopti el, sînt sigur că am auzit pe cineva cîntînd la vioară acolo.

— Nu te mai gîndi, spuse Heather. Era doar o pisică în călduri. Spune-mi, sigur nu mai ai pe undeva un stropișor de whisky?

Cinci

După plecarea lui Morag, Heather rămase cu Dinnie. Acesta nu era deloc entuziasmat de situație.

— Vezi-ți de viața ta în altă parte, îi spuse el.

Heather îi răspunse că nu poate părăsi un MacKintosh care are probleme.

— Nu am nici o problemă.

— Ba ai.

În realitate, Heather nu știa unde să se ducă. Dar, întrucît părea evident mîna destinului cea care a făcut ca prima persoană pe care o întîlnește în acest oraș să fie un MacKintosh, era mulțumită să rămînă. Pentru că era în stare să se facă invizibilă, Dinnie n-o putea goni, deși tare mult ar fi dorit.

Acum, îi mînca biscuiții și butona telecomanda. Obișnuită doar cu oferta mică de programe din Britania, era fascinată de cele cincizeci de canale venite prin cablu pe televizorul lui Dinnie.

Dinnie plecase, încerca să cîștige niște bani. Mîrîise la Heather că a rămas în urmă cu plata chiriei și e în pericol să fie evacuat.

— Bine, bine, spuse Heather, neavînd nici cea mai mică idee ce însemna asta.

Petrecuse o dimineață mizerabilă lălăind-o pe lîngă sediul firmei de curierat, așteptînd să primească de lucru. În calitate de curier pe bicicletă, Dinnie era un dezastru. Prea gras să pedaleze destul de repede și prea certăreț ca să accepte o treabă

mai puțin bună, era norocos să cîștige orice bănuț, și servea mai ales drept model de ridicol pentru ceilalți bicicliști.

Ziua de azi, ca mai toate zilele, se dovedise pierdută și Dinnie pedala spre casă într-o dispoziție proastă, întrebîndu-se de unde va face rost de banii de chirie.

Cotind spre Fourth East, o depăși pe Kerry. Dinnie se încruntă cît putu de tare. O vedea deseori pe Kerry, și nu o putea suferi.

— Coardă stricată, bodogănea în sinea lui în timp ce ea dansa.

— Chitarist de rahat, șuiera el în urma oricărui tînăr suplu și atractiv care mergea lîngă ea.

— Tîrfă, mormăia, zgîindu-se de la fereastra sa în dimineața în care Kerry cobora dintr-un taxi, chicotind beată, ajutată de șofer să găsească scările spre apartamentul ei.

Dinnie era foarte atras de Kerry.

Heather îi salută voioasă apariția.

— Să nu te-aud, mîrîi el. Am hotărît să nu cred în tine, poate așa vei dispărea.

— De ce ești așa bădăran cu mine?

— Pentru că sînt o ființă umană sensibilă și nu am timp de zîne mici și obraznice.

Dinnie deschise o conservă de carne tocată de vită, o încălzi într-o tigaie, mîncă și adună vasele morman în chiuvetă. Era dezgustător de murdar. În cele două camere nimic nu era curat sau la locul lui. Pentru chiria pe care o plătea, stătea într-un spațiu neobișnuit de mare, întrucît camerele pe care le ocupase deasupra teatrului nu erau destinate locuirii. Le sub-închiria ilegal de la îngrijitor. Din această cauză, se temea mereu că va fi dat afară, chiar și atunci cînd nu întîrzia cu plata chiriei.

— Am văzut o emisiune uimitoare, spuse Heather, despre o familie mare care deține puțuri de petrol în Texas. Îți vine să crezi că unul din ei a avut un accident de mașină și nu mai putea respira din cauza rănilor, iar secretara sa, care avea studii de medicină, i-a tăiat gîtul cu cuțitul, a vîrît un pix în trahee și a suflat prin el pînă la sosirea ambulanței, salvîndu-i

astfel viața? Mi se pare că i-au spus traheotomie de urgență. Cînd o ținea de mînă în ambulanță, spunîndu-i că o iubește, mi-au dat lacrimile.

Fără s-o bage în seamă, Dinnie își luă vioara și plecă, pedalînd hotărît spre Second Avenue.

— Unde pleci? spuse o voce fără trup de pe ghidon.

Dinnie țipă și căzu de pe bicicletă.

— Nu mă mir că nu faci bani din curierat, spuse Heather, scuturîndu-și praful de pe kilt. Cazi într-una.

Dinnie tușea și bolborosea ceva.

— Ai nevoie de traheotomie? întrebă Heather plină de speranță, scoțîndu-și din teacă sabia mititică.

— Ce naiba cauți aici?

— Vroiam să iau aer.

Dinnie se ducea să cînte pe stradă, o soluție la care apela doar în cazuri de restriște.

Își legă bicicleta în piața St.Mark. Doi cerșetori tineri, zdrențăroși și fără adăpost, îi cerură cîțiva bănuți, dar el nu-i băgă în seamă și începu să cînte.

Heather scutură din cap, nevenindu-i să creadă. Dinnie cînta groaznic. Trecătorii traversau strada doar să nu-l mai audă, și strigau insulte spre el. Micul traficant de droguri de la colțul străzii plecă în pauza de prînz. Zdrențăroșii fără adăpost, care suferiseră prea mult ca să fie alungați de o vioară, întoarseră privirea în altă parte.

După jumătate de oră de tînguire dureroasă, Dinnie nu cîștigase nimic. Își dezlegă trist bicicleta și se pregăti să plece.

Heather era îngrozită să vadă un MacKintosh atît de umilit.

— Nu pleca, șopti ea.

— Ce rost are să mai stau?

— Mai cîntă o dată, îl instrui Heather, alunecînd peste vioara lui, amuțindu-i corzile. Nevăzută de restul lumii, ea cînta la vioară, în timp ce Dinnie mima. Interpretă cîteva emoționante dansuri scoțiene — „The Salamanca", „Miss Campbell of Monzie", „Torry Burn" și altele, toate legate de cîteva din

refrenele ei preferate ale celor de la Ramones — înainte de a plonja într-o versiune răscolitoare a „Tullochgorum".

Mulțimea izbucni în aplauze furtunoase. Monezile zburau spre cutia viorii lui Dinnie. Acesta le pescui din cutie și-și făcu o ieșire triumfală. Era atît de încîntat de bani și de aplauze, încît catadicsi să-i mulțumească lui Heather, și ar fi fost o experiență memorabilă dacă n-ar fi descoperit că i-a fost furată bicicleta.

— Zînă proastă! urlă el. De ce m-ai făcut să cînt după ce am dezlegat bicicleta?

— Dar n-am știut că o să ți-o fure, protestă Heather. În Cruickshank nu se fură biciclete.

— La naiba cu Cruickshank! zbieră Dinnie și porni ca o vijelie.

Magenta pedala senină pe First Avenue. În spatele ei, Joshua strînse pumnii frustrat. Aproape o prinsese, cînd Magenta, dînd dovadă de o tactică măreață, se cocoță pe o bicicletă dezlegată și se făcu nevăzută.

Incapabil să alerge distanțe lungi, Joshua abandonă urmărirea și se prăbuși pe trotuar.

Începu să tremure. Privat de dozele sale regulate din cocktailul Fitzroy, Joshua avea simptome de deficiență, dar mintea lui era atît de confuză încît nu era în stare să-și amintească ingredientele fără bucățica de hîrtie furată de Magenta.

Un cerșetor pe care-l cunoștea veni agale spre el și-i oferi o înghițitură de vin, care-i făcu bine, deși numai puțin.

— La naiba cu Magenta, mîrîi Joshua. Și cu fanteziile ei idioate.

— Am știut întotdeauna că e o greșeală s-o inviți la un pahar în bibliotecă, spuse prietenul ei. Acum cine se mai crede?

— Un general antic grec, bombăni Joshua.

— Nu e vina mea că trăiești într-un oraș plin de hoți și criminali, spuse Heather fluturînd din aripi în urma lui Dinnie. Am cîștigat bani pentru tine, nu-i așa?

— Douăzeci și trei de dolari. De unde îmi iau eu bicicletă cu douăzeci și trei de dolari?

— De la magazinul de biciclete, sugeră Heather, dar asta păru că-l înfurie și mai tare pe Dinnie.

O bătrînă cu trei haine ponosite și jegoase atîrnîndu-i pe umeri îi ceru niște bănuți, dar el o înjură violent.

Cînd au ajuns la teatru, păși peste un cadavru aflat la capătul scărilor, fără să-i arunce nici măcar o privire. Heather se opri să se uite. Încă un vagabond mort. Mort de prea mult timp pentru o traheotomie.

E îngrozitor cum mor oamenii pe străzi aici, gîndi ea. De ce nu are nimeni grijă de ei?

Pe scena teatrului se desfășurau repetițiile pentru producția lui Cal, *Visul unei nopți de vară*. Cînd auzi bubuind vocile actorilor, Dinnie le strigă niște vorbe de ocară prin scîndurile dușumelei. Nu era fan Shakespeare.

— Să nu mai vorbești niciodată cu mine, îi spuse Dinnie lui Heather, care-l consideră nerecunoscător.

Cu toate acestea, era obișnuită cu lipsa de recunoștință. După ce ea și Morag petrecuseră nenumărate ore în Scoția, îmbunătățindu-și tehnica la vioară, vopsindu-și părul și experimentînd inhalarea vaporilor de clei de zîne, nici una din familiile lor nu era foarte mulțumită. De fapt, ambele mame le amenințaseră cu expulzarea din clan dacă nu încetează să mai corupă tineretul din regatul scoțian al zînelor. Mai tîrziu, cînd l-au întrebat politicos pe Callum MacHardie, un celebru meșter de instrumente pentru zîne, dacă ar putea să le facă un amplificator electric, el le-a turnat la Conducătoarele Clanului, care le-au ținut lungi prelegeri despre ce însemna și ce nu însemna comportamentul adecvat unei zîne.

— E în regulă să te plimbi pe pajiști, le spuseseră conducătoarele. Și să ajuți copiii rătăciți să ajungă acasă. De asemenea, să sporești producția de lapte a vacilor fermierilor prietenoși. Dar iese complet din discuție răscularea pe scară largă a tineretului. Așa că mergeți acasă și purtați-vă cum se cuvine.

Imediat după ce au auzit asta, Heather și Morag au zburat deasupra văii, purtînd tricouri pictate manual cu „Prima zînă mohicană din cartier", dar nimeni altcineva nu știa cum arată un cartier, astfel că gluma lor nu a prins.

Morag fura orice bucățică de mîncare pe care o putea lua cu ea, biscuiți și covrigei, și-i hrănea pe oamenii străzii. Înainte, în satul ei, nu-și dăduse seama, dar aici putea să vadă că a fi om putea implica mai multe lucruri neplăcute. În ciuda acestora, era încă fascinată de minunile New York-ului.

Kerry avea douăzeci și cinci de ani și trăia în New York de la vîrsta de cincisprezece ani, așa că nu mai era fascinată, dar îi plăcea.

Stăteau într-un bar pe Strada Houston, bînd bere direct din sticlă. Zîna povestea entuziasmată despre niște muzicieni sud-americani care făceau street-performance pe Broadway.

— Ce muzicieni buni. Și ce ritm aveau.

— Mmmm, replică Kerry.

— Nu-i așa că erau foarte romantici cei doi băieți care se sărutau pe scara de incendiu?

Morag era înnebunită după scările de incendiu care șerpuiau pe fațada clădirilor, și adesea se fîțîia în sus și-n jos pe ele, privind pe ferestrele oamenilor.

— Mmmm, spuse Kerry.

— Sînt sigură că ne distrăm mai bine decît Heather și umflatul de MacKintosh. Îți spun că el e prea rău ca să dăruiască flori sau cărți poștale cu Botticelli cerșetorilor.

Kerry era tăcută.

Un barman tinerel adună voios sticlele de pe masa lor, rînjind încrezător spre Kerry. Kerry privea pierdută în spațiu.

— E plăcut cum îți zîmbesc mereu oamenii, Kerry.

O lacrimă se prelinse pe fața ei.

— Hai să mergem acasă, spuse Kerry.

Merseră pe jos pînă acasă, observînd în drumul lor o cerșetoare strecurîndu-se preocupată printre mașini și felinare spre Strada Third.

— Altă nebună. Sînt o mulțime pe aici.

Magenta nu era chiar nebună, dar nu se simțea foarte bine după ce zburase peste ghidonul bicicletei din cauză de prea mult alcool. Dispăru pe o ușă, înșfăcă exemplarul furat al *Expediției în Persia* de Xenophon și încercă să-și vindece mahmureala cu o lectură.

Păsările și animalele șușoteau în Central Park.

— Am auzit de la o mierlă, îi spuse un porumbel unei veverițe, care a auzit de la un pescăruș, că albatroșii caută niște creaturi care seamănă cu aceste zîne.

Porumbeii și veverițele le priviră pe zîne și se întrebară dacă le vor aduce belele pe cap.

— Mi-e dor de Heather și Morag, spuse Brannoc.

— Mie nu, răspunse Padraig, acordîndu-și vioara. N-am mai întîlnit în viața mea niște zîne atît de certărețe. Nu mă mir că au fost alungate din Scoția. Dacă ajung vreodată în Irlanda, vor fi alungate și de acolo.

Odată vioara acordată, Padraig începu recitalul. Cîntă „Giga de pe Miltdown", mai întîi lent, după care tot mai rapid, apoi explodă într-o versiune uimitoare a cîntecului „Jenny e binevenită în Charley", un dans scoțian lung și complicat. Zînele-muzicieni aveau controlul magic al volumului instrumentelor lor, astfel că cele două s-au îmbinat perfect.

Animalele s-au oprit din șușotit ca să asculte și să privească. Maeve și Padraig erau cele mai bune zîne-muzicieni din Irlanda, iar asta era aproape sinonim cu a spune că erau cei mai buni muzicieni din lume, deși Heather și Morag ar fi putut avea ceva de spus în privința asta.

Apartamentul lui Kerry era format din două camere mici. Patul era înălțat pe o platformă, iar dedesubt își depozitase hainele. Se așeză pe pat. Morag veni lîngă ea.

— În Scoția, spuse zîna, sînt renumită pentru perspicacitatea mea. Și mă uimește faptul că, de cînd am ajuns aici, tu n-ai fost niciodată cu adevărat fericită. Am dreptate?

Kerry izbucni în lacrimi.

— Am fost nefericită cu mult timp înainte de a ajunge tu aici, spuse ea.

— De ce? Pari a duce o viață bună. Chiar splendidă. Toată lumea te îndrăgește. Iubiții tăi stau la coadă la ușa ta, deși îi gonești pe toți.

Kerry privea lung spre afișul cu New York Dolls. Membrii grupului se uitau lung spre ea, bosumflați.

— Îi gonesc din cauza bolii mele, explică ea.

Kerry suferea de boala Crohn, o afecțiune foarte neplăcută, care-i rodea intestinele.

— După un timp, va trebui ca doctorii să taie părțile afectate.

Morag se înfioră. Asta depășea imaginația ei.

Kerry își desfăcu bluza. Pe partea stîngă, avea o pungă lipită de piele.

Rostul și modul de funcționare ale unei pungi de colostomie îi erau necunoscute lui Morag, pînă să-i explice Kerry despre ce era vorba.

Morag privea mîhnită pe fereastră. Viața se scurgea pe lîngă ea, dar ea nu se amuza. Își imagina cum ar fi să aibă o gaură într-o parte, prin care materiile fecale să treacă într-o pungă.

Soarele era astăzi neobișnuit de puternic. Căldura era coplesitoare. Pietonii mergeau transpirați pe trotuare, iar șoferii înjurau și claxonau.

Kerry mîngîie macul său galez cu trei boboci, o floare incredibil de rară, mîndria colecției sale. Faptul că l-a găsit crescînd sălbatic printre ruinele unei clădiri a determinat-o să înceapă colecționarea afabetului floral. Îl sărută, îl mîngîie și îi vorbi foarte frumos.

Apoi, se uită să vadă ce face noua sa *Mimulus cardinalus*, o floare drăguță roșie cu galben, cea mai nouă achiziție a alfabetului său. Floarea tăiată atîrna cu josul în sus, la uscat. După ce se va usca, o va da cu fixativ pentru conservare și o va pune lîngă celelalte cincisprezece flori care-i acopereau podeaua.

Cal n-a mai vrut să iasă cu ea din clipa în care a aflat de colostomia ei, spunînd că nu se vede într-o relație cu cineva

care-și elimină fecalele într-o pungă. Din pricina asta, Kerry se simțea foarte rău.

Morag suspină. A fi om chiar presupunea cîteva lucruri neplăcute.

Șase

— Nu vreau nici o lecție de vioară, declară Dinnie. Și nu vreau nici să stai aici. Du-te și stai cu prietena ta.

— Nu e prietena mea, protestă Heather. E doar o persoană pe care am avut ghinionul să o întîlnesc. Mi-e milă de ea. Să-ți spun sincer, mă plictisea de moarte.

Heather se liniști cu o înghițitură mică de whisky, șterpelit măiastru de la barul din colț.

— Laude, laude și numai laude. Doar pentru că avea cîteva puteri paranormale. Și ce dacă? Zînele au puteri paranormale cu toptanul. Impresionant ca o balegă. Eu nu văd asta ca pe un dar. Bineînțeles, marea ei problemă este gelozia nebună față de spectaculosul meu păr auriu, care i-a fermecat pe toți masculii-zîne din Scoția. Asta a înnebunit-o pe ea. Domnii preferă blondele, cum obișnuiam să spunem în Highlands.

— Amîndouă vă vopsiți părul, preciză Dinnie, privind cu dezaprobare spre vîrfurile stacojii ale pletelor sale blonde.

— Dar al meu a arătat întotdeauna mai bine, jubilă Heather. Părul lui Morag e prea închis să se vopsească bine.

Dinnie se uita posac spre perete. Dacă ar fi crezut în zîne, nu s-ar fi așteptat ca ele să-și petreacă timpul bîrfind coafura celorlalte.

Privirea i se opri pe vioara lui. O expresie de înfrîngere se așternu pe fața sa mare și roz. Era prea complicat pentru el. Nu va progresa niciodată. Nici măcar nu-i mai plăcea instrumentul, deși atunci cînd l-a văzut prima dată în piața de

vechituri, sub un morman de trompete, i s-a părut că are un sens.

La școală învățase să cînte numai puțin înainte de a abandona. Cumpărase vioara și partiturile pentru că îi aminteau de școală, ultima perioadă în care mai avusese prieteni.

— Ridic-o, îi porunci Heather.

— Nu.

Toată povestea era foarte frustrantă pentru Heather. Dacă Dinnie nu învață să cînte la vioară, atunci ea va fi umilită în fața lui Morag. I se lăudase prostește că, prin tehnicile ei superioare de vioară, va fi foarte ușor să-l învețe pe Dinnie să cînte.

Acum își dădu seama că Morag o provocase să facă această afirmație pripită luîndu-i intenționat peste picior pe MacKintoshi.

— Dacă vei ști să cînți mai bine, vei cîștiga bani cîntînd pe stradă.

— Nu suficient de repede încît să mă scape de evacuare, bombăni Dinnie. După ce-i fusese furată bicicleta, spectacolele stradale deveniseră un subiect delicat.

Heather își trecu degetele prin părul auriu, se admiră în oglindă și se gîndi cu disperare. Mai degrabă moare decît să-și recunoască eșecul în fața lui Morag MacPherson.

— Ce spui de asta, propuse ea. Voi încerca să te învăț. Dacă faci progrese, vei fi mulțumit. Dacă nu faci nici un progres, promit că plec și te las în pace. Și vei fi de asemenea mulțumit.

Ideea că Heather va dispărea în cotloanele Manhattan-ului îi surîdea foarte tare lui Dinnie.

— De acord, învață-mă ceva.

— Te voi face să-mi lingi păsărica, vierme împuțit, mîrîi o voce de femeie. Sună acum la 970 P U S I!

— Oprește, te rog, canalul 23, spuse Heather. Nu te ajută deloc să stăpînești vioara.

Dinnie rîse.

— Ar fi trebuit să știu că voi, zînele, faceți pe mironosițele.

— Nu fac pe mironosița. În Highlands eram considerată cea mai fierbinte amantă de la marea zînă-fluierar Mavis MacKintosh încoace, care s-a culcat într-o singură noapte cu optsprezece

bărbați, doisprezece femei și conducătoarea zînelor Mac Auly, lăsîndu-i pe toți satisfăcuți, dar extenuați. Nu-mi place să mă domine un telefon, atîta tot. Oprește-l, te rog.

În Central Park, Brannoc îi privea iritat pe Petal și Tulip ținîndu-se de mînă sub un tufiș. Ca frate și soră, aveau tot dreptul să se țină de mînă, dar asta îl făcea pe Brannoc să se simtă gelos. Îi plăcuse de Petal din ziua în care sosise în Cornwall, un menestrel rătăcitor plecat din districtele reci și necunoscute din nordul Angliei.

Maeve și Padraig le întrebau pe veverițe unde ar putea găsi un strop de Guiness.

— În multe baruri, le spuse una din veverițe. Locul ăsta e plin de irlandezi cărora le place să bea Guiness, barurile lor au un trifoi pe perete, afară. Dar asta ar însemna să mergi pe străzile pline de oameni. Și, deși susții că în Irlanda orice om ar fi încîntat să se oprească din treabă și să-ți aducă niște bere, aici nu sînt prea sigură.

Maeve declară că ea va pleca în acel moment să găsească bere, întrucît ea era Maeve O'Brien din Galway și nu se temea de oameni și nici de altceva, dar Padraig era cel prudent, și-i spuse că ar fi bine să mai aștepte.

Petal și Tulip erau pierduți într-un vis. Dispăreau adesea într-o stare de vis ca o transă, ca să uite de tatăl lor. Erau copiii regelui Tala și știau că el n-ar renunța niciodată să-i caute.

— Măiculiță, strigă Spiro cînd află asta. Sînteți copiii regelui. Imaginați-vă! Capete încoronate! Chiar aici, în Central Park!

Dar Maeve îl trată cu dispreț, pentru că ea ura familia regală englezească. Dezaproba certurile dintre Petal și Tulip și tatăl lor, ca fiind un exemplu de stupiditate aristocratică tipic englezească.

— N-au muncit o singură zi în viața lor, murmură ea și începu să cînte la flaut un dans înverșunat.

Brannoc zdrăngănea încet la vioară. El le preda mandolina și fluierul lui Petal și fratelui ei. Atunci cînd nu visau, învățau cu aviditate.

Dinnie nu învăța cu aviditate.

— Folosește arcușul cu delicatețe. Nu trebuie să tai vioara în jumătate.

La cinci minute după începerea lecției, Heather începea să aibă regrete. La fel și Dinnie. Stătea drept, înalt, gras și ciudat.

— M-am răzgîndit, spuse el. O să învăț altădată.

Heather strînse din dinți.

— Dinnie, îmi pui răbdarea la încercare. E o mare onoare să te învețe o zînă să cînți la vioară. Așa că bucură-te.

— A dracu' onoare, spiriduș prost ce ești, scîrțîi Dinnie.

— Mănînci rahat, nenorocit gras ce ești, scîrțîi Heather. În barul din colț învățase deja cîteva expresii folositoare.

Se uitau fix unul la altul.

— Ridică vioara.

— Am alte lucruri mai bune de făcut.

— Cum ar fi? Ce planuri ai pentru diseară? Îți vizitezi prietenii, probabil?

Dinnie își încruntă peste măsură ochii mici și îndesați.

— Nu ai nici un prieten, nu-i așa?

— Are vreo importanță?

— Are. În ciuda incredibilei tale bădărănii față de mine, de fapt îți place să mă ai în preajmă, atfel n-ai mai avea pe absolut nimeni cu care să vorbești. În tot orașul ăsta enorm, tu nu ai nici măcar un prieten. Greșesc cumva?

Dinnie apucă telecomanda și deschise televizorul. Heather sări vioaie pe telecomandă și îl închise.

— Nu trebuie să te simți prost din cauza asta, Dinnie. Am aflat multe lucruri despre acest loc. Se pare că singurătatea nu e ceva neobișnuit. Știu asta pentru că am citit un articol într-o revistă pentru femei pe care o citea un bătrîn într-un bar. În Cruickshank, toată lumea se poartă prietenește cu toată lumea. Mă depășește faptul că aici, unde sînt atîția oameni, lumea nu se poartă deloc prietenește. Dar pot rezolva problema asta pentru tine.

— Nu te osteni, mormăi Dinnie.

— Nu e deloc osteneală. Sînt faimoasă între zînele din Scoția pentru ușurința cu care-mi fac prieteni. Desigur, cu părul meu

auriu și frumusețea nepământeană, în general vor toți să se împrietenească cu mine — întîmplător, chestia asta o înnebunea pe Morag — dar chiar și așa, l-aș putea cîștiga de partea mea și pe cel mai neprietenos trol, sau pe Scufița Roșie.

— Foarte bine. Daca întîlnești vreun trol pe Strada Fourth, nu vei avea nici o problemă.

— Sînt cea mai bună violonistă din lume. În curînd vei fi și tu la fel de bun, pentru că te ajută o zînă MacKintosh. Ar fi trebuit să-l auzi pe Neil Gow înainte ca mama mea să-i arate cîteva șmecherii.

— Cine e Neil Gow?

— Cine e Neil Gow? A fost cel mai vestit violonist scoțian din toate timpurile. S-a născut în Inver, aproape de locul de unde vin eu. A fost îngropat în curtea bisericii din Little Dunkleld, un loc foarte drăguț, deși noi zînele, ca regulă, nu avem nici o treabă cu bisericile. Ți-aș putea spune multe povești interesante despre Neil Gow.

— Și cu siguranță mi le vei spune.

— Mai tîrziu. În orice caz, tehnica sa era îngrozitoare, pînă a intrat pe mîna mamei mele. Familia mea s-a ocupat de toți violoniștii celebri din Scoția, și sînt sigură că te pot învăța și pe tine. Așa că nu te mai zgîi la telecomandă și să începem. Lecția unu. „Podul peste Balater", un dans lent, dar înflăcărat în mîinile unui maestru.

Heather cîntă „Podul peste Balaster". Era un dans lent, dar înflăcărat în mîinile sale. Fiecare dans scoțian se declanșa într-un mod rar auzit de la Neil Gow încoace. Pe pervaz se opriră cîteva păsări, să asculte. Afară, pe stradă, Rachel, o cerșetoare bătrînă, auzind ce frumos cîntă Heather se așeză pe treptele teatrului, să-și odihnească picioarele obosite.

— Mă bucur că am auzit ceva atît de minunat înainte să mor, șopti pentru ea, încălzindu-și măruntaiele sub aura zînei celei bune.

Sus, Heather îi preda legătura lui Dinnie.

— Acum încearcă și tu.

Cu exemplarul său șifonat din „Colecția de dansuri scoțiene a lui Gow" tremurîndu-i pe genunchi, Dinnie bîjbîi spre „Podul

peste Balaster". Păsările își luară zborul, iar Rachel fu împinsă împotriva voinței sale înapoi pe tărîmul celor vii.

— Groaznic, spuse Heather cu sinceritate. Dar în curînd va fi mai bine. Uită-te. În muzică, simbolul ăsta înseamnă o întoarcere, și se cîntă astfel... Iar acest simbol înseamnă tremolo, și se cîntă așa... Încearcă.

Dinnie încercă. Scoase și de data asta un zgomot îngrozitor. Heather suspină. Ca profesor, avea mult mai puțină răbdare decît își imaginase.

— Dinnie, văd că se impun măsuri disperate. Și ar fi bine să crezi că asta e într-adevăr o rară onoare, care ți se face doar pentru că ești un MacKintosh la ananghie. Precum și pentru că urechile mele nu vor mai rezista mult timp. Întinde palma.

Îi atinse degetele. Dinnie le simți încălzindu-se.

— Acum mai încearcă o dată.

Dinnie își privi degetele calde și mai încercă o dată. Pentru prima oară în istorie, reuși să producă un sunet care putea fi considerat muzical.

Aelric se așeză pe vine sub un tufiș. În toiul nopții, liniștea plutea peste Cornwall. Cei cinci care-l însoțeau se așezaseră în spatele lui, încordați și pregătiți. La semnalul lui Aelric, plutiră în aer peste șopronul cu războiuri de țesut, scăpărară foc din degete și îl incendiară.

Șopronul arse intens, dar înainte ca alarma să se declanșeze, Aelric și tovarășii lui zburară, protejați de întunericul nopții.

Aelric era liderul Mișcării de Rezistență a Zînelor din Cornwall și singura rază de speranță pentru zînele oprimate de conducători. Cu toate acestea, întrucît mișcarea sa de rezistență era compusă doar din el și încă cinci partizani, iar Tala era de departe cel mai puternic conducător pe care îl avusese vreodată regatul, misiunea sa părea lipsită de speranță.

Totuși, incendierea șopronului era un însemnat act de sabotaj economic. Aelric aflase despre sabotajul economic dintr-o carte despre tehnicile teroriste pe care o găsise într-o bibliotecă a oamenilor, și pînă acum părea că merge bine.

Dinnie făcea oarecare progrese, dar curînd începu să se plîngă că îl dor degetele.

— Mai cîntă o dată, îl îndrumă Heather.

— Mă dor degetele.

— Domolește melița, grăsane! strigă zîna în cele din urmă.

— Nu mă lua cu expresiile tale scoțiene, spuse Dinnie. Și prefer să fiu un grăsan decît o aberație de 45 cm într-un kilt mizerabil.

— Cum îndrăznești? Și asta după ce te-am învățat o melodie.

— Aș fi învățat-o oricum.

Heather turba.

— Ești talentat ca un cîrnat, spuse ea și dispăru în noapte.

Foarte puțini oameni, precum Kerry, se nasc cu abilitatea naturală de a vedea zîne. Alții, precum Magenta, își dezvoltă această abilitate după îngurgitarea cîtorva poțiuni ciudate, din alcool metilic, cremă de ghete și suc de fructe.

— Înțeleg că ești un servitor nepămîntean al lui Tissaphernes, tiranul regiunii persane? spuse Magenta.

— Nu, sînt Heather, o zînă-ciulin din Scoția.

Magenta nu era prea convinsă, așa că puse mîna pe sabie.

— Ei bine, eu sînt Xenophon. Îi conduc pe mercenarii greci în ajutorul lui Cyrus, fratele regelui Antaxerxes, împotriva aceluiași Antaxerxes. Și dacă îl slujești, spune-i că sfîrșitul e aproape.

O mașină cu difuzoare în portbagaj hurducăi pe lîngă ele, făcînd aerul să vibreze în ritmul muzicii.

Mi-ar plăcea să cînt la vioară într-o instalație de genul ăla, gîndi Heather, ceea ce o făcu să-și amintească de planurile ei și ale lui Morag de a înființa o formație. Se întristă.

Magenta mărșălui mai departe, ancorată cu putere și fericire în fanteziile ei.

Șapte

— Toți sînt galbeni, spuse Morag.

— Sîntem în Cartierul Chinezesc, îi răspunse Kerry.

Își făceau plimbarea zilnică. Kerry își căuta în Cartierul Chinezesc floarea de Gingko Biloba, un copac chinezesc.

— Cum a ajuns floarea din copacul chinezesc în vechiul alfabet celtic? întrebă Morag.

Kerry n-avea idee. Presupunea că celții umblaseră peste tot.

— Sau poate a crescut și în alte locuri. Oricum, e una din raritățile care mă împiedică să completez alfabetul floral.

Morag scană orizontul după Gingko Biloba. Cînd a auzit prima dată de alfabetul floral, presupusese că o floare începe cu litera A, alta cu B, alta cu C și tot așa, dar se părea că e mult mai complicat. Florile trebuiau să corespundă simbolurilor celtice vechi, nu literelor englezești din prezent, și trebuiau să fie nu doar dintr-o anumită specie, ci și de o anumită culoare.

Fără nici o Gingko Biloba la orizont, Morag studia oamenii.

— Ce oraș, New York-ul ăsta. Oameni negri, maro, albi, galbeni și combinații. Îmi place.

— Și mie, spuse Kerry. Dar uneori, oamenii se bat.

— De ce?

— Pentru că sînt de culori diferite.

Morag rîse zdravăn.

— Oamenii sînt atît de proști. Dacă zînele ar fi de culori diferite, nu s-ar bate din cauza asta.

Kerry se trezise azi bine dispusă, și nici măcar punga de colostomie nu o deranja. Morag știa că o va deranja mai tîrziu, totuși, și se străduia să găsească o soluție. În calitate de zînă, avea ceva puteri vindecătoare magice, dar care nu acopereau probleme chirurgicale complicate.

O mică broșă în formă de octogon atrase privirea lui Kerry, și intră în magazin să se uite la ea. Era un magazin neobișnuit, un second-hand plin de cărți și bijuterii, cu doar cîteva cărți și cărți de joc înșirate pe tejghea. În spatele tejghelei erau cîteva instrumente. Morag le cerceta, în timp ce Kerry îl întrebă pe proprietarul chinez despre broșă. Nu era de vînzare.

— De ce? spuse Morag după ce ieșiră.

Kerry ridică din umeri.

— Nu știu. A spus doar că nu este de vînzare.

Plecară mai departe, iar Kerry scoase broșa din buzunar.

— Ești o hoață foarte îndemînatică, spuse Morag cu admirație. Nu remarcasem nimic.

Morag zări niște homari într-un acvariu mare, în fața unui restaurant.

— De ce trăiesc acei homari în acel magazin? întrebă ea.

— Stau în acvariu pînă cînd un client vrea să-i mănînce. Apoi sînt gătiți.

— Ce?!

Morag era îngrozită. În Scoția, în timp ce hoinărea pe coasta de est, avusese multe conversații interesante cu homarii. Habar nu avea că oamenii îi mănîncă. Mai tîrziu, cînd ajunseră acasă, pentru ca Kerry să mănînce și să-și ia doza zilnică de steroizi care țineau sub control boala Crohn, Morag se simțea cam deprimată.

Își scoase vioara din cîrpa verde și o puse încet sub bărbie.

— Este un cîntec foarte frumos, spuse Kerry.

— Mulțumesc. Este o faimoasă elegie scoțiană. Deși, ca să fiu sinceră, lucrurile astea mă cam plictisesc. Dacă Heather nu ar fi fost o mătură proastă și nu am fi fost exilate din Scoția din cauza ei, în acest moment formația noastră radicală celtică ar fi adunat tot poporul.

După ce o văzu și o ascultă pe Morag distrîndu-se cu o elegie tristă, Kerry se posomorî, și pînă să apună soarele amîndouă căzură de acord că nu mai era nimic de făcut decît să meargă la culcare, deprimate și cu telefonul înăbușit sub o pernă.

Kerry le spuse „noapte bună" florilor sale, sărută fabulosul mac galez și se puse în pat.

În teatrul de vizavi, Cal căuta o tînără actriță pentrul rolul Titaniei din *Visul unei nopți de vară*.

Heather îl privi oarecum plictisită.

— Nici una din ele nu arăta măcar de departe a regina zînelor, se plînse ea mai tîrziu lui Dinnie, dar Dinnie era prea ocupat să-și ungă biscuiții cu unt de arahide ca s-o bage în seamă.

— Ieri am urmărit o cerșetoare, continuă Heather. Trăia cu iluzia că este Xenophon, un mercenar atenian din anul 401 î.Ch., plecat să lupte pentru Cyrus, pretendentul la tronul Persiei, împotriva fratelui lui, Antaxerxes.

— Nu-mi place cînd inventezi povești de-astea stupide, spuse Dinnie. Lasă-mă în pace.

Neputînd să doarmă, Morag se ridică, hotărîtă să elibereze homarii.

— Sărmanele creaturi.

Se cocoță pe o mașină care se îndrepta spre centru, simțind spiritul aventurii.

— Cam ca James MacPherson, șopti ea. James MacPherson fusese un faimos hoț și violonist în Scoția secolului șaptesprezece, bun prieten al zînelor, înainte de a fi spînzurat.

O petardă explodă pe strada următoare, și cîțiva oameni mișunau pe trotuare, dar în general era liniște.

Găsi restaurantul și îi salută voioasă pe homari. N-a fost greu să le dea drumul. Majoritatea lacătelor sînt o nimica toată pentru zîne, și curînd homarii înotau în siguranță în canalizare.

Un succes spectaculos!, gîndi Morag. De fapt, un triumf. O operațiune fără incidente, fără absolut nici un impediment.

MacPherson Pungașul în persoană nu ar fi făcut o treabă mai bună.

— Și ce anume crezi că faci, jefuind un restaurant din circumscripția noastră? întrebă o voce în spatele ei. Morag se răsuci, și spre marea ei uimire văzu o zînă foarte mînioasă, cu pielea galbenă sclipind spre ea.

Morag își luă tălpășița.

La colțul Străzii Canal se agăță de o motocicletă care gonea mult mai repede decît era ea în stare să zboare, temîndu-se pentru viața ei. În spatele său, o ceată de zîne chineze supărate o amenințau cu pumnii și căutau mașini cu care s-o ajungă din urmă.

— Diavol alb, strigau ele. Ne jefuiești restaurantele.

Cînd motocicleta se apropie de Strada Fourth, Morag sări spectaculos, riscînd să se rănească, apoi fugi spre casă. Privi rapid peste umăr, dar nu văzu pe nimeni urmărind-o. Se ruga să fi scăpat de ele. Din fericire, motociclistul era beat și condusese ca un nebun.

Aha!, gîndi Magenta, tîrîndu-se pe Broadway și văzînd cum zînele chineze o urmăreau fără succes pe Morag. O primă ambuscadă. Antaxerxes l-a trimis pe căpitanul său Tissaphernes și o armată de soldați orientali. Se gîndi că sfîrșitul e aproape și, ca să-și calmeze nervii, trase o dușcă zdravănă din cocktailul Fitzroy. Crema de ghete îi coloră buzele într-un roșu macabru, dar ea era foarte bine dispusă.

Gîndindu-se că ar trebui să se adăpostească, se îndreptă spre Strada East Fourth și se culcuși în teatru.

Înăuntru, Cal îi dădea instrucțiuni actorului care îl interpreta pe Theseus, ducele Atenei.

— Ești duce. Fii măreț.

— E ilogic, anunță Magenta, apărînd în culise. Theseus nu a fost niciodată ducele Atenei.

— Ce-ai spus?

— Theseus nu a fost niciodată ducele Atenei. În primul rînd, rangul de duce nu a existat în Atena.

— Și de unde naiba știi tu? întrebă Cal.

Magenta se ridică țanțoșă. Viața pe străzi nu o afectase pe Magenta. În vîrstă de treizeci și cinci de ani, musculoasă, cu părul gri-metal tăiat scurt, putea intimida pe oricine atunci cînd se ridica în picioare.

— De unde știu? M-am născut acolo.

— Șterge-o, mamaie, spuse actorul.

Magenta îi aplică o lovitură peste ureche fără drept de apel.

— Îmi dau demisia, spuse actorul, căzut la podea. Un actor adevărat nu poate lucra în asemenea condiții.

Morag năvăli în camera lui Kerry, la adăpost. Kerry se trezise și stătea pe o pernă, meșterind o pălărie asortată cu părul ei albastru deschis, în timp ce bea o bere și asculta radio-ul.

— Ale dracului zîne galbene..., începu Morag, dar Kerry o întrerupse.

— Morag, tocmai mă gîndeam la tine. Ascultă știrile.

Prezentatorul descria evenimentele zilei din Brooklyn, unde situația era tensionată între coreeni și dominicani, care se bătuseră într-un magazin. Incidentul se transformase într-un mare scandal, și magazinul era acum înconjurat de soldați.

— Altă încăierare rasială, spuse Kerry. Ce păcat că oamenii nu pot fi ca zînele, așa cum spuneai azi-dimineață.

— Exact, spuse Morag, uitîndu-se în tavan.

Kerry opri radio-ul și căzu pe gînduri.

— Ce vroiai să spui cu „ale dracului zîne galbene"?

— Nimic, absolut nimic. E doar o binecuvîntare scoțiană. Spunem adesea așa cînd întîlnim un vechi prieten.

Morag își pescui rezerva de whisky și se băgă în pat.

— Cred că mă culc. Dacă mă caută cineva, spune-i că nu sînt acasă.

— Chiar trebuie să stai pe umărul meu? se plînse Dinnie.

— De ce să nu stau? Este un umăr mare și gras. E destul spațiu.

— Umărul meu nu e gras.

— Ba da, este.

Se opriră la colțul străzii să se certe. În oricare alt loc, această discuție aprinsă între un violonist și o zînă invizibilă ar fi atras atenția. La colțul străzii East Fourth nimeni nu-i băga în seamă.

Își continuară drumul, Dinnie mai morocănos decît de obicei, dar Heather complet neafectată de discuție. Dinnie se îndrepta spre supermarketul de pe Second Avenue, unde făcea cumpărături ieftine și-și lua biscuiții preferați.

— Ai ceva mărunțiș? îl întrebă o cerșetoare. Dinnie o ignoră. Răutatea lui o întristă pe Heather. Nu credea că se cuvine ca un MacKintosh să refuze să-i ajute pe săraci.

— Nu are casă. E îngrozitor să nu ai unde sta.

— Nu mă interesează. Dacă îți pasă atît de mult, du-te și fă-i tu o casă. În felul ăsta ieși din părul meu.

— Nu m-am atins niciodată de părul tău. E prea murdar.

Părul lui Dinnie era negru și gros, stufos și nepieptănat. Asociat cu înălțimea lui, uneori îl făcea să pară un sălbatic, mai ales atunci cînd nu se bărbierea — fie din cauză că nu îl deranja, fie pentru că nu avea apă caldă.

Nu aprecia criticile la adresa lui venite din partea unei zîne, și încercă să-și continue drumul. Dar nu era posibil, cu Heather pe umărul său.

— De ce se ridică aburi din caldarîm?

— Habar n-am. Și să știi că astea se cheamă trotuare.

— Serios? N-am ajuns încă?

— Nu.

— Bine. În timp ce mergem o să-ți spun o poveste. O să-ți spun trista mea poveste, de ce am fost gonită din lacurile și vîlcelele din Scoția. De ce nu mă pot întoarce să văd frumoasele dealuri acoperite cu iarbă neagră și crestele acoperite cu zăpadă din Glencoe. De ce nu voi mai avea niciodată plăcerea de a savura berea și whisky-ul de iarbă neagră, fabricate și distilate de experimentatele zîne MacKintosh, și nu voi mai vedea niciodată frumoasa curticică a bisericii din Inver.

Dinnie scrîșni din dinți.

— Să auzim.

— Vroiam doar să creez puțină atmosferă. Oricum, într-o noapte întunecată, furtunoasă și cu o ploaie ca un bici, eu și Morag călătoream spre Skye, o insulă lîngă coasta vestică a Scoției. Mergeam să participăm la marele concurs de vioară pentru zîne, MacLeod. Vremea era groaznică, dar sînt o MacKintosh, așa că nu mă deranja prea tare. Morag, în schimb, se plîngea și se văicărea mai mult decît de obicei că era udă fleașcă și înghețată. MacPhersonii nu au avut niciodată caracter. Vroia să se așeze undeva și să renunțe, dar m-am ocupat de problemă și am găsit un castel unde să ne adăpostim.

— Ai găsit un castel? Așa, pur și simplu?

— Castelele nu sînt ceva nemaiîntîlnit în Scoția. De fapt, Scoția e plină de castele. Am găsit o cameră drăguță, uscată. Nu se vedea nici un pat, dar am dat de o lădiță comfortabilă, așa că ne-am urcat în ea. Nu era nimic înăuntru, doar o bucată mare de pînză verde.

Un taxi trecu pe lîngă ei, claxonînd camionul din față, care claxona mașina din față, blocată de o altă mașină care la rîndul ei era blocată. Vehiculele din spatele taxi-ului se alăturară corului, claxonînd nerăbdători, deși nici un șofer nu putea face nimic, doar să aștepte. Dinnie traversă cu greu strada.

— Morag se plîngea în continuare că-i e frig, bineînțeles, și ca s-o potolesc am scos sabia și am tăiat cîteva bucăți din pînza verde, pe post de pături. Și am avut astfel niște pături foarte bune. Am dormit tun. Dar ghici ce era materialul verde?

— Nu mă interesează.

— Era faimosul steag zînesc MacLeod!

Heather aștepta ca lui Dinnie să i se taie respirația de uimire. Nici vorbă.

— Nu ești surprins?

— Nu.

— N-ai auzit de faimosul steag al zînelor MacLeod?

— Nu.

Heather era surprinsă. Se aștepta ca toată lumea să fi auzit de el.

— Este unul din cele mai renumite vestigii zînești din Scoția, la fel de renumit și de important pentru zînele scoțiene, precum

vioara MacPherson-ilor și sabia MacKintosh-ilor. Zînele l-au dăruit oamenilor din familia MacLeod undeva prin secolul unsprezece, iar ei l-au păstrat în străvechea lor casă, castelul Dunvegan. A salvat clanul, și trebuie dezvăluit numai în cazuri de urgență. Nu poți să te joci cu steagul zînesc MacLeod. Nimeni nu are voie nici măcar să îl atingă. Să-l tai și să-l folosești drept pătură iese cu totul din discuție. Oricum, în ziua următoare, neștiind ce am făcut, am plecat mai departe. Ne-am înfășurat viorile în pături, gîndindu-ne că poate mai încolo o să ne folosească. Dar cînd am ajuns la locul concursului și ne-am despachetat viorile, a început haosul. Zînele MacLeod vroiau să ne omoare pe loc pentru că le-am mutilat steagul. Le-am spus că a fost un accident și nu mi-am dat seama că eram în castelul Dunvegan, darmite că am tăiat din steagul zînesc, dar pesemne ele credeau că am făcut-o intenționat. Zînele MacLeod se remarcă prin lipsa de inteligență. Din păcate, sînt în număr foarte mare, așa că am plecat de urgență înapoi pe continent, călare pe un delfin. După aceea, nu ne-au lăsat în pace. Ne-au urmărit peste tot. Nu a contat nici măcar faptul că sîntem zîne bune și nu am făcut niciodată vreo faptă rea. Prin urmare, eu și Morag am zburat din Scoția. Acum nu ne mai putem întoarce, doar pentru că proasta de Morag s-a plîns într-una de frig. Mi-a distrus viața.

— Dar, spuse Dinnie, simțind ocazia să o pună în încurcătură pe Heather, tu ai tăiat steagul.

— Numai ca să ajut o creatură mai slabă. Și nu aveam de unde să știu că era faimosul steag MacLeod. De ce l-au lăsat aruncat într-o ladă?

Dinnie începuse să obosească. Plimbarea de la Strada Fourth pînă la supermarket îl făcu să gîfîie, așa că nu vroia decît să cumpere ceva la repezeală și să se întoarcă acasă.

— Ai putea măcar să arăți puțină compasiune, spuse Heather, în timp ce el înhăța niște biscuiți și conserve de carne de vită tocată.

— De ce? Nu-mi pasă că v-au alungat din Scoția.

— Dar e groaznic să nu ai un adăpost!

— Hmm!

Dinnie avu o scurtă dispută cu casierița, crezînd că i-a luat mai mulți bani decît trebuia, apoi se îndreptă spre casă.

— Chiar pe tine te căutam, spuse paznicul întîlnit pe scări. Te dau afară.

Dinnie bocăni pînă sus în camera lui și aruncă sacoșa pe podea.

— Îmi pare rău, suse Heather. E groaznic.

— Să nu te aud, mîrîi Dinnie și deschise cu sălbăticie o conservă de carne de vită.

Albatrosul ateriză cu greutate pe țărmul din Cornwall. Magris era acolo, s-o întîmpine. Era Șeful Vrăjitorilor Regelui, deși acum îi plăcea să fie cunoscut drept Șef Tehnician. Aripile lui erau frumos împăturite sub o mantie neagră lungă.

— Ceva vești pentru mine?

Albatrosul scutură din cap.

— Nici urmă de ei în nici unul din regatele pe care le-am survolat. Am văzut războaie, foamete și epidemii, vapoare, trenuri și mașini, furnici, cămile și șopîrle, spriggani, strigoi și naiade, dar nu le-am văzut pe cele două zîne ale tale, nici pe prietenii lor.

Magris se încruntă. Era nervos, dar știa că albatroșii nu trebuie criticați.

— Te rog să continui căutarea.

Pasărea încuviință din cap și-și luă zborul. Ca regulă generală, albatroșii nu se întind prea mult cu vorba. Magris nici atît. Era prea furios pe rebelul Aelric și sabotajul lui economic. Magazii și fabrici ardeau peste tot în regat.

Rebelii șopteau că, dacă Petal și Tulip ar conduce regatul în locul lui Tala, lucrurile ar sta mult mai bine.

Petal și Tulip se odihneau într-o poiență în mijlocul boscheților din Central Park, ascultîndu-i pe Maeve și Padraig cîntînd din fluierele lor de tablă. Cîntau „Ballydesmond" și „Maggie în pădure", iar Petal și Tulip băteau din picior, în ritmul săltăreț al polcăi.

— Și mă întreb cînd vom mai ajunge iar în Doolin?! spuse Maeve. Doolin din Irlanda era faimos pentru fluierele de tablă,

iar cele două zîne își petrecuseră mult timp acolo, ascultînd și cîntînd. Își amintiră, pentru cîteva minute, de vremurile bune petrecute în ținutul Clare.

Magenta nu se înnebunise niciodată prea tare după secolul douăzeci. Cînd tatăl ei a murit, electrocutat de mașina de scris după ce-și spălase mîinile fără să le șteargă bine, Magenta a luat-o razna complet. Așa că nu se înnebunea nici după spălat.

Povestea cu Xenophon cu care se amăgea era o evadare plăcută și o modalitate de a-și păstra optimismul în timp ce fugea de Joshua. Ea și Joshua fuseseră amanți cîndva, înainte ca Magenta să-l prindă cu o altă cerșetoare și să-i fure rețeta de cocktail drept răzbunare, știind că fără ea nu ar putea trăi.

Acum, însă, colindînd pe trotuare, se gîndea să renunțe. Puterea poțiunii alcoolice începea să se estompeze, și era oarecum conștientă că avea foarte puține în comun cu legendarul erou grec.

Silueta unei zîne sclipi în depărtare.

— Probabil mai am încă halucinații.

Heather se uita cu tristețe la un alt cadavru, un alt vagabond mort din cauza bolilor, epuizării și disperării. Trei în trei zile. Nu-i plăcea cum acești oameni expirau pur și simplu pe străzi și rămîneau acolo. Alții treceau pe lîngă ei și nici măcar nu se uitau. În Cruickshank nu s-ar fi întîmplat așa.

O zînă trebuie să pună o floare pe cadavru în semn de respect, iar Heather plecă să caute una. Găsise în teatru, lîngă chitara lui Cal, un extraordinar mac cu boboci roșii, galbeni și portocalii, îl pescui și-l așeză pe cadavru.

Cîntă o elegie tristă, apoi plecă.

Magenta ajunse lîngă cadavru și fu îngrozită să constate că era o femeie pe care o cunoștea bine, o femeie alături de care cersise și care-i fusese prietenă timp de cincisprezece ani.

Se așeză posomorîtă și luă o înghițitură zdravănă din cocktailul Fitzroy. Orașul părea un loc neprimitor.

— La naiba cu toate, bolborosea subconștientul Magentei. Se ridică maiestuos în picioare.

— Cyrus a murit, anunță ea trupele care o așteptau. Bunul meu prieten, binefăcătorul meu a fost ucis în bătălie. Cum ne vom găsi noi, grecii, drumul spre casă acum, prin miile de kilometri de teritoriu inamic?

Ridică floarea pusă de Heather și se îndepărtă, mărșăluind hotărîtă.

Albatrosul aterizâ gîfîind pe plaja din Cornwall.

— Le-am găsit, îi spuse lui Magris.

— Unde?

— Una din ele a fost zărită de o vrabie în New York, vorbind cu o femeie bătrînă.

— Mulțumesc, spuse Magris, dîndu-i albatrosului o recompensă aurie.

Opt

Pierderea macului galez cu trei boboci era o lovitură năucitoare.

Kerry se holba la spațiul unde ar fi trebuit să fie floarea, tremurînd șocată și furioasă. Morag, cocoțată pe un difuzor, ascultînd Suicide, zbură și-o întrebă ce s-a întîmplat.

— A dispărut macul meu.

În cartea lui Kerry de mituri celtice, macul galez era piesa de rezistență a alfabetului mistic. Mai mult, trebuia să aibă trei boboci, iar asta era practic de neobținut.

— L-am găsit după ce poliția a desființat o fabrică de cocaină, se văicări Kerry. Nu mai există altul în America!

Era un mister cum a putut să dispară.

Cal sună la ușă. Îi mulțumi voios lui Kerry pentru că-i împrumutase floarea.

— Titania mea a fost speriată de o cerșetoare care a atacat teatrul. A trebuit să-i dau ceva, să o liniștesc. Am urcat în apartamentul tău, am deschis cu cheia pe care o aveam de la tine și am luat o floare. Știam că nu te vei supăra. Mi-e teamă, totuși, că cineva a furat-o din teatru. Nu era importantă, nu?

Zînele chineze nu erau deloc fericite că un restaurant din zona lor a fost jefuit de un intrus, dar asta nu a fost nimic în comparație cu groaza cu care au descoperit că le lipsea oglinda Bhat Gwa. O oglindă Bhat Gwa este proiectată să reflecte mai ales Feng Shui negativ, adică diferite forme de ghinion, și era

foarte apreciată de zînele chineze. Această oglindă mică, de formă octogonală, fusese lăsată în magazinul prietenului lor, Hwui-Yin.

Fără oglinda care să reflecte ghinionul, se puteau întîmpla tot felul de nenorociri, mai ales că se apropia Festivalul Fantomelor Flămînde, cînd spiritele nemulțumite colindau pămîntul.

Mișunară în jurul magazinului, adulmecînd indiciile legate de dispariție.

— Ciudata zînă albă cu păr multicolor a fost aici, strigară ele, simțind aura lui Morag, așa cum simt zînele. Presupuseră că ea a furat-o — o presupunere plauzibilă, deși în realitate a fost Kerry, iar oglinda era acum înfiptă într-una din hainele ei indiene, ca o atrăgătoare decorație.

— Lovitură de maestru, spuse Morag. Mi-a amintit de vremea cînd a trebuit să lupt de una singură cu clanul MacDougal.

— Mulțumesc, spuse Kerry, îngrijindu-și mîna învinețită.

— Crezi că nasul lui Cal chiar e spart? A fugit atît de repede, încît n-am apucat să văd.

Kerry spuse că spera să fie spart, și mormăi ceva despre o teribilă răzbunare viitoare. Pierderea florii o deprima foarte tare, și presupuse că era vorba de un sabotaj intenționat din partea lui Cal.

În acest moment, era ocupată să-și dezlipească punga de colostomie care trebuia aruncată. Ura zgomotul pe care-l făcea uneori.

Morag se cățără pe umărul ei.

— Cum vom înlocui floarea?

— Nu putem s-o înlocuim.

— Prostii, spuse Morag. Nu sînt aici ca să te ajut? Voi răscoli tot orașul.

Kerry luă soluția salină sterilă și o periuță, să curețe gaura laterală. Morag zbură spre un teanc de discuri cu Velvet Underground cumpărate la negru, examinînd fugar o poză a unui Nico tînăr și trist.

— Vrei să-ți fur puțină cocaină de la traficantul din colțul străzii? Te-ar putea inspira.

Kerry rîse.

— De unde știi?

— Pură intuiție.

Kerry însă nu credea că era bine să fure cocaină pentru ea. Lipi cu atenție un inel de carton pentru ca punga de azi să se potrivească pe piele.

— Deci, cum pot să te înveselesc? întrebă Morag, ușor frustrată. Nu avusese niciodată astfel de probleme, pe cînd încerca să le înveselească pe femeile din Cruickshank.

— Spune-mi o poveste.

Morag fu încîntată.

— O idee excelentă. Îți voi spune povestea vrajbei dintre familiile MacPherson și MacKintosh, poveste care îți va explica valorile culturii scoțiene și, în același timp, te va ajuta să înțelegi cum de este Heather atît de ticăloasă.

Se așeză confortabil pe teancul de Velvet Underground.

— Cam prin secolul doisprezece, exista o puternică alianță a clanurilor din Scoția, numită Clanul Chattan. Alianța era formată din familia MacPherson, cu care e asociat tribul meu de zîne, familia MacGillivray, MacBean și Davidson. Și afurisiții de MacKintoshi.

— Te rog să nu mai scuipi pe jos, spuse Kerry.

— Foarte bine. MacPhersonii erau adevărații conducători ai acestei alianțe. În primul rînd, erau mai curajoși și mai isteți dect ceilalți. De asemenea, erau mai puternici și mult mai arătoși decît ceilalți. Și fluierarii lor erau cei mai buni, bineînțeles, atîta timp cît familia mea îi învăța, căci noi sîntem celebri și ca fluierari, și ca violoniști. În plus, MacPhersonii se trag din Muireach, care a în 1173 fost paroh în Kingussie, tatăl lui Gillechattan Mor, liderul necontestat al Chattan-ilor, și al lui Ewan Mor, primul din clanul MacPherson. Așadar MacPhersonii descind din bărbatul care a pornit linia Chattan și au fost adevărații lor lideri. Dar în 1921, cînd Eva, fiica lui Dougall Dall a preluat conducerea Chattan-ilor, Angus, al

Șaselea Moșier al afurisiților de MacKintoshi, a răpit-o și a obligat-o să se mărite cu el, preluînd astfel conducerea.

Între timp, Kerry își lipea de corp o pungă curată de plastic, care să-i colecteze fecalele din acea zi.

— Bineînțeles, MacPhersonii nu au acceptat asta niciodată, dar de-a lungul secolelor MacKintoshii au folosit fiecare truc murdar și subterfugiu imaginabil să se agațe de poziția lor obținută prin mijloace necinstite. Pentru ei, nimic nu era suficient de josnic. Înșelau, încurajau ilegalitățile, se vindeau francezilor, englezilor sau oricui îi plătea, și în general au făcut de rușine numele familiilor prin comportamentul lor șocant. Eu cred că fac în continuare asta. Vezi, deci, concluzionă Morag, cuprinsă de emoție, cu un asemenea trecut era inevitabil ca Heather să o ia pe căi greșite. Furtul, înșelătoria și trădarea sînt pentru ea o a doua natură. Sînt în sîngele ei.

— Haide, protestă Kerry. Nu poate fi chiar atît de rea!

Mica zînă rîse ironic.

— Ha! Nu a trecut o singură zi în Cruickshank fără ca Heather să nu comită vreun act rușinos. Dacă lipsea laptele de la o fermă, era căutată Heather. Dacă ardea cocioaba vreunui țăran, toată lumea țipa „Unde e Heather?". Să fiu sinceră, e o minune faptul că nu a fost linșată în tufișurile de păducel cu mult înainte de a fi dată afară din țară cu scandal. Îți spun, o fi ea zîna-ciulin, dar este cea mai mizerabilă, înșelătoare, ticăloasă...

— Văleu, spuse binevoitoare Kerry. O iubești la nebunie, nu-i așa?

— Cu siguranță nu. N-a făcut decît să se laude mereu că își poate vopsi părul mai strălucitor decît al meu. Asta se întîmpla înainte ca tu să-mi prezinți arta decolorării părului înainte de vopsire, bineînțeles. Dacă n-o să o mai văd vreodată, cu atît mai bine. Mi-a distrus viața. A fost ideea ei idioată să taie steagul zînesc MacLeod ca să facă pături. Eu stăteam foarte bine și fără pătură. Acum sînt exilată din Scoția, numai din vina ei. Chiar și mai înainte de asta, și-a asmuțit mama asupra mea, acuzîndu-mă că am o influență rea, pentru

că a învățat să cînte integral primul album Anthrax la vioară. Mi-a provocat o suferință îngrozitoare.

Kerry, terminînd de schimbat punga de colostomie, începuse să se îmbrace. Din cauza poziției pungii pe corpul ei, nu putea purta nimic strîmt pe talie, și ciorapii colorați pe care încercase să-i îmbrace o strîngeau prea tare. Oftă adînc și căută ceva mai larg. Morag o studia în timp ce se îmbrăca.

— Pe de altă parte, spuse zîna, în comparație cu alte lucruri, eu nu am suferit chiar atît de mult.

Kerry luă de pe raft o sticluță cu steroizi, pentru prevenirea erupției bolii.

— Poate că nu, spuse ea. Dar povestea ta e tristă. Hai să mergem să cumpărăm o pizza enormă, să ne desfătăm. Apoi ne vom gîndi la un mod de a înlocui macul. Voi cîștiga Premiul Asociației Artistice a Comunității din Strada East Fourth sau voi muri încercînd.

Nouă

Dinnie încerca să-l convingă pe îngrijitor să nu-l dea afară, dar acesta era de neînduplecat. Își risca slujba dacă lăsa pe cineva să închirieze camerele de sus, întrucît era ilegal, iar dacă Dinnie nu putea plăti, trebuia să plece.

— Dar sînt singura prezență respectabilă de aici. Fără mine, întreaga clădire va fi preluată de poponari. Sînt un bun chiriaș, liniștit, nu fac necazuri nimănui. Mîine voi avea banii.

Îngrijitorul ezită. Din păcate, chiar în acel moment Heather cedă unei irezistibile nevoi de a se cocoța nevăzută pe umărul lui și de a cînta o serie de dansuri săltărețe.

— Mîine pleci, spuse îngrijitorul și plecă.

— De ce naiba ai făcut asta? urlă Dinnie. Zîna nu putu să ofere nici o explicație rezonabilă. Furiosul Dinnie aruncă ambele sandale spre ea, iar ea plecă țîfnoasă.

Dinnie se prăbuși în fața televizorului.

— Ar fi trebuit s-o pocnesc cu vioara, bombăni el.

Cu Heather ca meditator, Dinnie învățase să cînte „Podul peste Alar" și „Morarul din Drone", un alt dans scoțian foarte cunoscut. Începuse să repete cu mai mult entuziasm. După standardele omenești încă nu cînta foarte bine, după standardele zînești cînta chiar îngrozitor, dar cu siguranță exista un progres. Fu cît pe ce să-și arate recunoștința față de Heather, dar se abținu.

— Dați-i Domnului garanție o mie de dolari acum, spuse un evanghelist frumușel la televizor. Rupeți ciclul sărăciei și

nenorocului. Dați-mi garanție o mie de dolari și necazurile dumneavoastră vor dispărea cu ajutorul Domnului.

Dinnie îl înjură cu voce tare pe evanghelist și schimbă canalul.

— Așteptăm apelul tău, spuse blînd o femeie dezbrăcată, frecîndu-se cu un telefon roșu. Bună, roz, caldă, tînără, udă, la 970 S E X Y.

— La ce te uiți? întrebă Heather, sărind pe fereastră cu un rînjet satisfăcut pe față, mirosind a whisky.

— Nu e treaba ta.

— Ce înseamnă bună, roz, caldă, tînără, udă?

— Îndrăznești să-ți arăți fața pe aici?

— Nu-ți fă griji, spuse Heather. Te-am iertat că ai aruncat sandalele în mine.

La periferiile Raiului era agitație mare. Trupurile treceau încoace și încolo, vorbind emoționate și privind spre Pămînt.

— Ce se întîmplă? îl întrebă Johnny pe prietenul său, Billy.

— Se apropie Festivalul Fantomelor Flămînde, îi răspunse Billy. Billy murise cu cîțiva ani înaintea lui Johnny și știa mai multe despre ce se petrecea acolo. Toate spiritele chineze cu anumite treburi, poate afaceri care n-au mers prea bine sau socoteli neîncheiate, au șansa de a coborî să privească, poate să mai termine din treburi.

— Asta-i interesant, murmură Johnny. Și cu siguranță vreau să știu ce s-a întîmplat cu chitara mea.

Aelric își părăsi însoțitorii și zbură spre oraș. Odată ajuns acolo, se duse glonț la secția documentare a bibliotecii publice. Era un efort foarte mare pentru o zînă mică, să ia o carte de pe raft și s-o citească, putînd chiar să creeze panică în rîndul cititorilor, dar Aelric vroia cu disperare să se informeze.

Era în pană de inspirație, nu știa cum să continue războiul împotriva Regelui Tala. Arta războiului nu prea era stăpînită de pacificatoarele zîne din Cornwall, iar el și micul lui grup de susținători trebuiau să lupte permanent cu imboldul de a merge la Tala să-i spună ceva de genul: „Uite ce e, sîntem aici

toate zînele. Hai să discutăm rezonabil". Tala era un nou tip de zînă tiranică, cu care nu puteai discuta rezonabil.

Aelric găsi secția filosofie politică și extrase un rezumat al lucrărilor președintelui Mao.

— Bună, sînt Linda, eu și prietena mea îți oferim cel mai bun sex oral în trei la telefon...

— De ce îți pierzi vremea urmărind canalul ăsta ridicol de sex?

— Nu-mi pierd vremea urmărindu-l. Schimbam canalele și am dat de el.

Heather rîse.

— Simt nevoia să ascult puțină muzică scoțiană. Hai să găsim niște muzicieni.

— Nimeni nu cîntă muzică scoțiană în New York. Numai muzică irlandeză.

— Serios? Mă uimește. Dar nu contează, e aproape la fel. Noi i-am învățat tot ce știu. Unde-i putem asculta?

Dinnie cunoștea un bar la intersecția dintre Fourteenth și Ninth, unde se cînta cu regularitate, dar nu avea nici un chef să meargă pînă acolo. Heather nu-l lăsă în pace.

— E foarte bine că-ți plac dansurile scoțiene, spuse Dinnie îmbufnat. Dar cum să stau liniștit și să ascult muzică, dacă mîine sînt dat afară din casă? Nu datorită ție.

Heather se încruntă.

— Hai să lămurim chestia asta, Dinnie, pentru că nu sînt sigură că am înțeles. Trebuie să-i dai bani acelui om în fiecare săptămînă, ca să stai aici. Nu i-ai mai dat bani de cinci săptămîni. Prin urmare, ți-a spus să pleci. Pînă aici am dreptate?

— Ai.

— Așadar, continuă Heather, tot ce trebuie să faci este să aduni niște dolari d-ăștia și să-i dai omului. Apoi totul va fi în regulă.

— Da, zînă proastă, dar eu nu am nici un dolar d-ăsta.

— Dar atunci cînd ai făcut curierat pe bicicletă? Nu ai cîștigat suficient să-ți plătești chiria?

Dinnie pufăi.

— Nu am cîștigat suficient să cumpăr o pizza.

— Ai putea să plătești chiria cu pizza?

Dinnie se încruntă.

— Te rog, lasă-mă în pace. În momentul ăsta nu am chef de aberațiile unei zîne.

Heather își scoase sabia și se opri o clipă în fața oglinzii. Își aranjă kiltul și zîmbi.

— Ei bine, o să-ți dai seama că nu există nici o limită pentru iscusința și inventivitatea unei zîne-ciulin. Du-mă să ascult muzică și voi face rost de banii pentru chirie.

Heather încă nu înțelegea pe deplin de ce trebuia să plătească cu dolari ca să trăiască într-o cameră murdară — i se părea o treabă ciudată — dar cu toate acestea, era gata să-l ajute.

Îi plăcu mult concertul. Numai de cîteva ori rîse disprețuitor de muzicienii oameni, care erau într-adevăr foarte talentați, cîntînd așezați în jurul unei mese la un capăt al barului, învăluiți în fum de țigară. Era o plăcere să asculți cimpoiurile, fluierele, viorile, mandolinele, banjo-urile și tobele, și bătea cu piciorul în masă în ritmul dansurilor. Deși ea și Morag intenționau să radicalizeze muzica scoțiană zînească, încă era atrasă de muzica tradițională.

Cînd muzicienii cîntară niște dansuri țărănești, „Băieții din Bluehill" și „Sărbătoarea recoltei", cîțiva irlandezi, tineri și bătrîni, descendenți și expatriați, își lăsară berea și whisky-ul, se ridicară și dansară în formație.

— Sînt impresionată, spuse Heather, privindu-i învîrtindu-se.

— De ce?

— Pentru că se gîndesc la pămîntul natal.

Zînele italiene sînt prietene cu vîntul, și se pricep să se lase duse de el.

Trei dintre ele zburau acum ajutate de briză deasupra Străzii Houston, la nord de casa lor din Mica Italie. Studiară străzile din nord și așteptară.

— Uite-o, spuse cea mai tînără, arătînd cu mîna. Acolo e. Stă pe umărul unei persoane mari și rotunde.

Dinnie își tîra picioarele pe Broadway, cu privirea fixată în pămînt. Era deprimat, umilit și furios.

— Îmi pare rău, spuse Heather pentru a douăzecea oară. Dinnie n-o băgă în seamă. Nu-i băga în seamă nici pe cerșetorii, îndrăgostiții și petrecăreții care treceau pe lîngă ei în întuneric. A fost o încercare curajoasă, continuă zîna. A meritat. Data viitoare va fi mai bine.

Dinnie spuse că nu va exista o dată viitoare. N-ar fi existat nici prima dată, dacă Heather nu l-ar fi șantajat să cînte că altfel se face vizibilă pentru public și creează agitație. După cîteva pahare de whisky, hotărî că ar fi foarte bine dacă Dinnie și-ar arăta măiestria la vioară, dar a fost un adevărat dezastru. Cu degetele înțepenite, scîrțîi și zgîrîi două dansuri scoțiene în cel mai amator mod cu putință, în condițiile în care fusese tot timpul înconjurat de muzicieni profesioniști care nu știau dacă să zîmbească sau să întoarcă privirea, jenați.

Cînd termină groaznica reprezentație, se așternu o liniște de moarte. Chiar și bețivul necontrolabil de la masa alăturată era tăcut. Nimeni din public nu mai auzise vreodată o interpretare mai proastă; nu mai existase niciodată așa ceva. Fiind în general gros de obraz, Dinnie nu se gîndise vreodată că e posibil să fie umilit într-un asemenea hal.

Îi spuse lui Heather că nu va exista o dată viitoare pentru că nu va mai cînta niciodată la vioară, nici în public, nici în particular. Mai mult, ar aprecia dacă și-ar lua zborul în altă parte și l-ar lăsa în pace. Pentru tot restul vieții.

Cînd trecu nepăsător pe lîngă ghereta unui vînzător de alune prăjite cu miere, fără să-i arunce măcar o privire flămîndă, Heather știu că treaba era serioasă.

— Nu fi așa trist, insistă ea. Toți trebuie să înceapă de undeva. Îmi pare rău că te-am pus să cînți înainte de a fi gata. Știu că a fost o greșeală. Îmi dau seama că te simți stînjenit. Dar chiar și toți acei buni muzicieni au fost odată începători. Știu și ei cum este la început.

— Pe ei nu i-a șantajat nici o zînă să cînte înainte de a fi gata și să se facă de rîs de public.

Heather trebui să admită că probabil era adevărat.

— Dar pot să mă revanșez față de tine. Am banii de chirie. Scoase din buzunarul kiltului un teanc de dolari mototoliți și-i dădu lui Dinnie.

Îi luă în tăcere. Nici măcar faptul că scăpase de evacuare nu-l putea face să se bucure după umilința îndurată.

— De unde-i ai? întrebă el cînd ajunseră în camera sa.

— Magie de zînă, minți Heather.

Dinnie deschise televizorul.

— O să-ți ling curul, iar tu poți să-l pleznești pe-al meu, fredonă o femeie dezbrăcată cu părul negru lung, îngenuncheată pe o canapea. Numai doisprezece dolari pentru trei minute.

— Nu am înțeles tot, spuse Heather, încercînd să pornească o conversație. Are vreo legătură cu păsăricile bune, tinere, roz, calde și ude?

Dinnie o ignoră complet.

Zînele italiene se întorceau acasă.

— I-a dat banii furați.

— Ce înseamnă asta? Cine e ea?

Zînele italiene nu știau. Auziseră niște bîrfe legate de o altercație cu zînele chineze care trăiau prin apropiere, și se întrebară dacă are vreo legătură cu ele. Nu mai avuseseră vreun contact cu ele de mult timp, dar încă mai plutea o oarecare suspiciune din trecut.

Orice ar fi însemnat, erau foarte nefericite că o zînă ciudată a dat buzna într-o bancă italiană, a deschis seiful și a dispărut cu un teanc de bani.

Zece

Kerry și Morag bîntuiau fără succes prin cartierul de est, în căutarea macului pierdut. După fapta criminală a lui Cal, care l-a sustras din apartament și l-a lăsat în teatru, macul dispăruse.

Morag încercase să-i mai ridice moralul repetînd la chitară cîteva părți din „Born to Lose", o piesă clasică a lui Johnny Thunders, dar nici inima, nici degetele lui Kerry nu cooperau. Nu avea chef decît să bea bere.

Heather era descumpănită de refuzul lui Dinnie de a mai cînta la vioară. Dacă nu reușește să-l învețe să cînte, atunci Morag o va acoperi de ridicol. Ridiculizarea din partea lui Morag era mai mult decît putea Heather îndura. Deja se temea că rivala ei ar putea afla de dezastrul din bar.

— De ce m-oi fi lăudat la mizerabila de MacPherson că pot să învăț namila asta fără valoare să cînte la vioară? M-a înșelat frumusețea viorii lui. Are un sunet deosebit, dar am riscat mîndria familiei mele pentru un imbecil. Hai, Dinnie, cîntă.

— Nu cînt.

— Dacă nu exersezi, Morag MacPherson și toți MacKintoshii or să rîdă de mine, strigă frustrată zîna.

— Aha, exclamă Dinnie. Deci ăsta e motivul pentru care vrei neapărat ca eu să învăț. Ar fi trebuit să îmi dau seama că ai un gînd ascuns. Ei bine, află că nu-mi pasă nici de MacKintoshi, nici de MacPhersoni.

Heather își potoli furia și îi vorbi dulce. Încercă, stărui, se smiorcăi, îl linguși, îl amăgi, și într-un final făcu apel la vanitatea lui, spunîndu-i că, atunci cînd are vioara sub bărbie, este cel mai atrăgător bărbat.

— Chiar crezi asta?

Heather încuviință.

— Cel mai atrăgător.

Dinnie rînji, iar Heather știu că i-a găsit un punct slab. Unul dintre cele mai ascunse vise ale lui Dinnie era să fie atrăgător.

— Nu mă îndoiesc, continuă ea, că dacă înveți și alte cîntece și te întorci la acel bar, toate tinerele irlandeze vor roi imediat în jurul tău. Chiar și săptămîna trecută am remarcat cum te priveau cîteva dintre ele.

Dinnie își ridică vioara.

M-am întrecut pe mine însămi, gîndi Heather. În sfîrșit l-am făcut să iubească vioara. Coborî fericită, îndreptîndu-se spre bar. Cal era pe trepte, vorbind cu o fată.

— Vei fi o excelentă Titania, spuse el. Vino la audiție. O să-ți placă. Vei fi Regina Zînelor pe o scenă presărată cu flori.

Auzind cuvîntul „flori", Heather se gîndi la prietena ei înstrăinată, Morag. În Scoția, amîndouă fuseseră foarte prietenoase cu florile. Hotărî să zboare peste drum și să vadă ce mai punea la cale.

Pe partea cealaltă a străzii, Morag și Kerry ascultau casete vechi cu Lidia Lunh și beau bere. Kerry îi povesti lui Morag despre copilăria ei în Maine, despre părinții ei, care muriseră cînd ea era tînără, lăsîndu-i doar o mare poliță pentru asigurarea de sănătate, care se dovedi a fi foarte binevenită.

— Și de atunci am fost săracă. Am încercat să fac bani din arta mea aici, în New York, dar fără prea mare succes. E foarte descurajant.

Ultimul efort artistic al lui Kerry fusese pentru prietenii lui Cal, le desenase coperta albumului pe care-l scoteau cu banii lor.

— Am desenat o femeie frumoasă, inspirată de Venus a lui Botticelli — de fapt, semăna cu mine — întinsă pe un pat plin

cu petale de trandafiri. A ieșit bine, dar băieții au spus că nu se potrivea cu titlul albumului.

— Care era titlul?

— „Rock Me, Fuck Me, Kill me". Un album jalnic.

Acesta fusese ultimul proiect comercial al lui Kerry. De atunci, trăia practic fără bani. Acum, că Morag o ajuta cu furatul din magazine pentru a face rost de bani de chirie, situația se mai îmbunătățise puțin.

— Morag, unde găsesc eu un mac galez roșu cu galben și portocaliu? Fără floarea asta, alfabetul nu e complet, și trebuie să fie complet dacă vreau să-l întrec pe Cal la concurs.

La auzirea numelui lui Cal, Kerry aruncă furioasă bentița indiană. Nu numai că o refuzase din cauza pungii de colostomie, dar Cal îi sabotase și florile.

Magenta ajunse într-un mic parc de pe strada Houston și se așeză să-și consulte exemplarul din Xenophon. Cîțiva porumbei mișunau pe lîngă ea, culegînd firimiturile. Înainte de a începe să citească, fu întreruptă de un vagabond care o cunoștea bine. Luase o pauză de la spălat parbrize în intersecții și hoinărea de colo-colo.

— Ce-ai acolo? Xenophon? Izbucni în rîs. Xenophon e o aiureală. Toate sursele recente literar-arheologice au demonstrat că nu a avut un rol atît de mare în expediții, precum s-a lăudat.

Magenta nu se opri să-l mai asculte. Se asigură că noua sa pradă, o neprețuită floare cu trei boboci, stătea bine în sacoșa ei, apoi mărșălui mai departe.

— Să vezi cînd te ajunge din urmă Joshua! strigă el după ea.

— Cică revărsarea unei canalizări a închis ieri trei plaje din Long Island. Iar autoritățile sanitare din Nassau County au primit apeluri nervoase de la persoane cae s-au îmbolnăvit după ce-au mîncat scoici contaminate.

Morag citea ziarul, după ce Kerry încercase un solo de chitară și o lăsase baltă. Cu toate acestea, încă îi plăceau New York Dolls și nu ar abandona niciodată pe deplin.

— Și un adolescent din Brooklyn a fost înjunghiat mortal în Sunset Park după o ceartă.

— Mmmm.

— Și doi tîlhari și-au făcut de cap în Midtown, trei spargeri cu amenințarea cuțitului în cinci minute.

Kerry se strîmbă.

— Poate ar trebui să-mi spui o poveste din Scoția în loc de asta.

— Doar dacă insiști.

Morag înfulecă o turtă de ovăz, o udă cu puțină bere și începu.

— James MacPherson era un faimos tîlhar scoțian și un mare violonist. Nu se temea de nimeni, iar isprăvile lui erau de pomină, dar a fost trădat și apoi prins în piața Keith. Asta se întîmpla pe la 1700, cred. MacPherson era bun prieten cu zînele și chiar a avut o relație fericită cu o sirenă, care e tot un fel de zînă.

Cel mai vestit meșter de viori al zînelor MacPherson, roșcatul Dougal MacPherson, a trăit cam în aceeași perioadă, și era foarte legat de MacPherson Tîlharul. Obișnuiau să bea și să cînte împreună pe dealurile din Banff. Roșcatul Dougal l-a învățat pe James multe tehnici zînești de cîntat la vioară și se spune că nici un duet de viori pînă atunci sau de la ei încoace nu i-a întrecut. Drept răsplată, MacPherson Tîlharul obișnuia să-i aducă Roșcatului Dougal și celorlalte zîne MacPherson burdufuri de whisky și bijuterii alese, căpătate prin furt.

În cele din urmă, au devenit așa buni prieteni, încît Roșcatul Dougal a făcut o vioară în care a pus tot talentul și măiestria lui și i-a dus-o marei Annie MacPherson, care era conducătoarea clanului zînelor MacPherson. Ea i-a dat viorii puterea de a-și schimba mărimea, astfel încît să fie suficient de mare ca un om să poată cînta la ea, apoi Roșcatul Dougal i-a dus-o lui James.

Instrumentul avea un sunet fără pereche. În mîinile potrivite, putea hipnotiza publicul. Te putea face să rîzi sau să plîngi. Putea trimite războinicii să mărșăluiască prin vîlcele sau putea să adoarmă un copil. Era faimoasă peste tot în

Scoția, și deși MacPherson o ducea cu el, era considerată unul din cele trei mari vestigii scoțiene zînești, și aparținea în totalitate clanului.

Apoi, MacPherson Tîlharul a fost trădat, capturat și condamnat la moarte de către șerif. A fost trimis la închisoarea din Banff. Zînele au încercat să-l elibereze, dar șeriful era prea puternic cu vrăjile lui englezești, așa că nu am putut face nimic. În celula lui, MacPherson a compus un ultim cîntec, faimoasa „Elegie MacPherson".

Annie MacPherson a reușit, prin marea ei putere, să obțină o amnistie pentru tîlhar, și asta ar fi fost pe placul întregului popor scoțian, pentru că el nu i-a jefuit niciodată pe cei săraci, numai pe bogați. Dar șeriful a aflat de suspendarea pedepsei și viclenește a dat înainte ora la ceasul din oraș. Astfel că execuția s-a desfășurat cu o oră mai devreme, iar grațierea a venit prea tîrziu.

Cînd James MacPherson a stat lîngă spînzurătoare, a cîntat melodia compusă în celulă, „Elegia MacPherson". Zînele MacPherson îl priveau și au ținut minte cîntecul, așa se face că acesta s-a păstrat. După ce a terminat de cîntat, tîlharul a spart cu furie vioara în bucățele pe genunchi și a sfidat lumea în gura mare. Apoi a fost spînzurat.

Acesta a fost sfîrșitul viorii MacPherson. Nimeni nu știe ce s-a întîmplat cu bucățelele.

Heather se piti lîngă fereastra de la etajul doi a lui Kerry, ascultînd.

— Ce păcat că s-a pierdut vioara, spunea Morag, pentru că Roșcatul MacDougal a fost cel mai mare meșter de viori din Scoția, și Vioara MacPherson a fost din toate punctele de vedere cel mai bun instrument pe care l-a făcut vreodată.

Dincolo de fereastră, Heather încruntă sprîncenele. Era îngrozită. Fugi înapoi în camera lui Dinnie.

Fusese un mister pentru Heather de ce vioara lui Dinnie scotea un sunet atît de tulburător chiar și în mîinile unui interpret atît de prost, și avu o neașteptată viziune paranormală, pentru care nu era deloc vestită.

— Dinnie! Asta nu e altceva decît legendarul instrument zînesc, Vioara MacPherson!

Dinnie stătea tolănit în fața televizorului și nu-i dădu nici o atenție lui Heather.

— Ah, scumpule, mi-ar plăcea să-ți sug cocoșelul tare, gîngurea o femeie în bikini lîngă un telefon roșu. Sună la 970 S U G E pentru cel mai fierbinte sex la telefon din oraș.

S-ar putea să trebuiască s-o omor pe asta cîndva, gîndi Heather.

Morag colindă orașul și pe jos și pe sus, dar nu găsi nici urmă din floarea pierdută a lui Kerry. Concursul era în mai puțin de trei săptămîni. Rămăsese un singur lucru de făcut. Se cocoță pe o scară de incendiu, privi spre cer și se rugă la Dianna, Zeița Zînelor.

Cînd alunecă înapoi pînă la nivelul străzii, o văzu pe Magenta, mărșăluind spre ea, cu floarea presată conturîndu-se în sacoșă.

— Mulțumesc, Dianna, spuse Morag devenind vizibilă.

Explică pe scurt cum stă treaba cu floarea și o ceru înapoi.

Magenta o luă la goană, ordonînd trupelor să formeze un careu, cu arcașii și călărețiii în spate.

— N-am putea găsi floarea în altă parte? întrebă Morag cînd se întoarse la Kerry.

— Nu, spuse Dinnie. Nu, nu, nu. Nu ți-o dau.

Strînse tare vioara.

— Dar ție nici măcar nu-ți place.

— Ba da, îmi place. Mă face atrăgător. În curînd, tinerele irlandeze vor roi în jurul meu. Chiar tu ai spus asta.

Heather se uita chiorîș la el, frustrată dincolo de orice speranță. Îl făcuse pe Dinnie să iubească instrumentul, iar acum ea avea nevoie de el.

— Oricum, protestă Dinnie. Nu te cred. Cum poate fi asta faimoasa Vioară MacPherson, ce-o mai fi însemnînd și asta.

— E unul dintre cele mai vestite simboluri scoțiene zînești. Habar n-am cum a ajuns în New York, dar a ajuns. Îi recunosc sunetul. Orice zînă din Scoția l-ar recunoaște. Doar că noi toți

am crezut că s-a pierdut cu multe secole în urmă. Trebuie să o am. Dacă mă întorc în Scoția cu Vioara MacPherson, mă vor ierta că am stricat steagul familiei MacLeod.

— Cum poate fi ăsta un instrument zînesc? E prea mare.

— Este un instrument care își poate schimba mărimea.

— S-ar putea.

Dinnie și Heather se holbau unul la altul.

— L-aș putea fura.

— Ba n-ai putea, spuse Dinnie triumfător. Ești o zînă bună. Nu ai voie să furi lucrul preferat al unui om. Mai ales al unui camarad MacKintosh.

Heather se gîndea intens. Ce făceau zînele atunci cînd aveau nevoie de ceva de la un om și nu puteau să-l fure? Bineînțeles. Negociau.

— Îți dau orice pe vioară.

Cal suferea de stress. Încercarea de a produce „Visul unei nopți de vară" cu un buget minim se dovedea a fi extrem de dificilă. Mai rău, se părea că se alesese cu un grup de actori iritați, iar întreruperile din partea unor cerșetoare nebune erau mai mult decît putea îndura.

Își conectă chitara, să se relaxeze. Cal era un chitarist bun. Putea să cînte aproape orice; putea să imite zgomotul traficului sau să bîzîie ca un aparat de aer condiționat.

Cîntă cîteva acorduri, apoi degetele îi alunecară ușor pe solo-urile lui preferate de chitară.

Se încruntă. Se simțea vinovat să cînte vechile solo-uri de chitară ale celor de la New York Dolls, pentru că îi promisese lui Kerry să o învețe să le cînte, apoi a părăsit-o înainte de a-i arăta.

— Ascultă, spuse Johnny, sus în Rai.

— Ce e? întrebă Billy.

— Cineva acolo jos. Încă mai cîntă piesele mele.

Johnny Thunders și Billy Murcia, membrii decedați ai New York Dolls, prinseră cîteva vibrații ale refrenului de la „Rock and Roll Nurse".

— Aș vrea tare mult să știu ce s-a întîmplat cu chitara mea Gibson Tiger Top, repetă Johnny. Mi-e tare dor de ea. N-a mai existat vreodată una la fel. Nici măcar aici nu-i găsesc înlocuitor.

Dincolo de cîmpul binecuvîntat din Rai, spiritele chineze continuau pregătirile pentru vizitarea pămîntului, la Festivalul Fantomelor Flămînde.

— O zînă-ciulin angajată într-o negociere este împuternicită să ofere orice, susținu Heather. Spune ce vrei.

Dinnie îi aruncă o privire suspicioasă.

— Foarte bine, spuse el. Îți dau vioara pentru un milion de dolari.

— Asta nu pot sa fac.

— Ha! Știam eu că minți.

Heather plutea agitată.

— Nu te-am mințit. Pot să-ți ofer orice. Dar nu bani. Nu avem voie să negociem averi. Îmi pare rău.

— Mi-ai plătit chiria.

— Asta pentru că am ajutat o ființă omenească aflată în nevoie. Nu a fost o negociere.

— Ei bine, să te ia naiba. Păstrez vioara.

— Haide, trebuie să mai fie și altceva ce-ți dorești. Pot să-ți dau tot ce-ți poftește inima.

Dinnie se uita pierdut pe fereastră. Habar n-avea ce-i poftește inima și nu avea nici un chef să renunțe la vioara sa.

— Nu vreau nimic. Așa că nu-ți dau vioara. Acum scuză-mă, mă duc să cumpăr niște bere. Și asta să fie o lecție pentru tine. Voi, zînele, poate credeți că sînteți deștepte, dar în comparație cu un om ca mine, nu sînteți nimic.

Foarte mulțumit că a păcălit-o pe Heather, pe care o considera prea insistentă pentru binele ei, Dinnie coborî împleticit scările, fredonînd o melodie.

În Cornwall, Magris nu era mulțumit. Regele Tala îi ordonase să îi aducă înapoi pe Petal și Tulip. Pentru Magris, asta

însemna pierdere de vreme. Erau prea departe și nu le putea face nimic.

Magris era mai interesat de restructurarea societății zînești din Cornwall. Deja, sub îndrumarea lui, zînele nu mai trăiau libere în pădure, ci se concentraseră în ateliere, sub conducerea unor baroni. Drept urmare, producția crescu intens și comerțul cu zînele din Franța și din restul lumii înflorise. Din punctul lui de vedere, singura problemă era Aelric și gașca lui, dar avea încredere că vor fi prinși în curînd de forțele de securitate.

— Te-am transformat peste noapte dintr-un lord neînsemnat al unei societăți bazate pe vînătoare, în regele unui tărîm feudal bine orînduit, spuse Tala. Și acum, că am inventat motorul cu aburi, nimic nu ne oprește. Vom produce la fel de mult ca și oamenii. Uită de Petal și Tulip, nu sînt importanți.

Cu toate acestea, Tala era destul de pornit și nu putea accepta fuga lor. Îi porunci lui Magris să îi aducă înapoi. Astfel că Magris trimise mesageri cu aur ca să adune o bandă de mercenari, apoi se gîndi la cel mai eficient mod de a-i trimite în America.

Kerry și Morag cumpărau cafea și bere.

— Ce se aude?

Era un zumzet îndepărat care crescu rapid într-un freamăt puternic, cu strigătele și cadența unei largi procesiuni care coti pe strada Fourth, continuîndu-și drumul.

— Este un marș de protest.

— Despre ce e vorba?

— Sîntem bizari, nu sîntem hoinari, asta e! strigau manifestanții.

Protestatarii întindeau brațele prin rîndurile de poliție din jurul lor, împărțind fluturași cu detalii despre doleanțele lor. Kerry luă un fluturaș și îi citi lui Morag. Spunea că în ultimele săptămîni se înmulțiseră atacurile asupra homosexualilor din oraș. Găștile așteptau afară, lîngă cluburile de noapte și barurile pentru homosexuali, hărțuind pe oricine ieșea. Asta a provocat răni serioase, iar comunitatea homosexualilor protesta că nu primesc suficientă protecție din partea poliției.

— Sîntem bizari, nu sîntem hoinari, asta e!

Bărbații și femeile care mărșăluiau erau în mare parte tineri, cu fețele îndîrjite. Trupele de poliție îi înconjuraseră și îi conduceau mai departe. În Tomkins Square avuseseră loc serioase altercații, și pe măsură ce procesiunea înainta, poliția potolea mulțimea.

Kerry recunoscu cîteva persoane și le făcu cu mîna. Îi spuse lui Morag că numai în ultima săptămînă doi dintre prietenii ei fuseseră bătuți la ieșirea dintr-un bar de homosexuali din West Village.

Morag era complet nedumerită de întreaga situație. Kerry încercă să-i explice, cum se pricepu mai bine, dar cînd Morag începu să rîdă, deveni puțin încurcată.

— Ce e atît de amuzant?

— Voi, oamenii, chițăi Morag și rîse zgomotos. Vă faceți singuri atîtea probleme prostești. Noi, zînele, nu avem asemenea dificultăți. Chiar și MacKintoshii, care sînt hoți, șarlatani și mincinoși, au bunul simț de a lăsa în pace două zîne masculine care se tăvălesc prin vîlcele.

— Vîlcelele astea sună din ce în ce mai interesant, spuse Kerry. Trebuie să mă duci o dată acolo.

— La o parte din drum, perverșii naibii, rosti o voce groasă din apropiere. Nu mai poate omul să iasă la o bere fără să se teamă de o adunătură de radicali homosexuali?

Era Dinnie, dînd din coate spre magazin.

— Bună, Dinnie, spuse Kerry. Dinnie rămase încremenit, murmurînd ceva. Ieși fără să-i răspundă.

— Mergem în direcția greșită, spuse Heather de pe umărul lui. Și de ce te-ai înroșit?

Ajuns înapoi în apartamentul lui, Dinnie dădu pe gît o bere. Heather zîmbea cu înțeles.

— Te-ai îndrăgostit de Kerry.

— Nu fi ridicolă, mormăi Dinnie.

— Nu sînt ridicolă. Te-am văzut roșind, bîlbîindu-te și mergînd într-o direcție greșită după ce te-a salutat. Nu poți păcăli o zînă cu astfel de lucruri. Ei bine, Dinnie, azi e ziua ta norocoasă. Să fac lipeala între amorezi e specialitatea mea. Nici

un caz nu e lipsit de speranță. Și asta poate fi învoiala noastră. Îmi dai Vioara MacPherson, iar eu ți-o dau pe Kerry.

Dinnie era foarte neîncrezător față de propunerea lui Heather. O respinse, ca fiind ridicolă.

— Nu e nimic ridicol în asta. Este o idee foarte isteață. Cea mai bună pe care am avut-o vreodată. Îmi dai vioara și eu ți-o dau pe Kerry.

Gîndește-te la avantaje. Dacă ieși împreună cu Kerry, toți vor vrea să-ți fie prieteni, pentru că ea este foare populară, iar bărbatul cu care alege să iasă trebuie să fie un exemplar foarte dorit. În principiu, te vei transforma peste noapte dintr-o creatură singuratică și demnă de milă, disprețuită de toți, în cel mai dorit burlac din oraș cu o prietenă fierbinte alături. Decît să te legeni în balansoar în fiecare noapte, urmărind meciuri de baseball și canale de sex, vei putea să mergi la concerte și cluburi de noapte cu Kerry la brațul tău, făcîndu-i geloși pe toți. Kerry este o femeie atrăgătoare, și foarte dorită. Fericirea ta nu va avea limite.

Iar eu, de îndată ce voi avea Vioara MacPherson, mă voi transforma dintr-o criminală urmărită, în cea mai populară zînă din Scoția. Întoarcerea mea acasă, cu un obiect atît de faimos și de mult căutat, va uimi întregul regat zînesc și mă va spăla de păcatul cu steagul. Va intra chiar și în căpățînile celor mai neștiutori din familia MacLeod că sînt o zînă ce trebuie sărbătorită și cinstită, nu vînată cu cuțite și săbii prin munți.

Heather se înfioră la amintirea acestui incident deosebit de neplăcut.

— Și chiar dacă nu le intră în cap, un gest atît de eroic mă va aduce sub protecția lui Mavis, regina zînelor scoțiene.

Heather se lumină la gîndul întoarcerii triumfale pe pămîntul natal de lîngă Tomatin. Dacă faimoasa și preaslăvita Vioară MacPherson se întoarce în Scoția adusă de ea, o MacKintosh, va închide gura MacPhersonilor într-un mod spectaculos, și îi va pune la punct pentru multă vreme. Poate chiar va duce la reconsiderarea deciziei juriului din concursul

de vioară pentru juniori, făcîndu-i să admită că versiunea ei din „Tullochgorum" a fost mai bună decît cea a lui Morag.

Iar, din alt punct de vedere, dacă Dinnie se întîlnește cu Kerry, Morag va fi cumplit de supărată. Nu fusese deloc frumos modul cum se lăudase Morag că prietena ei este populară, atrăgătoare și haioasă, iar prietenul lui Heather este doar un pierde-vară. Ce-ar spune Morag dacă prietena ei populară și atractivă s-ar îndrăgosti nebunește de mărețul Dinnie MacKintosh, mîndria familiei sale?

Dinnie fu de acord cu acest tîrg; Heather jubila anticipat.

Kerry traversă strada spre teatru. Morag descuie lacătul și se strecurară înăuntru. Kerry distruse toată recuzita „Visului unei nopți de vară". Sfîșie costumele cu un cuțit și sparse decorurile cu un ciocan.

— Te simți mai bine? întrebă Morag cînd ajunseră înapoi în apartament.

— Puțin, răspunse Kerry. Iar acum ce să-mi prind în păr? Un trandafir sau o garoafă?

Morag se gîndi intens, dar era o întrebare prea grea.

— Ce floare îți mai trebuie?

Se grăbeau cu alfabetul, în speranța că vor înlocui cumva cea mai importantă floare.

Kerry își consultă cartea.

— O Eschscholzia portocaliu aprins. Este un mac care crește în California. N-ar trebui să fie prea complicat.

Heather zbura spre micul parc de pe strada Houston, pentru a se gîndi cu atenție la idila lui Dinnie.

Sub ea, pe stradă, treceau grupuri de tineri, în drum spre un concert la fabrica de tricotaje. Studiindu-i, Heather ajunse la concluzia că nu semănau deloc cu tinerii cu care era obișnuită în micul ei sat.

Poate ar trebui să mă documentez mai bine înainte de a hotărî cum să-i cuplez, gîndi ea. Mă aflu într-un oraș ciudat și nu vreau să pierd vremea punîndu-l pe Dinnie să facă prostii. De exemplu, un pachet de turte de ovăz, care ar cîștiga cu

siguranță inima unei zîne din Highlands, s-ar putea să nu aibă același rezultat în New York. Va trebui să planific totul cu grijă.

Mulțumită de istețimea ei, porni în zbor să facă un mic studiu.

Ciudat, Dinnie nu mînca niciodată în oraș. Nu-i plăcea să-și piardă timpul în restaurante, cumpăra cele mai ieftine chestii pe care le putea prăji ușor pe micul lui aragaz. Petrecu o seară liniștită mîncînd o conservă de carne tocată de vită și urmărind concursuri de cultură generală, întrebîndu-se dacă Heather poate să facă într-adevăr ce a promis. Deși nu avea nici cea mai mică intenție de a recunoaște în fața lui Heather, nu avusese niciodată o prietenă. Nu părea posibil ca prima lui prietenă să fie chiar Kerry, cea atît de dorită.

Învăluiți în aura fericită creată de prezența lui Heather și Morag, cei doi vagabonzi de pe scări se cufundară în vise adînci despre locuri încîntătoare, atît de frumoase încît nu vroiau să se mai întoarcă.

— Bună, Dinnie, spuse Heather, făcînd veselă o tumbă pe pervazul ferestrei. M-am întors. M-am gîndit la problemă și am soluția la îndemînă.

Dinnie se înroși.

— Și, continuă Heather, sărind pe umărul lui Dinnie, am întocmit un plan complet de acțiune. Garantat o va face pe Kerry să se îndrăgostească de tine.

Dinnie rînji disprețuitor.

— Nu mai rînji. Pot s-o fac. Te-am ajutat să cînți un dans scoțian dificil, nu-i așa? O sarcină aproape imposibilă, avînd în vedere halul în care cînți. Ei bine, pot să ți-o dau pe Kerry.

Heather sări chiar pe capul lui Dinnie, ceea ce el ura cu înverșunare, apoi îl privi de deasupra frunții.

— Acum să nu crezi, Dinnie, că subestimez problema. Sînt foarte conștientă de faptul că șansele tale de a cîștiga inima lui Kerry par extrem de fragile. Poate nici nu există. În cele din urmă, ea este o tînără foarte simpatică și practic poate avea totul, în timp ce tu ești un pierde-vară gras, fără nici o trăsătură atrăgătoare demnă de menționat.

— Mulțumesc foarte mult, mormăi Dinnie.

— De asemenea, să nu crezi că nu cunosc moravurile sociale din New York. Le cunosc. Știu că un pachet cu turte de ovăz nu va avea aici profundul efect pe care l-ar putea avea asupra zînelor din satul meu. Am avut o experiență din cele mai plăcute după ce i-am adus unui prieten patru turte de ovăz și un borcan de miere. Trei săptămîni de sex non-stop și orgii într-o peșteră liniștită. A fost minunat. Cu toate acestea, aici lucrurile stau cu totul altfel. Kerry este o rockeriță tînără și trebuie să acționăm în consecință.

Sări jos pe masă, cu părul roșcat și auriu răvășit, și fața radioasă.

— Și cum de știu toate astea? întrebă ea. Îți voi spune cum de le știu. Am petrecut toată după-amiaza spionîndu-le pe Kerry și prietena ei, proasta de Morag, apoi toată seara în cafenelele de pe Avenue A, ascultîndu-i pe tinerii în pas cu moda și citind revistele de rock-and-roll. Știu ce-i place și știu cum să te aduc aproape. Tu trebuie doar să faci ce-ți voi spune.

Dinnie rămase tăcut. Nu-i venea să creadă. Heather schimba cîteva bîrfe mici cu un gîndac de bucătărie care trecea în goană pe lîngă aragaz, adunînd frimiturile. Aragazul, necurățat de ani de zile și îngrozitor de murdar, era un fertil teren de vînătoare.

— Așadar, Dinnie, asta ne e învoiala. Promit s-o fac pe Kerry să se îndrăgostească de tine. În schimb, îmi vei da Vioara MacPherson. De acord?

Dinnie era de acord, chiar și cînd Heather îl anunță că de acum înainte va trebui să facă exact ce-i va spune ea, sau va considera ruptă învoiala și va pleca cu vioara.

— Oricui rupe o învoială cu o zînă i se poate întîmpla aproape orice.

Zîna privi în jos pe fereastră.

— Ah, nu, strigă ea. Nu pot să cred. Alți doi vagabonzi au murit pe scări.

Dinnie nu reacționă.

— Fă ceva, Dinnie.

— Cum ar fi?

— Telefonează cui telefonați voi în New York atunci cînd moare cineva. Urăsc să îi știu întinși acolo.

Dinnie rosti printre dinți că din partea lui nu era nici o problemă dacă vor rămîne acolo un an întreg.

— Dinnie, ascultă-mă bine. Din cîte am văzut la Kerry, în afară de faptul că e prietenă cu afurisita de MacPherson, este o ființă umană amabilă și caldă. Fără îndoială, îi plac bărbații care sînt de asemenea persoane amabile și calde. Rezultă că vei deveni și tu o ființă umană amabilă și caldă. Dacă nu ești în stare, te vei preface. Așa că pune mîna pe telefon.

Dinnie făcu ce i se spuse.

Unsprezece

Morag sări pe fereastra lui Kerry cu un boboc de Eschscholzia și o privire încurcată.

— Am găsit asta la o gheretă cu flori în Midtown, îngăimă ea, apoi începu să-i povestească lui Kerry o poveste tristă.

— Am văzut o fetiță plîngînd după ce își scăpase acadeaua în canalizare. Normal, am apărut în fața ei, s-o înveselesc. În Scoția, asta ar fi generat strigăte de bucurie, încîntare și alte asemenea din partea copilului. Din păcate, în New York nu s-a întîmplat așa. Fetița s-a speriat și a sărit în stradă.

Morag se încruntă.

— Durează îngrozitor de mult în oraș ăsta pînă ajunge o ambulanță.

Kerry fu de acord, și spuse că măcar fusese bine intenționată, dar Morag nu putea fi consolată atît de ușor. Provocase un accident serios și era convinsă că ceva groaznic urma să i se întîmple și ei. După spusele lui Morag, karma zînească era foarte puternică.

Cu toate acestea, nu era nimic de făcut decît să se grăbească cu programul de azi, care presupunea găsirea cerșetoarei în posesia căreia ajunsese macul galez cu trei boboci.

După-amiaza fusese dezagreabil de fierbinte. Magenta se așezase să se odihnească la colțul dintre Avenue C și Fourth. Astăzi, după socoteala ei, mărșăluise o distanță de patruzeci de parasangi, hărțuită în permanență de Tissaphernes.

Locotenentul lui Antaxerxes era un adversar îndemînatic, care în acest stadiu se mulțumea doar să-i hărțuiască trupele, evitînd un atac frontal direct. Situația convenea de fapt ambelor părți, întrucît hoplitii greci ai lui Xenophon erau incomensurabil mai disciplinați decît cei perși, iar dacă ar fi atacat, ar fi provocat pierderi cumplite, dar în cele din urmă, numărul mai mare al perșilor va conta pe acest teritoriu inamic.

O mașină de pompieri trecu pe lîngă ea. Magenta nu o băgă în seamă și cercetă acoperișurile, în căutare de arcași ascunși. Negăsind nici unul, trase o duscă din băutura ei și-și îngădui un pui de somn la intrarea într-o sală, cu un steag atîrnînd deasupra ușii.

Kerry era ocupată cu punga sa laterală. Nu există vreo cauză cunoscută a bolii Crohn, și nici tratament, astfel că atunci cînd Morag o întrebă pe Kerry dacă într-o zi se va face bine, Kerry nu putu decît să răspundă că e posibil.

— S-ar putea să mă vindec pe dinăuntru, și apoi doctorii mi-ar putea face o operație de inversare și nu aș mai avea nevoie de pungă de colostomie. Sau s-ar putea să rămîn în situația asta pentru mult timp, imposibil de precizat cît. Sau s-ar putea să am mai multe crize și să mi se îndepărteze mai mult din intestine, iar atunci nu aș mai putea face vreo operație de inversare.

Gîndul acesta era întotdeauna de ajuns să aducă o lacrimă în ochii lui Kerry, iar Morag trebuia, în general, să schimbe subiectul.

Kerry căută prin maldărele de pe podea hainele cu culorile cele mai aprinse — fusta lungă, jerpelită, galbenă, bluzonul vopsit roșu, albastru, roz și violet, haina indiană verde, acoperită cu broderii și cioburi de oglinzi, mărgelele sale și bentița, ochelarii rotunzi cu lentile albastre, geanta din piele întoarsă cu ciucuri și alte zorzoane, ghetele de baseball împroșcate cu întregul conținut al unei truse de pictat pentru copii, și o garoafă de prins în păr.

— Ar merge mai bine un trandafir?

— Încă nu mă pot hotărî, spuse Morag. Ce zici de o margaretă?

— Hai să mergem.

Odată ajunse afară, Kerry, care în mod regulat era fluierată și strigată de către bărbații de pe stradă, fu ținta unui val prelungit de fluierături neplăcute, cînd trecu pe lîngă un grup de muncitori. Nu-i plăcu asta, dar nu le răspunse.

— Mi-ar plăcea să stau între bucile tale!

— Ce deprimant, spuse Morag, pe umărul ei. Poate ăsta e începutul karmei mele negative.

Kerry o asigură că nu despre asta era vorba, întrucît i se întîmpla de fiecare dată.

Sub soarele fierbinte, trecătorii se tîrau nefericiți, iar traficul era peste tot încurcat și aglomerat. Nu părea a fi o zi bună.

Cînd Kerry și Morag ajunseră pe Avenue B, locul unde Morag o zărise pe Magenta, o mașină făcu o manevră violentă pe trotuar, încercînd să scape de blocajul din trafic, iar Kerry fu nevoită să sară ca să-și salveze viața. Morag se rostogoli peste un prag și ateriză zgomotos.

— Karma mea, hohoti ea.

— Sînt sigură că e doar o coincidență, spuse Kerry, scuturînd praful de pe kiltul zînei. Morag nu era prea convinsă, și cînd la colțul următor doi dementi pe skateboard-uri o făcură pe Kerry să se ferească brusc din drumul lor, aruncînd-o pe Morag încă o dată la pămînt, zîna declară că va fi mulțumită să se mai afle în viață la sfîrșitul zilei.

— Mărunțiș, aveți ceva mărunțiș?

Kerry scoase cîteva monezi, i le dădu cerșetorului, se scuză că nu avea la ea nici o vedere cu Botticelli, apoi cercetă orizontul. Un ghiveci de flori căzu din senin, la cîțiva centimetri de ea.

Kerry era tulburată.

— Nu poți să faci nimic, Morag?

— Există o singură posibilitate. Va trebui să fac o faptă foarte bună, ca să alung karma negativă.

Priviră în jur încercînd să găsească ocazia de a face o faptă bună, dar nu se întrezărea nimc.

— Va trebui să aștept, șopti Morag, și să mă rog să am șansa de a face o faptă bună înainte de a mi se întîmpla ceva groaznic.

Dinnie și Heather îl întîlniră pe Cal la ieșirea din teatru. Brațele lui Cal erau pline de flori. Dădu din cap spre Dinnie, amabil.

— Vii să vezi „Visul unei nopți de vară"?

— Aiureli de zîne, răspunse Dinnie în mod intenționat. Ce-ai spune dacă n-ai mai face atîta zgomot la repetiții?

— Cine era ăsta? întrebă Heather, venind în urma lui Dinnie, plecat să cumpere bere.

— Cal. Gură spartă, persoană foarte importantă în comunitatea teatrală de la parter. A avut ideea tîmpită de a face un spectacol în care el cîntă toată muzica la chitară. Toată treaba va fi un dezastru. Vrea doar să întîlnească actrițe tinere și să se culce cu ele.

Magenta se trezi, simțind pericolul.

— Uite-o acolo, strigă Morag.

Magenta încercă să scape pe ușa din spatele ei.

Kerry și Morag se grăbiră să o prindă, dar înăuntru era o mică galerie cu foarte mulți oameni, astfel că era dificil să se miște, iar prada lor nu se zărea nicăieri.

Era un eveniment de caritate, unde mulți artiști locali își expuneau lucrările, iar poeții recitau. Teoretic, trebuia să fie distractiv, dar pentru că aerul era insuportabil de fierbinte, părea mai mult un chin pentru toată lumea.

Prinse în mulțime, Magenta nicăieri, Kerry și Morag nu puteau decît să stea și să-și întindă gîturile, pentru a vedea ce se întîmplă.

O tînără cu părul roșcat urcă pe scenă.

— O cunosc, șopti Kerry.

Era Gail, o prietenă de-ale ei, pregătindu-se să-și recite poeziile.

Din păcate, în acel moment nimeni nu mai dădea atenție la nimic, cu excepția transpirației și gîndului de a pleca.

— O, doamne, murmură Kerry. Toată lumea e supărată din cauza căldurii și nimeni nu o va asculta pe Gail, deși e o mare poetă.

Așa cum prezisese Kerry, puțini oameni îi dădură atenție. Atmosfera nu era deloc favorabilă pentru poezie, sau orice altceva. Morag văzu în asta șansa ei de a alunga karma negativă. Își scoase vioara și cîntă, la limita auzului uman. Efectul fu imediat. Publicul fu hipnotizat de cuvintele lui Gail și muzica zînei. Tăcură și ascultară, încremeniți.

Cînd Gail citi o poezie despre tristețe, Morag cîntă o elegie și toți abia se abțineau să nu plîngă. Gail recită un poem vehement despre investitorii imobiliari care se mutaseră în zonă și alungau sărăcimea, iar Morag cîntă un dans săltăreț. La sfîrșit, publicul era pe punctul de a devasta birourile investitorilor imobiliari și a-i alunga din oraș. Gail încheie cu o poezie de dragoste, iar Morag cîntă „Iubirea mea e ca un trandafir roșu, roșu", și fiecare din mulțime simți că e într-adevăr îndrăgostit de cineva, și totul va fi bine.

Se dezlănțuiră aplauzele, iar Gail zîmbi. Avusese un succes extraordinar. Morag zîmbi și ea. Această faptă bună a alungat cu siguranță karma negativă.

— Uite-o acolo, strigă Kerry, zărind-o pe Magenta în depărtare. Morag încercă să o urmărească, dar bărbatul de lîngă ea, aplaudînd furios, îi azvîrli vioara la podea. Pentru el era invizibilă, și călcă pe ea.

Kerry o găsi pe Magenta pe cînd se pregătea să o șteargă și-și recuperă floarea într-un asalt frontal hotărît. Mai tîrziu, puse bobocul la locul lui, ca mîndria colecției. Acum era fericită, dar Morag de neconsolat.

Priviră vioara spartă.

— Este cea mai proastă zi din viața mea, spuse Morag.

Doisprezece

Veverița Spiro se opri din mestecat o nucă pentru a o privi pe Maeve.

— De ce ești tristă?

— Mi-e dor de Irlanda, răspunse ea, iar Padraig încuviință și el. Regretau ziua în care se urcaseră în feribotul spre Anglia, doar ca să vadă cum e.

— Și voi de ce sînteți triști, Petal și Tulip?

— Ne e teamă că regele, tatăl nostru, ne va găsi chiar și aici, și va vrea să ne întoarcem, spuseră ei.

— Știe cum să se urce într-un avion cu reacție?

— Magris știe totul, spuse Brannoc, și se gîndi cum să-l omoare.

În depărtare, cîțiva alergători își trăgeau sufletul după un lung tur de parc.

— Cîntați-ne ceva, spuse Spiro. Tot parcul a părut mai liniștit de cînd ați venit aici. Cîntați ceva și vă voi arăta unde găsiți cele mai mari ciuperci de pe această parte a Atlanticului.

Astfel că zînele cîntară în Central Park, iar animalele și oamenii se opriră să asculte. Alergătorii, bicicliștii și jucătorii de baseball se opriră să se odihnească. Toți cei care ascultaseră plecară acasă fericiți și rămaseră fericiți întreaga zi. Nu au mai fost discuții sau certuri, nu s-au mai comis crime în timpul în care au cîntat zînele din parc.

Cornwall era mai puțin fericit.

— Nu se poate ca fiul și fiica mea să fugă din țară, spuse regele Tala. Asta va încuraja grupurile de rezistență.

Magris ridică din umeri. Era mai interesat să inventeze mașini noi și eficiente pentru producerea bunurilor.

— Aș putea încerca să deschid un curcubeu lunar pînă la New York. Dar va lua ceva timp generarea energiei necesare pentru a trimite o armată întreagă.

Tala era însă nerăbdător. Își vroia copiii înapoi chiar acum.

— Ai măcar suficientă energie pentru a trimite un grup mai mic?

Magris încuviință din cap.

— Foarte bine. Adună cîțiva mercenari.

Tala avea o coroană de aur executată cu măiestrie. De asemenea, avea doisprezece baroni puternici care controlau poporul zînesc din Cornwall. Asta însemna că autoritatea lui nu mai era chiar atît de mare ca în trecut. Cu toate acestea, cu mintea concentrată asupra producției sporite prin reorganizarea de către Magris a societății lor, nici nu simțise cînd se întîmplase asta.

Avînd acum o ședință cu baronii, păși într-un coridor de copăcei, dar pe drum fu oprit de un mesager, care-i aduse vestea șocantă că Aelric și gașca lui de partizani au incendiat hambarele regale, distrugînd astfel rezerva de mîncare a regelui și a curtenilor săi. Cerealele vor trebui înlocuite de unul din baroni, iar asta va genera privațiuni pe teritoriul lui.

Magris ținea în mînă o foaie de propagandă, distribuită de Aelric. Îndemna zînele din Cornwall să-și scoată lanțurile și să-i susțină pe îndrăgiții Petal și Tulip ca noii conducători ai regatului.

— Rebelii au încercat să le distribuie, îi spuse Magris regelui. Din fericire, trupele noastre i-au oprit.

— Acest Aelric trebuie prins, urlă regele, și ordonă ca cei mai puternici zburători din armata lui să fie trimiși să păzească din aer instalațiile, pentru ca foile dăunătoare să nu mai fie distribuite.

— Trebuie să beau niște whisky, spuse Padraig, lăsînd jos vioara, și nimeni nu-l contrazise. De mult timp nu mai băuseră ceva zînele din Central Park. Veveritele, deși erau prietenoase,

nu puteau fi convinse să le aducă băutura. Spuneau că e o încercare prea periculoasă. Maeve era cea mai dezgustată.

— În Irlanda, spuse ea celorlalți, o veveriță ar lăsa totul baltă ca să-i aducă niște whisky unei zîne. Și în mod normal nu ar fi nici o problemă, pentru că acolo oamenii sînt prietenoși și în general ne lasă și nouă niște whisky.

Nu era nimic de făcut, decît să organizeze o expediție pe străzile de dincolo de parc.

— Intrăm în primul bar întîlnit.

Pierderea macului galez cu trei boboci, la atît de puțin timp după ce-l recuperase în mod dramatic, era o lovitură zdrobitoare pentru Kerry. Se holba furioasă la biletul de răscumpărare lăsat de zînele chineze.

— Cum îndrăznesc să-mi ia macul ostatic!

Kerry își vedea ambițiile năruindu-se. Fără macul galez nu va putea cîștiga Premiul Comunității Artistice de pe Strada East Fourth, iar fără vioara lui Morag nu va putea învăța nici un solo de chitară al lui Johnny Thunders.

— M-am hotărît, spuse Johnny Thunders. Nu pot sta liniștit, nici măcar în Rai, pînă nu aflu ce s-a întîmplat cu chitara mea Gibson Tiger Top din 1958. Am lăsat-o pentru un minut pe un scaun la bar în CBGB, iar cînd m-am întors dispăruse. N-a mai existat chitară ca asta.

Billy Murcia încuviință în semn de simpatie.

— Și chiar aș avea nevoie acum de chitara mea cea mai bună, adăugă Johnny. Pentru că din cîte știu, pe aici nu prea sînt multe formații bune de rock. Mulți hippioți și multe coruri de gospel, dar nimic important. Astfel că, atunci cînd aceste zîne chineze se vor duce la Festivalul Fantomelor Flămînde, voi pleca cu ele.

Zînele din Central Park înaintau precaute pe străzi.

— Acela pare a fi un bar, sîsîi Brannoc după un timp, deși era greu de confirmat. Clădirile erau foarte diferite de căsuțele din Cornwall și din Irlanda cu care zînele erau obișnuite. Din

cauza acestei incertitudini, pătrunseseră în Harlem mai adînc decît își propuseseră, iar acum parcul nu se mai zărea deloc.

Oamenii roiau pe aceste străzi, iar fumul din trafic înțepa ochii zînelor. Erau toate nervoase, deși Brannoc și Maeve refuzau să o arate. Se opriră să lase să treacă patru copii cu un radio imens, și se pregătiră să atace barul.

— Umpleți-vă cît mai repede sticlele cu whisky și pungile cu tutun, apoi ieșiți. Cu cît ajungem mai repede înapoi în parc, cu atît mai bine.

„Cel mai prietenos bar din Harlem", scria pe un panou proaspăt vopsit. Se grăbiră să intre. Cîțiva clienți stăteau cu o bere în față, privind televizorul de pe perete. Nevăzute, zînele se puseră pe treabă. Scoaseră whisky și adunară tutun din spatele tejghelei.

— Exact ca atunci cînd am invadat barul O'Shaugnessy din Dublin.

— Și ne-am făcut praf în noaptea aia!

Operațiunea se desfășură în liniște. În cîteva minute, cinci dintre zîne se adunaseră lîngă ușă, gata să se întoarcă în sanctuarul lor.

— Toată lumea e gata? întrebă Brannoc. Foarte bine, să mergem.

— Corectează-mă dacă greșesc, spuse o voce în spatele lor, dar cumva voi tocmai ați jefuit acest bar?

Se întoarseră, șocați. Erau două zîne negre, care nu păreau deloc mulțumite.

Neștiind de drama care se petrecea, ascunsă privirilor lor, oamenii treceau în sus și în jos pe trotuar. Un grup de trei bărbați, proaspăt ieșiți de la o ședință privind înființarea unei fundații care să ajute foștii jucători de baseball aflați în nevoie, intrară în bar să continue discuțiile. Doi muncitori intrară să-și petreacă restul după-amiezei sorbocăind cîte o bere, pentru că în zilele astea afacerile în construcții mergeau îngrozitor de prost.

— Afacerile au scăzut cu 2,6% în ultimul an, scria în ziarul lor. Nimeni nu mai avea bani să le dea de lucru.

Barmanul simpatiză cu necazurile lor. Nici afacerile lui nu mergeau prea bine.

Afară, zînele scăpară cu fuga.

Patruzeci și doi de mercenari se adunară la căderea serii în Bodmin Moor din Cornwall. Magris îi studie, apoi își ridică privirea spre nori. Murmurînd cîteva cuvinte din limba veche, făcu să apară cîțiva stropi de ploaie. Ca om de știință, Magris avea o aversiune față de magie, dar îi era necesară. Așteptă să apară luna.

Mercenarii, zîne fără adăpost din insulele britanice — Șepci Roșii scoțiene, spriggani englezi, bwbachozi galezi, firbolgi irlandezi, așteptau în liniște, hotărîți. Douăzeci și unu dintre ei vor începe o misiune de căutare și distrugere a lui Aelric, în timp ce ceilalți douăzeci și unu de mercenari vor fi trimiși prin curcubeul lunar în America, pentru a-i prinde pe fugari.

În Central Park, Tulip era posomorît.

— Ce ghinion am avut!

— Da, fu de acord Petal. Ar fi trebuit să fie frumoasă întîlnirea cu alte zîne. Habar n-aveam că mai există și alte zîne.

— Am încercat din răsputeri să fiu prietenos.

— Și eu la fel.

O privire acuzator pe Maeve.

— Ar fi fost bine dacă nu reacționai atît de nechibzuit, spuse Brannoc furios.

Maeve își scutură pletele roșcate.

— Ne-au amenințat. Nimeni nu amenință o zînă O'Brien.

— Era complet inutil să îl amenințe și tu că îi smulgi capul. Așa procedezi în Irlanda?

— Da.

Brannoc se întoarse, dezgustat. Episodul fusese un dezastru. Reușiseră să adune provizii, dar, datorită temperamentului lui Maeve, înstrăinaseră un clan necunoscut de zîne negre.

— Ar fi putut să ne fie de ajutor în viitor, să știi. Acum va trebui să le evităm.

Maeve nu cedă. Spuse că nu-i păsa cît de folositoare ar putea fi vreodată, nimeni nu putea amenința o zînă O'Brien și scăpa așa ușor. Bău niște whisky și îi spuse lui Brannoc să se întoarcă și să se împace cu ele, dacă vroia.

— Deși sper să faci o treabă mai bună decît au făcut pînă acum englezii în Irlanda.

Maeve își luă cimpoiul și începu un dans vesel, ca să arate că nu-i pasă. Padraig se alătură și el cu fluierul lui din cositor, dar melodia lui se chema „Alungă nenorocul". Deși nu avea nimic împotriva lui Maeve, simțea că aceasta nu procedase foarte bine. În fond, zînele negre aveau motiv să protesteze. Nici el, nici Maeve nu ar fi fost tare încîntați dacă vreunul din barurile din Galway ar fi fost jefuit de niște străini.

„Alungă nenorocul" este un dans foarte norocos. Generații întregi de celți l-au cîntat cu optimism, ceea ce i-a dat puterea magică de a face lucrurile să meargă bine. De cînd ajunseseră în New York, Padraig îl cînta din ce în ce mai des.

Barmanul din Harlem observă cît de goale deveniseră sticlele de whisky.

— Cu siguranță am vîndut mult whisky săptămîna asta, le spuse el muncitorilor din construcții. Poate că, totuși, afacerile vor crește.

Asta era o veste încurajatoare, și muncitorii se înveseliră. După senzația plăcută lăsată de prezența zînelor, simțiră că vremurile mai bune sînt foarte aproape.

Treisprezece

— Dinnie, am citit revistele găsite pe afară, prin rigole.

— Și?

— Concentrează-te asupra învoielii noastre.

— De ce?

— Pentru că e timpul să slăbești.

Dinnie scoase un scheunat. Ultimul lucru pe care vroia să-l facă era să slăbească. Heather știa că va fi un început dificil al planului ei de a-l transforma pe Dinnie, dar era hotărîtă.

— Un studiu recent din revista Cosmopolitan afirmă că excesul de greutate este cauza principală pentru care femeile americane îi refuză pe bărbați. Kerry este o femeie americană. Prin urmare, pentru a-i cîștiga inima trebuie să slăbești. Cu alte cuvinte, nu se va îndrăgosti niciodată de un grăsan ca tine. Așa că treci la regim.

— Ai spus că o vei face să se îndrăgostească de mine, bolborosi Dinnie. Nu ai spus niciodată că mă vei face să sufăr.

— Am spus că o voi face să se îndrăgostească de tine dacă faci întocmai ce-ți spun. Și-ți spun că trebuie să slăbești.

Dinnie refuză pe loc, dar Heather îl informă că asta ar însemna ruperea învoielii, și astfel ar putea să micșoreze vioara la o dimensiune zînească potrivită și să plece cu ea.

Dinnie era încolțit. Ținea strîns pachetul lui de biscuiți, cuprins de panică. Simțea că leșină în timp ce perspectiva îngrozitoare a unui regim alimentar se contura în fața ochilor lui.

Heather, care nu se dădea în lături de la a-l păcăli pe Dinnie, zîmbi malițios.

— Dar nu dispera, prietenul meu gras. Revista afirma că este ușor să te saturi cu mese hrănitoare și apetisante și în același timp să pierzi din greutate. Am memorat rețetele și vei începe de azi.

Tînguieli pasionale se strecurară prin podele, Lysander, Demetrius, Hermia și Helena se chinuiau cu dificila lor poveste de dragoste. Dinnie strigă niște cuvinte de ocară la adresa interpreților.

— Hei, hei, îl mustră Heather. Adu-ți aminte că și tu devii o ființă umană plăcută și civilizată. Ființele umane plăcute și civilizate nu strigă străinilor că au făcut sex cu mamele lor.

Rețeta de azi este cu roșii și nuci. Plus foi de varză chinezească, pentru că trebuie să mănînci legume verzi. Cumpără niște nuci de la magazinul cu alimente sănătoase de pe First Avenue și cîteva roșii de la magazinul din colț. Roșiile sînt chestiile alea rotunde de culoare roșie. Eu voi căuta foile de varză chinezească, pentru că mi-ar prinde bine puțin aer proaspăt. Pe drum, vezi poate găsești un mac galez cu trei boboci. Am aflat că este foarte important pentru Kerry.

Heather sări pe pervaz.

— Dacă te întorci înaintea mea, exersează noul dans pe care ți l-am arătat, „Localnicii din Atholl". Este un dans foarte frumos și îl găsești în carnețelul tău, dacă nu ți-l amintești. Ai grijă să nu-l confunzi cu „Voluntarii din Atholl", „Marșul din Atholl", „Terciul de ovăz din Atholl" sau cu „Faleza din Atholl". Un loc foarte popular în cîntece, acest Atholl. Sal'tare.

Nota de răscumpărare lăsată de zînele chineze era o lovitură teribilă pentru Kerry și Morag.

„DĂ-NE OGLINDA ÎNAPOI SAU NU VEI MAI VEDEA NICIODATĂ MACUL GALEZ".

Kerry rămăsese cu privirea pierdută. Părea că forțe magice de necrezut sînt implicate.

— Cum a ajuns macul meu galez la ele? Unde l-au găsit? De unde știau că este important? Și de unde știau că eu am furat oglinda?

Morag făcu o mică buclă în aer înainte de a se așeza pe umărul lui Kerry.

— Zînele pot intui multe lucruri, explică ea. Bănuiesc că atunci cînd m-au urmărit, după regretabilul incident cu homarii, au simțit că am fost în magazinul unde era oglinda. Probabil m-au căutat chiar de atunci, iar cînd m-au zărit nu au pierdut ocazia de a-ți jefui apartamentul.

Azi ai purtat haina pe care ai pus oglinda, așa că nu au putut să o găsească, dar au luat altceva. Poate prin puterile lor paranormale au aflat că macul galez e important pentru tine. Poate au aflat și datorită faptului că ai scris cu cerneală roșie deasupra lui „Aceasta este averea mea cea mai de preț".

Morag se oferi să facă schimbul.

— Sînt sigură că nu va fi prea periculos. Noi, zînele, sîntem creaturi rezonabile, și le voi arăta că a fost doar o neînțelegere. Dacă așa nu merge, voi afirma că ești o cleptomană care urmează un tratament.

— Acesta a fost cel mai antipatic client întîlnit vreodată, spuse o vînzătoare de la magazinul cu produse sănătoase către colegul său. Ai putea crede că eu l-am forțat să cumpere o pungă cu mix de alune.

— De ce anume te-a acuzat?

— Habar n-am. Spunea ceva de o colaborare cu zînele, pentru a otrăvi orașul.

— Ce ciudat. Ai văzut ce haină avea?

Se înfiorară.

Dinnie se tîra spre casă. Ușoara satisfacție de a arunca niște injurii vînzătoarelor nu îl făcu să se simtă mai fericit în legătură cu evenimentele zilei.

Aruncă nucile pe un raft și se lungi pentru somnul de după-amiază.

Morag plutea amenințătoare deasupra străzii Canal, oarecum incomodată de perspectiva întîlnirii întregului neam de zîne chineze, dar încrezătoare că lucrurile se vor desfășura bine și se va putea întoarce la Kerry cu floarea uscată. Pentru

Morag, era extraordinar de importantă cîștigarea Premiului Comunității Artistice de către Kerry, întrucît asta o va face foarte fericită, iar Morag citise la secțiunea medicală dintr-o librărie de pe Second Avenue că fericirea este foarte importantă pentru cei care suferă de boala Crohn. O Kerry nefericită ar fi însemnat o Kerry bolnavă, iar o Kerry bolnavă ar fi trecut prin mai multe operații de îndepărtare a intestinelor.

În acest timp, Heather se îndrepta spre Cartierul Chinezesc, în căutare de varză chinezească.

— Foarte frumos, gîndi ea, pieptănîndu-și lenevă părul lung, în timp ce un camion de marfă o ducea pe Broadway, spre strada Canal. I-aș putea duce orice foi ofilite de varză. Nu și-ar da seama niciodată. Dar în rețetă scria că sînt necesare foi de varză chinezească, și sînt dispusă să fac un efort pentru un camarad MacKintosh.

Privi în sus spre cerul orbitor de senin, și tresări de uimire. Morag se afla acolo sus, înconjurată de niște ciudate zîne galbene. Heather nu era chiar atît de clarvăzătoare ca alte zîne, dar simți cu ușurință ostilitatea străinelor față de Morag. Privindu-le, părea că sînt pe cale să-i smulgă o broșă strălucitoare.

Își scoase din teacă sabia și pumnalul și se ridică în aer.

— Jos mîinile de pe prietena mea, strigă ea, aruncîndu-se în mulțimea de zîne plutitoare, agitînd pumnalul cu sălbăticie.

Dinnie dormea liniștit, nederanjat de cei patru jucători de fotbal portoricani care se agitau în jurul unei mingi de tenis.

— Strîngeți rîndurile! bubui Heather în fereastră, cu Morag în spatele ei, spre imensa disperare a lui Dinnie.

— Sîntem atacați de o armată de zîne chineze!

— Ce?

— Scoate-ți sabia. Ne atacă peste dealuri!

— Vrei să nu mai țipi?

— Baricadează ușile! zbieră Heather. Suflă în cimpoi!

— Vrei să taci, imbecilo! țipă Dinnie. Ce înseamnă asta, să dai buzna aici urlînd? Știi că trebuie să dorm după-amiaza!

— Uită de somnul tău. Zînele galbene cu arme stranii se adună la graniță.

— Pentru Dumnezeu, nu mai ești în Highlands.

— A trebuit să mă lupt ca să ies de pe strada Canal. Numai o spadasină neînfricată ca mine ar fi reușit. Apoi am scăpat cu ajutorul unei mașini de poliție, dar ne vor găsi. Haide, Morag. Se întoarse spre prietena ei. Scoate-ți sabia.

Atitudinea lui Heather era acum sfidătoare. Sări pe pervaz și începu să patruleze în sus și în jos.

— Cine are curaj să se pună cu mine! striga ea pe fereastră. Nu atinge pisica atunci cînd și-a scos ghearele!

Acesta era motto-ul clanului MacKintosh, de neînțeles chiar și după standardele scoțiene.

Se aplecă să verifice inamicul. Nu se zărea nici unul.

— Ei bine, spuse ea, se pare că am scăpat. Ha! E nevoie de mai mult de cîteva zîne ciudat colorate pentru a prinde o luptătoare MacKintosh.

Își mai flutură o dată sabia către lume în general, apoi sări înăuntru.

— Ei, Morag, poate că am avut neînțelegerile noastre, dar nu poate spune nimeni că nu am vrut să intervin într-o criză.

Morag, încă năucită de evenimentele recente, scutură din cap.

— Heather, spuse ea, ești complet idioată.

Magenta patrula, rînjind cu satisfacție. Zeii erau cu siguranță alături de ea. Și avea tot dreptul să aștepte ca ei să fie alături de ea, pentru că ea îi consulta cu asiduitate cu orice ocazie pe Zeus, Apollo și Atena, și întotdeauna le urma sfatul.

Cu numai o zi în urmă, o hippioată îi luase macul. Zguduită de această înfrîngere, Magenta se așezase să consulte un oracol, măruntaiele unui porumbel mort. O agitație în cer o făcu să-și ridice privirea, și văzu o bătălie între diverși monștri perși înaripați.

Poate că Cyrus murise, dar ea nu se întorcea acasă cu mîna goală. Macul galez cu trei boboci și o oglindă octognală îi

aterizară în poală. Recunoscînd o captură prețioasă, Xenophon le adună și-și luă tălpășița.

— Dar nu aveam de unde să știu că ești implicată în afaceri necurate în numele proastei de Kerry, protestă Heather. Am crezut că ești jefuită.

Heather era indignată. Își riscase viața să-și salveze colega scoțiană din mîinile inamicului, și nu primea în schimb decît injurii.

— Acum nu mai avem oglinda și nici floarea. Ai stricat totul. De ce trebuie să te arunci cu capul înainte în orice situație? Sau cu sabia înainte?

— Noi, MacKintoshii, sîntem obișnuiți să luptăm, replică Heather cu răceală. Amintește-ți că a trebuit să ținem piept ticăloșilor de Cameroni generații întregi.

— Am crezut că MacPhersonii au făcut asta, spuse Dinnie.

— Am avut și noi un conflict cu Cameronii. O grozăvie, dar nu atît de rău cum a fost cu dezgustătorii de Comyni. Ăla da conflict. Erau morți peste tot.

Dinnie scutură disperat din cap. Morag plecă, scîrbită.

— La naiba, rînji Heather. E ultima dată cînd îmi risc viața pentru ea. Totuși, e interesant de știut că Kerry vrea să cîștige Premiul Comunității Artistice de pe Strada Fourth. Această informație ne va fi de folos.

Reveni la subiectul regimului alimentar al lui Dinnie.

— Momentan, va trebui să te descurci fără foile de varză chinezească.

— Cum? Vrei să mănînc goale toate nucile astea? Mi-ai promis legume verzi.

— Asta-i bună, doar nu ai fi vrut să mă întorc cu brațele pline de varză chinezească, de vreme ce întreaga piață era plină de zîne galbene care mă urmăreau cu săbii și topoare! Te descurci fără ea. Acum te rog să mă scuzi, mă duc să trag o binemeritată dușcă.

Paisprezece

— Sigur nu poate fi reparată?

— Nu, nu se poate.

Morag stătea cu fața în jos pe o pernă, cu capul apăsînd greoi pe o casetă cu noul album al formației L7. În vremuri normale îi plăcea cum zbierau aceste femei și cum își loveau chitările, dar acum căzuse în hăurile unei incurabile depresii. Misiunea sa de salvare se desfășurase dezastruos, iar vioara ei era încă bucățele.

— Vioara asta a fost făcută de Callum MacHardie, cel mai mare meșter de viori din Scoția. Generațiile de MacHardie, oameni și zîne, au făcut întotdeauna cele mai bune viori. Această vioară i-a luat lui Callum trei ani, plus încă un an de așteptare înainte de a fi lăcuită. E făcută din lemn de arțar, pin, abanos și merișor turcesc, iar lacul de chihlimbar pe care îl folosește Callum e un secret știut doar de el. Acum e țăndări. Nici măcar nu știu dacă însuși Callum ar putea-o repara, în atelierul lui de sub Frasinul Sfînt. Cine ar putea-o repara aici?

— Cu siguranță sînt și în New York meșteri de viori talentați.

— Pot ei repara o vioară de zece centimetri?

Kerry se lungi pe pernă lîngă Morag. Floarea ei cea mai de preț lipsea. Nu putea fi înlocuită. Cînd Morag căzuse din cer în timpul fiasco-ului cu zînele chineze, floarea dispăru din nou, iar ea deja cutreierase sălbăticia unde crescuse. Nu mai era o alta la fel.

Kerry cîntă o versiune apatică a „Lonely Planet Boy" a celor de la New York Dolls, dar fără acompaniamentul lui Morag nu suna la fel, și curînd își îndreptară atenția spre cîntecele celor de la Swans.

Mai erau trei săptămîni în care se putea înscrie în concursul de Arte. Kerry, care și-ar fi adunat florile rămase chiar și fără recentele obstacole, părea înfrîntă. Cal și versiunea lui din „Visul unei nopți de vară" păreau că vor cîștiga premiul, indiferent cît de îngrozitoare se va dovedi piesa lui. Ceilalți participanți de care știa Kerry erau poeți, iar poeții nu erau la modă în acel moment.

Pe neașteptate, Heather zbură prin fereastră. Simțea că se impun niște scuze și, după ce băuse suficient whisky, venise pentru a le obține. Spuse că îi pare rău pentru încurcătură și se oferi să facă tot ce îi stătea în putință pentru a îndrepta situația.

Era destul de sinceră, deși gîndea pe ascuns că, cu cît știa mai multe despre alfabetul floral al lui Kerry, cu atît mai multe ar fi putut face în favoarea lui Dinnie. Fu atentă să nu dea ceva de bănuit, știind că Morag ar fi enervată la culme de ideea unei căsătorii între simpatica ei prietenă și neatrăgătorul Dinnie.

Era o zi frumoasă în Cornwall, genul de zi în care zînele ies să cînte și să miroasă florile. Cu toate acestea, cele mai multe dintre ele trudeau în ateliere, iar cele cîteva care nu munceau se ascunseseră într-un hambar, plănuind o revoluție.

— Așadar, Aelric, care e pasul următor?

— Continuăm subminarea economiei, spuse Aelric.

— Dar nu sîntem în număr atît de mare pentru a distruge economia regelui, așa cum ai spus că trebuie.

Aelric recunoscu drept adevărat, și le spuse că în etapa următoare vor stîrni revolta.

— Avem nevoie de o revoluție a țăranilor, deși nu sînt sigur cum vom proceda. Conform indexului din bibliotecă, Președintele Mao pare a fi expertul recunoscut în acest subiect, dar

sînt foarte multe cărți scrise de el și încă nu mi-am însușit tehnicile lui.

Se rugară cu toții la Dianna, Zeița Zînelor, să îi ajute, pentru că ar fi fost de-a dreptul șocant să nu o facă, chiar dacă, așa cum descoperise Aelric, Președintele Mao avea obiecții puternice împotriva acestor lucruri.

Morag și Heather se aflau pe scara de incendiu de pe clădirea lui Dinnie.

— Nu te îngrijora, o liniști Heather. Părul tău arată foarte frumos cu toate aceste culori, iar mărgelele pe care ți le-a dat Kerry ți se potrivesc foarte bine. Cînd ne vom întoarce în Scoția, îți vei lua o vioară nouă. Ești o violonistă atît de bună, încît Callum MacHardie va fi fericit să-ți facă una nouă, chiar dacă nu e de acord să cînți melodii de Ramones cu ea. Iar între timp, poți să o folosești pe a mea.

Lui Morag îi mai crescu puțin moralul. Cel puțin, era bine că se re-împrietenise cu Heather.

— Vă odihniți? se auzi din spate vocea lui Dinnie.

Dinnie le privea mînios. Deși nu ar fi recunoscut nici măcar în sinea lui, era gelos pe relația dintre Heather și Morag. Nu-și dorea ca ele să fie iar prietene, caz în care Heather îl va lăsa singur.

— Parcă trebuia să-mi dai lecții de vioară.

— Domolește melița, spuse brusc Heather.

— Ce-ai spus?

— Taci.

— Ah, bine, spuse Dinnie. Vorbește-mi urît. Nu-mi amintesc ca asta să fie parte din învoiala noastră.

— Ce învoială? întrebă Morag.

— Nimic, nimic, ciripi Heather.

Începură să vorbească în limba gaelică, ceea ce-l făcu pe Dinnie să se simtă și mai frustrat. Un gînd malițios îi intrase în cap. Exista un mod ușor de a scăpa de Morag și de a o păcăli pe Heather, pentru care simțea încă ura de a-l pune la regim.

— Heather, cînd termini poți să vii să mă înveți cum să cînt la minunata mea vioară MacPherson?

Se așternu tăcerea.

— Minunata lui ce? întrebă Morag.

Heather era ușor palidă.

— Nimic, nimic.

— A spus „minunata vioară MacPherson", susținu Morag. Și încep să am una din acele viziuni în care...

Se repezi în cameră și se cățără pe instrument, să îl studieze. Heather își duse mînuța la frunte și-și rezemă capul de aragazul murdar. Știa ce avea să urmeze.

Morag țipa încîntată.

— E vioara MacPherson! Adevărata vioară MacPherson! Ai găsit-o!

Dansă fericită.

— Ce coincidență extraordinară. Comoara familiei mele, chiar aici pe strada East Fourth. Și singura vioară pe care aș cînta, în afară de a mea! Totul merge bine acum. Heather, ajută-mă să o micșorez la dimensiunea noastră, pentru a putea cînta!

— Ba nu va face asta, declară Dinnie cu infatuare. Este vioara mea, pînă în momentul în care i-o voi preda lui Heather. Este învoiala noastră. Așa că șterge-o.

— Ce înseamnă asta? întrebă Morag. Vioara este a mea. Sînt o MacPherson.

— Are o învoială cu mine, repetă Dinnie, și învoiala nu poate fi ruptă.

— E adevărat?

— Mmm..., spuse Heather, care nu putea nici să recunoască, nici să rupă învoiala.

— Dar vioara mea e spartă. Am nevoie de ea.

— Ghinion, spuse Dinnie, care se distra de minune.

Morag fu cuprinsă de furie. Heather nu o mai văzuse niciodată într-o asemenea stare. Morag susținea că vioara este a ei, întrucît era o MacPherson, și o făcu hoață pe Heather, șarlatană și mincinoasă.

Dinnie rîdea pe înfundate. Știa foarte bine ce s-ar întîmpla dacă Morag ar afla de învoială.

— Nu am ce să fac, protestă Heather. Am făcut o învoială cu un om, iar o bună zînă-ciulin nu are voie să rupă învoiala.

Fața albă a lui Morag era acum stacojie de furie.

— Vioara aparține familiei mele, șopîrlă ce ești!

— Morag, te rog...

— Ești o seducătoare de spiriduși și o rușine pentru Scoția!

Asta era deja prea mult, chiar și pentru o Heather chinuită de remușcări.

— Ei bine, în primul rînd voi, ignoranții de MacPhersoni, nu ar fi trebuit să o pierdeți.

— Voi, MacKintoshii, sînteți niște lepădături, zbieră Morag. Scuip în laptele mamei tale!

Cu această insultă aproximativă, pe care o auzise într-un restaurant mexican, Morag ieși vijelioasă pe fereastră.

Heather lăsă capul în jos. Ce dezastru. Slavă Zeiței, Morag nu întrebase care era cealaltă parte a învoielii. Dacă ar fi aflat că Heather intenționa să îi cupleze pe Dinnie și Kerry, situația putea deveni violentă.

— Dragă, dragă, spuse Dinnie. Ce ceartă teribilă. Ce lipsă de tact din partea mea.

Heather îi aruncă o privire feroce, dar nu îi răspunse.

— Următoarea lecție. Cum se ține arcușul. Și de data aceasta, încearcă te rog să nu mai tai afurisita de vioară în două.

Cincisprezece

Peste tot erau zîne nemulțumite. Nu numai că aveau probleme una cu cealaltă, dar Heather și Morag provocaseră probleme și pentru celelalte zîne.

— De unde sînt banii ăștia? întrebară Dinnie și Kerry în același timp, băgînd de seamă că și lui Heather, și lui Morag îi plăcea ca în casă să se afle suficiente provizii.

— Magie zînească elementară, mințiră ele.

Dar pe strada Grand, zînele italiene erau foarte nefericite. Băncile protejaților lor continuau să fie sparte de necunoscuți.

— De patru ori luna asta, bombăneau ele. Nu putem lăsa ca afacerile prietenilor noștri italieni să fie ruinate de acești hoți.

Pe strada Canal, zînele chineze încă spumegau de furie pentru că oglinda lor Bhat Gwa fusese furată. Binecuvîntatul Lao Tzu dăruise zînelor chineze acest important obiect înainte ca el să părăsească Pămîntul, cu două mii de ani în urmă. Era comoara lor cea mai de preț, și o păstrau în magazinul lui Hwui-Yin, ca simbol al prieteniei dintre zîne și oameni.

Acum, cînd fuseseră atît de aproape să reintre în posesia ei, intențiile le-au fost zădărnicite de o altă zînă necunoscută, care și-a fluturat sabia spre ele și le-a strigat cuvinte de ocară cu un accent barbar îngrozitor.

— Sîntem un neam pașnic. Dar nu putem tolera astfel de lucruri.

Se întrebau cine e de vină. Ar putea fi zînele italiene, pe care le cunoscuseră în trecut, dar cu care nu avuseseră nici

un contact pînă în acel moment, deși locuiau la cîteva străzi depărtare.

În Harlem era mare supărare după incidentul de la bar. Era foarte nepoliticos din partea unor străini să vină să jefuiască pe teritoriul lor, iar amenințările violente ale unei necunoscute cu părul roșcat provocară o mare îngrijorare.

— De generații întregi nu au mai fost aici alte zîne, spunea ele. Și acum vin să ne jefuiască. Trebuie să ne pregătim pentru ce e mai rău.

În Central Park, Brannoc era complet nemulțumit. Tocmai îi descoperise pe Tulip și Petal făcînd dragoste entuziasmați sub o tufă de trandafiri. Nu era interzis ca o zînă să facă dragoste cu fratele ei, dar pe Brannoc asta îl enerva cumplit. Turba de gelozie.

Maeve și Padraig erau beți și sentimentali. Stăteau într-un copac, cîntînd din fluiere. Brannoc fu nevoit să se recunoască impresionat că acești muzicanți irlandezi puteau cînta atît de bine după ce băuseră atît de mult, dar nu avea chef să fie înțelegător.

Petal și Tulip nu se zăreau. Probabil își exersau încă tehnicile sexuale zînești, deși din cîte observase Brannoc, erau deja într-un stadiu destul de avansat.

Brannoc se simțea singur. Își dădu seama că doar ceva mai la nord exista un alt neam de zîne cu care se putea împrieteni. Dacă ar trebui să se întoarcă, cu siguranță ar putea repara neînțelegerea. Era o zînă rezonabilă. Nu vedea nici un motiv pentru care nu ar fi astfel. Nu era bine să-ți faci dușmani într-un astfel de loc.

— Unde te duci? întrebă Padraig.

— Să mă împac cu zînele negre, răspunse el.

— Succes. Adu-ne niște whisky.

Nemulțumirea exista și în Cornwall. Zînele pămîntești nu mai aveau voie să aducă tribut Zeiței lor Dianna. Festivalurile lor fuseseră înlocuite de ceremonii dedicate unui zeu nou puternic, care le va învinge dușmanii.

Luna se ivi din spatele norilor. Magris mai rosti cîteva cuvinte în limba veche, apoi un curcubeu lunar cu șapte nuanțe de gri alunecă din cer.

Jumătate din mercenari se urcară pe curcubeu și dispărură în noapte. Urcară pînă cînd nu se mai zăriră, fără să facă vreun zgomot. Magris se întoarse și șopti către ceilalți mercenari. Începuseră să mărșăluiască în noapte, pe urmele rebelului de Aelric.

Briza care însoțea producerea unui curcubeu lunar se agăță de mantaua lui Magris, care plecă și el.

Magenta era agitată, dar nu era nemulțumită. Privi zgîrie-norii care se întindeau pe First Avenue și instinctul ei soldățesc îi spuse că acesta era un loc potrivit pentru o ambuscadă. Joshua, acum contopit în mintea ei cu Tissaphernes, ar putea aștepta-o la orice colț. Luă o înghițitură din cocktailul ei, își notă în minte că trebuie să mai cumpere alcool metilic și cremă de ghete, apoi răsfoi grăbită exemplarul din Xenophon.

Unul din aspectele cele mai impresionante ale cărții era încrederea grecilor în zei. Chiar și în cele mai periculoase circumstanțe, cînd era necesară o acțiune imediată, aceștia nu făceau nimic pînă cînd nu aduceau sacrificiile cerute și nu consultau oracolele.

Magenta se uită în jur, după un sacrificiu potrivit. Un porumbel zdrobit zăcea într-un șanț. Magenta îl zări și se repezi să-i cerceteze măruntaiele. Era cam greu să le descifreze, întrucît porumbelul fusese călcat de mai multe mașini, dar în ansamblu, Magenta consideră că arătau favorabil.

— Întocmai, strigă ea. Avansați.

În Cornwall erau mai multe zîne nemulțumite. Într-un colț al Bodmin Moor, după o piatră străveche, un colț la fel de gri și rece ca Atlanticul peste care trecuseră mercenarii, curcubeul lunar se pierdea în lumina dimineții. Din tufișuri se iviră patru siluete tăcute, cercetînd cu prudență zona.

— Unde duce? șopti una din ele, cu privirea ațintită spre cele șapte benzi gri.

— Cine știe? spuse o alta. Dar Heather MacKintosh și Morag MacPherson vor fi la capăt lui. Hai să urcăm înainte de a dispărea.

Începură să urce fără să mai spună vreun cuvînt. Erau patru zîne-războinic din clanul MacLeod. Toate erau înalte, suple și puternice, și înarmate pînă în dinți. Intenționau să recupereze steagul furat și nici una din ele nu părea că se joacă.

Un copilaș scăpă o monedă pe trotuar. Brannoc se opri amabil, o ridică și o înapoie.

— Nu pot să cred, se auzi o voce. Nu se mulțumesc să jefuiască barurile, acum fură banii copiilor.

Brannoc era înconjurat de un grup de zîne negre supărate.

— Albii ăștia sînt mai răi decît altădată.

— Nu înțelegi, protestă Brannoc.

— Cineva mi-a furat bănuțul, se văită copilul.

Brannoc plecă grăbit, învățînd cu repeziciune tehnica, deja bine știută de Heather și Morag, de a scăpa în situații de urgență cu ajutorul unui taxi.

— Ce s-a întîmplat? strigară Tulip și Petal cînd Brannoc se prăbuși în siguranța oferită de tufișurile lor. Brannoc refuză să discute, deși menționă că taximetriștii din New York erau, din fericire pentru el, îngrozitor de nechibzuiți.

Șaisprezece

— Am văzut o mulțime de polițiști afară, spuse Morag, în timp ce Kerry își lua steroizii de după-amiază.

Kerry îi spuse că probabil se îndreptau spre Tompkins Square, unde se desfășura un festival cu intrarea gratuită.

— Nu-mi place să văd atîta poliție.

— De ce? vru Morag să știe. Polițiștii sînt buni. În Cruickshank, polițistul din satul nostru, Sergentul MacBain, este un om pe cinste. În fiecare după-amiază, după ce ia cina și cîteva păhărele la cîrciumă, se duce să se culce în spatele tufișurilor unde stăm noi, și de multe ori lasă niște tutun pentru zîne. Toți copiii îl iubesc, pentru că îi plimbă cu bicicleta. Și nici nu cîntă rău la fluier. Acum că mă gîndesc, sînt sigură că l-am auzit spunînd într-o zi că are un văr irlandez care este polițist în America. Sînt sigură că și el este un om pe cinste.

Kerry spuse că ea nu cunoștea nici un astfel de polițist, iar șansele ca vreun polițist din New York să lase tutun pentru zîne erau foarte mici, dar Morag nu înțelese complet ce vroia să zică.

— Deci, ce facem astăzi?

— E festival în Tompkins Square. Cal cîntă la chitară, împreună cu formația prietenului său, așa că putem să mergem să-i înjurăm.

— Sună bine.

Kerry se chinui să intre în salopeta ei roz cu verde, pentru că azi avea nevoie de multe buzunare pentru bere. Plecară,

după o lungă și amănunțită discuție cu Morag despre ce să-și prindă în păr, asta presupunînd studiul intens al „Primăverii" lui Botticelli și alte treburi asociate.

În Cartierul Chinezesc, zînele chineze făceau ultimele pregătiri pentru Festivalul Fantomelor Flămînde, asigurîndu-se că aveau suficientă mîncare și băutură pentru sărbătorire și ofrande, precum și tămîia potrivită și bancnotele ce trebuiau arse. În mod normal, aceste momente ar fi trebuit să fie vesele, dar comunitatea era cuprinsă de neliniște datorită pierderii neprețuitei lor oglinzi Bhat Gwa. Ce spirit nou și nemulțumit va apărea printre ele, dacă nu mai aveau oglinda care să reflecte Feng Shui-ul negativ?

Lu-Tang, înțeleapta și atot-știutoarea, trimisese mesageri peste tot să caute oglinda, dar nimeni nu știa unde ajunsese aceasta după ce căzuse din cer pe strada Canal.

Cercetările ulterioare în apartamentul lui Kerry arătară că nu se afla acolo, deși zînele chineze care supravegheau strada East Fourth priviră cu interes cum Heather se furișă în apartament pentru a arunca o privire.

Heather profită de ocazie ca să pătrundă în apartamentul lui Kerry și să adune mai multe informații despre ea. Cu cît știa mai multe despre gusturile fetei, cu atît îi va fi mai ușor să-l transforme pe Dinnie în genul de persoană care i-ar fi plăcut acesteia.

Se întrebă unde plecaseră.

— Să se distreze pe undeva, cu siguranță, murmură ea gînditoare, răscolind prin uriașa colecție de casete a lui Kerry, dorindu-și încă o dată să fi găsit un prieten uman căruia să-i placă să se distreze, nu unul care stătea toată ziua și urmărea programe dubioase la televizor.

Îi luă ceva timp lui Kerry să o convingă pe Morag că nu ele erau responsabile pentru tărăboiul din Tompkins Square, și că era doar o coincidență faptul că scandalul se declanșase după ce aruncaseră o sticlă pe scenă, spre formația lui Cal.

— Sînt sigură că ar fi fost scandal oricum, declară Kerry, în timp ce scăpau din haos. Nu are decît puțin sau deloc de-a face cu faptul că am băut atît de mult. Polițiștii abia așteptau ocazia să dea năvală cu bastoanele lor.

Victimele însîngerate ale altercației treceau pe lîngă ele, spre discomfortul lui Morag.

— Polițiștii de aici au mîna foarte grea, spuse ea, cutremurîndu-se la vederea răniților. Cînd mă întorc în Scoția, îi voi spune cîteva cuvinte sergentului MacBain de-o să mă țină minte.

Imediat ce se îndepărtară de zona de conflict, intrară într-un magazin să cumpere o bere.

— De ce aici se vinde bere în pungi maro? întrebă Morag.

— Este ceva legat de legislație.

— Aha. Am crezut că are un gust mai bun. Totuși, ar trebui să respectăm legea dacă nu vrem să ne trezim cu un baston peste ceafă.

Magenta zorea pe cealaltă parte a străzii, scăpînd din încăierarea vicioasă cu perșii. Morag o văzu și porni în urmărirea ei.

— Ei bine, cugetă Johnny Thunders, plutind ușor spre Tărîmurile de Jos. Aud zgomot de chitară și vociferări. Seamănă a New York.

Avea dreptate. Era New York.

— Cum o să-mi găsesc chitara mea Gibson Tiger Top din 1958?

În goana nebună prin regiunile muntoase, hărțuită zdravăn de arcașii perși călare, motocicletele poliției din New York și o zînă scoțiană, Magenta fu nevoită să abandoneze o parte din prada adunată pînă atunci în campania sa.

Regretabil, întrucît — ca tuturor mercenarilor — prada era una din motivațiile ei principale. Plata mercenariatului nu era suficientă pentru a compensa pericolele și neajunsurile vieții. Cu toate acestea, era încărcată pînă la refuz și trebuia să renunțe la ceva. Aruncă macul galez cu trei boboci și își continuă fuga.

Își proteja spatele. În față, Christophus Spartanul deschidea drumul. Xenophon nu avea nici un strop de încredere în Christophus.

— Cerșetoarea este mai nebună decît ceilalți, îi spuse Morag lui Kerry. Mai tînără și mai în formă. Am ajuns-o din urmă abia după paisprezece blocuri.

— Ce s-a întîmplat?

— I-am cerut floarea. A strigat unor urmăritori imaginari să formeze un careu, pentru că erau atacați. Apoi a aruncat macul.

— L-ai luat?

Morag scutură din cap.

— Exact în acel moment au venit trei mașini de pompieri. Pînă să ajung lîngă floare, aceasta dispăruse.

Își privi genunchiul, era roșu.

— Cînd am încercat să mă strecor printre mașinile de pompieri, am căzut și mi-am julit genunchiul. Cred că berea îmi afectase simțul echilibrului.

Kerry mergea tîrșindu-și picioarele, cu Morag în buzunarul său. Avea nevoie de floarea asta, și era timpul să se oprească din patrulat prin oraș, dar cine putea ști unde se afla acum?

Șaptesprezece

— Talia ta este cu siguranță mai mică, anunță Heather. Azi ți-ai făcut exercițiile?

Dinnie încuviință. Nu mai făcuse gimnastică în viața lui, așa că avea dureri.

— Bine. În curînd vei fi un MacKintosh voinic și în formă. Spune-mi ce-ți place mai mult, Velvet Underground sau Sonic Youth?

Dinnie scutură indiferent din cap, unul din multele obiceiuri care o enervau pe zînă.

— Velvet Underground? Sonic Youth? Ce tot spui acolo?

— Am făcut o descoperire importantă.

— Trebuie să pleci?

— Nu, nu trebuie să plec. Ca să duc la capăt învoiala noastră, sînt pregătită să stau aici pe termen nelimitat. Descoperirea importantă pe care am făcut-o, în timpul unui raid îndrăzneț în apartamentul lui Kerry, este că îi place foarte tare muzica. Lucrurile astea — cum se numesc? — casete? Întocmai. Casete. Erau peste tot. Este aproape la fel de dezordonată ca și tine, deși nu chiar atît de murdară. Bineînțeles că nu am mai ascultat vreodată formațiile de pe aceste casete, dar am luat-o pe cea pe care o ascultă cel mai des...

— Și cum ai aflat asta? întrebă Dinnie cu oarecare sarcasm. Bănuiesc că ai întrebat un gîndac?

— Nu, nu am întrebat un gîndac. Am întrebat casetele.

Heather scoase ceva din buzunar.

— Iată.

Dinnie abia catadicsi să se uite la casetă. Se chema „Compilație de Crăciun", cu Sonic Youth, The Ramones, New York Dolls, Lydia Lunch, Richard Hell, The Swans, Nine Inch Nails, Television și mulți alții.

— Și ce-i cu asta?

Heather se încruntă, frustrată.

— Dinnie, lasă prostiile. Dacă vrei să fii genul de prieten pe care și l-ar dori Kerry, va trebui ca măcar să te prefaci că îți place aceeași muzică. N-ai văzut că se duce seara să asculte muzică? Evident, este important pentru ea.

Dinnie era îngrozit.

— Dar pedepsele aste nu au nici o limită? lătră el. Chiar ieri, Heather îi făcuse morală pentru că refuzase să dea bani unui cerșetor, și imediat după aceasta îi interzise să-i spună vînzătoarei, chiar și în particular, că e o tîrfă mexicană.

— Ăsta nu e genul de lucruri pe care Kerry le-ar asculta cu plăcere. Și nici nu trebuie să mormăi în bărbie cînd pe ecranul televizorului apar negri.

Heather îi ignoră protestele și introduse caseta în recorderul lui Dinnie.

— Acum ascultă asta și ține minte. Mă duc să beau ceva, și cînd mă întorc va trebui să-mi răspunzi la întrebări.

Cu toate acestea, Dinnie nu terminase de protestat.

— La ce bun să-mi placă aceeași muzică, dacă nu voi avea niciodată ocazia să vorbesc cu ea?

Heather se plezni triumfătoare peste coapsă.

— Speram să mă întrebi așa ceva. M-am gîndit și la asta. Cînd faci o înțelegere cu o zînă MacKintosh, primești servicii complete.

Precum ți-am mai spus, lui Kerry îi plac foarte mult florile. Se pare că le colecționează, sau cel puțin le pune la uscat. Iar astăzi, cînd îmi făceam rondul de după-amiză peste acoperișuri, am zărit din întîmplare o floare neobișnuită zăcînd pe caldarîm.

Îi dădu lui Dinnie macul cu trei boboci.

— Simt că, atunci cînd îi vei da această floare, ea te va aprecia foarte tare.

Heather se așează pe butonul „play" al casetofonului.

Dinnie sări ca ars cînd Lydia Lunch începu să se facă auzită prin cameră.

— Dar urăsc muzica asta.

— Și ce dacă? Te poți preface. Doar nu te aștepți să o cucerești pe Kerry fiind sincer, nu-i așa?

Mișcarea de rezistență a lui Aelric în Cornwall suferise o lovitură atunci cînd acesta se îndrăgostise de fiica vitregă a regelui.

Stătea în hambar, meditînd la nenorocul său.

— Ești sigur că o iubești? întrebă Aelis, una din tovarășele lui de încredere.

— Sînt sigur. Cînd am văzut-o trăgîndu-și sabia și pregătindu-se să gonească după ce am incendiat monetăria regelui Tala, am știut imediat.

Aelis clătină din cap în semn de simpatie. Știa că, atunci cînd o zînă se îndrăgostește la prima vedere, este practic imposibil să-și revină, dar mai știa că o asemenea idilă era din start sortită pieirii. Marion fiind fiica vitregă a regelui, erau puține șanse ca ea să se îndrăgostească de Aelric, un rebel care incendia neîncetat cele mai importante clădiri ale regelui.

Bufnițele din hambar se cuibăreau în umbra din spatele lor.

Aelric privi gînditor spre tavan.

— Desigur, medită el, este fiica lui vitregă și din cîte știu s-ar putea să își urască tatăl. În familiile regale zînești, fiicele vitrege nu aveau o viață prea ușoară.

Aelis fu de acord cu această ipoteză și promise să afle de la unul din oamenii săi de legătură, o servitoare din palatul regal, care este situația exactă a fiicei vitrege a regelui.

Restul unității de rezistență se strecură în tăcere în hambar, pregătindu-se pentru rondul de noapte.

La problema obținerii de către Morag a viorii MacPherson aflată în posesia lui Dinnie, Kerry avu o sugestie folositoare.

— Oferă-i ceva mai bun decît are Heather. Atunci îți va da vioara.

Morag luă în considerare această sugestie. Părea o idee bună.

— Doar că nu știu ce i-a oferit mizerabila de MacKintosh, se plînse zîna și scuipă pe jos.

— În acest caz, trebuie să-i oferi ce își dorește el cel mai mult pe lume. Și, întrucît este un tip singuratic, presupun că și-ar dori foarte mult o prietenă drăguță. Doar dacă nu cumva este homosexual, caz în care și-ar dori un prieten drăguț.

Morag zbură vizavi.

— Dinnie, întrebă ea, ești homo sau heterosexual?

— Cum îndrăznești! mugi Dinnie, aruncînd o ceașcă spre ea.

Zbură înapoi.

— Probabil asta înseamnă că e heterosexual, dar cu oarecare idei preconcepute, explică Kerry.

— Atunci îi voi oferi o prietenă, declară Morag. Deși va fi o grea încercare să găsesc pe cineva care să vrea să iasă cu acest grăsan cu limbaj injurios.

Heather se uita cu tristețe la cadavrul din prag. Doi polițiști erau de față.

— Nu înțeleg de ce acești vagabonzi mor numai pe strada East Fourth, spuse unul din ei, iar celălalt scutură din cap. Era al optulea cadavru în ultimele două săptămîni.

— Sun-o pe Linda la 970 S E X Y pentru cel mai fierbinte sex în trei din oraș.

Dinnie se uita la televizor.

— Presupun că acum ești expert în muzică New York-eză? spuse Heather, apărînd într-un mod brusc, care îl enerva pe Dinnie. Opri televizorul și puse o casetă.

— Cine cîntă?

— Velvet Underground.

— Greșit. Sînt cei de la Ramones. Iar acum?

— Susans.

— Greșit. E Suicide. Ai picat testul. Mai ascultă o dată caseta. Mă duc să mă culc, dar nu-ți fă probleme că mă deranjezi. Îmi place tot mai mult acest whisky american și acum pot să beau mai mult.

— Vrei să zici că te-ai îmbătat.

— Beată? Eu? O zînă MacKintosh? Heather rîse și se prăbuși în pat.

Kerry era extrem de deprimată. Alfabetul ei floral, deși se dezvolta constant, nu avea cea mai importantă piesă. Boala ei nu părea să treacă nici măcar puțin, ceea ce o făcea să bea tot mai mult, ceea ce o făcea în cele din urmă să se simtă tot mai deprimată. Și să-l vadă pe Cal pe scenă cu formația sa, fu o provocare amară.

Kerry și-ar fi dorit să rămînă cu ea și să se țină de promisiunea de a o învăța toate solo-urile de chitară ale New York Dolls.

— Mi-e dor de Cal, îi spuse lui Morag. Și nici faptul că am aruncat cu sticle în el și i-am stricat concertul nu mi l-a scos complet din minte.

— Găsește-ți pe altcineva, sugeră Morag. În timp ce eu îi găsesc o prietenă lui Dinnie.

Kerry spuse că nu era chiar atît de ușor.

Morag se uita peste anunțurile de pe ultima pagină a „Village Voice".

— Travestiți, celibatari, bisexuali, homosexuali, toți sînt bine-veniți, Club Eidelweiss, strada 29 Vest.

Tînăr aflat în trenul B, joi 21.06, jeanși subțiri, coborît la Dekalb Ave, am fost prea timidă să-ți vorbesc, mi-ar plăcea să te reîntîlnesc.

Văd că e destul de greu să-ți găsești pe cineva aici.

Cînd Dinnie greși încă o dată numele formației, și el și Heather se simțeau frustrați. Dinnie recunoscuse în cele din urmă că era o idee bună, dar nu reușea să dea nici măcar un răspuns corect.

— Mi se pare că toate sînt la fel. Nu voi reuși niciodată să deosebesc Cop Shoot Cop și Swans. Kerry nu se va îndrăgosti niciodată de mine.

Heather se bosumflă. Se dovedea a fi mai complicat decît își imaginase.

Își trecu degetele peste kilt. În Scoția, Heather îl rupsese intenționat, ca să o scandalizeze pe mama ei, dar acum, după ce călătorise atît de mult, era în pericol de a se destrăma complet. Își scoase pumnalul și tăie o bucățică din perna lui Dinnie ca să-și peticească kiltul. Poate că în timp ce coase îi va veni inspirația. Dacă ar fi știut ce gîndește Morag, de partea cealaltă a străzii, ar fi fost de acord. În acest oraș era prea greu să-ți faci o relație. După cum stăteau lucrurile, Dinnie ar putea foarte bine să sune la 970 P Ă S Ă și să-și vadă de treabă.

Totuși, gîndi ea, mai era floarea. Macul cu trei boboci părea o floare foarte specială. Era sigură că atunci cînd Dinnie i-o va da, Kerry își va schimba părerea despre el.

Optsprezece

Plouase — o ploaie caldă, ciudată, necunoscută lui Morag. În Scoția, ploaia era rece, tristă și cenușie. Această ploaie caldă de vară o neliniști, deși nu putea spune de ce.

— Kerry, tocmai mi-a venit o idee formidabilă.

— Da?

— În legătură cu Dinnie și vioara lui. Ideea că o va da în schimbul unei prietene sună foarte bine. Totuși, care sînt șansele ca o femeie să se îndrăgostească de el?

Destul de slabe șanse, recunoscură amîndouă.

— Așadar, continuă Morag, nu voi putea face o înțelegere adevărată cu el. Există o singură variantă.

— Care?

— Să joc necinstit.

— Adică să minți?

— Nu chiar. Dacă i-aș putea minți pe oameni, aș fura pur și simplu vioara, dar dacă fac asta, vor urma lucruri îngrozitoare. După cum ai observat deja, karma zînească este foarte rea. Eu și familia mea am putea fi blestemate pentru generații întregi.

Așa că doar voi distorsiona puțin adevărul. Distorsionarea cu puțin a adevărului este o respectabilă tradiție zînească.

Voi cîștiga instrumentul și mă voi întoarce triumfătoare în Scoția. Voi fi iertată pentru tot ce am făcut. Familia mea nu mă va mai evita pentru că am cîntat la vioară melodii ale celor de la Ramones. Clanul MacLeod nu mă va mai deranja,

întrucît voi fi o eroină națională. Poate chiar voi fi numită singura cîștigătoare a concursului de vioară pentru juniori. Obiecțiunile afurisiților de MacKintoshi se vor spulbera în fața unei fapte atît de vitejești. Da, sînt sigură că inducerea în eroare este calea de urmat.

— Și ce ai de gînd să faci?

— Îi voi spune lui Dinnie că te pot convinge să fii prietena lui. Îi va surîde ideea. Nici nu visează el că ai putea fi prietena lui. Indiferent ce i-a oferit zdrențăroasa de Heather, în comparație cu oferta mea, va fi neînsemnat. Nu trebuie decît să îl duci puțin de nas. După ce pun mîna pe vioară, poți să-i spui să se arunce în ocean.

Pe lîngă faptul că asculta muzică rock, Dinnie primise instrucțiuni ferme să nu scape strada din ochi, în caz că apărea Kerry. Dacă apărea, trebuia să coboare rapid și să-i dea macul galez.

— Va fi o excelentă prezentare, îl asigură Heather.

Din păcate, atunci cînd Kerry apăru în stradă, grăbindu-se să cumpere niște bere, pe Dinnie îl lăsară nervii, așa că ea s-a întors în apartament înainte ca el să prindă curaj să o abordeze.

— Grăsan inutil ce ești, spuse Heather, criticîndu-l înversunată pentru rușinea pe care o aducea luptătorilor MacKintoshi. Dă-mi floarea! spuse ea, văzînd că trebuie să ia inițiativă. I-o voi duce eu și îi voi spune că e un cadou de la tine. Acum, cînd mă gîndesc, cred că este mai bine așa. Orice tînără care primește o floare de la o zînă nu se poate să nu fie impresionată. Îți va cădea în brațe.

Acestea fiind hotărîte, puse macul în geantă, pe care o aruncă pe umăr, și plecă, promițînd să facă rost de niște bani pentru chirie.

În Cornwall, Aelis avea niște vești proaste pentru Aelric.

Se părea că Marion, fiica vitregă a regelui, se înțelegea de minune cu Tala, și de asemenea cu mama ei. Erau o familie cu adevărat fericită.

— Ce deprimant, spuse Aelric. Iar Tala este un monstru. Dar îmi amintesc, la bibliotecă am văzut că și Hitler a fost un bun familist, așa că nu e nici o surpriză. Asta înseamnă doar că părinții vitregi au parte de o presă rău-voitoare. Ce voi face acum? Am doisprezece partizani, nici pe departe suficient pentru a submina economia zînească din Cornwall, și o pasiune fără de speranță pentru fiica vitregă a regelui.

Aelis trase o duscă zdravănă din sticla sa și se gîndi la problemă.

— Ei, Aelric, trebuie să găsești un mod de a-i cuceri inima. Bineînțeles, incendierea proprietăților tatălui ei va descuraja întotdeauna relația voastră, dar poate situația se va schimba. Omul meu de încredere de la curte mi-a spus că lui Marion îi plac foarte mult florile, așa că poți face ceva în această privință. În ceea ce privește recrutarea mai multor partizani, trebuie să continuăm distribuirea foilor de propagandă.

Deși era o idee bună, aceasta se dovedi a fi o problemă. Cu cei mai puternici zburători ai lui Tala păzind spațiul de deasupra instituțiilor vitale și centrelor de populație, rebelii nu fuseseră în stare să distribuie nici măcar o singură foaie.

Pentru Heather, ziua începu bine după cîteva înghițituri de whisky și o vizită în West Village, pentru a se uita prin luxoasele galerii de artă și magazine. După aceea, situația se înrăutăți foarte tare. Gonea acum agățată de apărătoarea de noroi a unei motociclete, pe care o prinse la colțul dintre străzile Delancey și Allen. În spatele ei, douăzeci de zîne italiene o urmăreau agățate de capota unei ambulanțe în misiune.

— Ce fel de curier ești tu? strigă ea furioasă, cînd motociclistul se opri în intersecție. Treci pe roșu!

În urma ei, ambulanța se opri și ea, dar zînele italiene, folosindu-se de neobișnuita lor legătură cu curenții de aer, alunecară înainte de la un vehicul la altul. Cînd semaforul se făcu verde și motocicleta lui Heather porni, zînele italiene erau la doar patru mașini depărtare.

Heather jefuise Banca Italiei de prea multe ori. O așteptau afară și o prinseră cu buzunarele pline de dolari.

Gonind în sus pe strada Allen, Heather începu să fie disperată. Zînele italiene se mutaseră pe o mașină de pompieri și mergeau foarte repede.

În ultimul moment, cînd mașina de pompieri se apropie și urmăritoarele se pregăteau să sară, Heather, disperată, sări la întîmplare în stradă. Avu un mare noroc. O mașină sport, mică și rapidă, care în acel moment era urmărită de poliție, scrîșni lîngă ea, și se agăță de antenă. Mașina o purtă pe strada Second și bulevardul A, în timp ce zînele italiene, luate prin surprindere, dispărură din vedere, duse de mașina de pompieri.

Mașina lui Heather fu oprită cu un foc de armă de către polițiști la capătul străzii Fourth, iar ea se dădu jos și porni grăbită spre casă.

Morag era afară, să ia puțin aer curat, și o văzu venind înnebunită.

— Ce naiba ai făcut? întrebă ea. De ce trag polițiștii în tine?

— Nu trag în mine, idioato, exclamă Heather. Ah, nu!

Zînele italiene reapărură, călare pe o mașină din care bubuia muzica în difuzoarele imense din portbagaj.

— Puneți mîna pe ea! strigară ele.

Cele două zîne scoțiene săriră pe un taxi și fugiră.

Curcubeul lunar se întindea între Cornwall și Manhattan, și pe el mărșăluiau trupele de mercenari. În fruntea lor se afla Werferth, o Șapcă Roșie feroce venită de la granița de nord a Angliei. În urma lui mergeau trei pehi roșcați din Scoția, fiecare cu cîte trei cîini Cu Sidth cu blana verde și ochi răuvoitori.

Batalionul mai cuprindea și alte Șepci Roșii înspăimîntătoare, alături de bwabachozi din Țara Galilor, spriggani din Cornwall și alte creaturi feroce. Aveau aur în buzunare, avansul de la Magris, și nu se așteptau să întîmpine dificultăți în cîștigarea restului de bani. Curcubeul lunar îndoi și deformă spațiul și timpul, făcînd ca drumul între Britania și America să fie străbătut în nu mai mult de o zi de marș. America se zărea acum la orizont, iar ei măriră pasul.

— Păi, dacă vei jefui în continuare băncile, va trebui să te aștepți la astfel de lucruri! șopti Morag.

Se ascunseseră pe o scară de incendiu, la capătul străzii Orchard.

— Poate, șopti Heather. Dar jur că atunci cînd îmi strigau cuvinte de ocară de pe mașina de pompieri, spuneau ceva de *două* zîne în kilturi care le jefuiau în mod constant.

— Asta a fost o pocnitoare? bolborosi Morag. Nu am văzut în ce direcție ne-a dus taxi-ul. Sîntem cumva în apropiere de Cartierul Chinezesc?

Deodată se auziră strigăte venind de deasupra lor.

— Ele sînt!

Priviră în sus și gemură. O armată de zîne chineze mișuna pe scara de incendiu, țipînd triumfătoare.

Undeva în urma mercenarilor, războinicele clanului MacLeod umblau cu pași mari peste curcubeul lunar. Erau îmbrăcate în tunici de piele închise la culoare, iar kilturile lor erau verzi cu dungi galbene și roșii.

Cele patru surori; numele lor erau Ailsa, Seónaid, Mairi și Rhona, iar casa lor era pe malurile Loch Dunvegan, în vestul insulei Skye. Trăiau în umbra castelului Dunvegan, străvechea casă a familiei MacLeod, conducătorii filialei omenești a clanului.

Aceștia purtaseră multe bătălii în trecutul îndepărtat. Fusese o vreme cînd oamenii din clanul MacLeod au purtat un război continuu contra celor din clanul MacDonald din Eigg, dușmanii lor transmiși din generație în generație, iar zînele MacLeod procedară la fel cu zînele din clanul MacDonald.

Zînele și oamenii MacLeod avură o alianță puternică, din vremea cînd Malcolm MacLeod, conducătorul clanului omenesc, și-a luat nevastă o zînă cu formă schimbătoare. Au avut un copil înainte ca ea să se întoarcă la poporul ei, și legendarul steag MacLeod fusese un cadou pentru copil. Era un obiect cu o putere extraordinară și nu putea fi arătat decît în cazuri de mare nevoie.

O dată, în timpul unei bătălii cu clanul MacDonald, cei din clanul MacLeod erau la un pas de înfrîngere. Conducătorul lor a scos steagul verde zînesc și imediat zînele au sosit în

ajutorul lor, cîștigînd bătălia. Tăierea de către Heather și Morag a două bucăți din acesta a fost cel mai mare sacrilegiu care putea fi făcut vreodată. Nu era de mirare că familia MacLeod își trimisese luptătorii cei mai vajnici pentru a redobîndi aceste bucăți.

— E la fel de rău ca atunci cînd clanul MacLeod ne-a alungat din Loch Morar în Loch Ness, gemu Morag.

— Cu siguranță, fu de acord Heather, și se cutremură amintindu-și. După o lungă urmărire, era cît pe ce să fie prinse, cînd, din fericire, au dat de un grup de zîne MacAndrew. Întrucît zînele MacAndrew erau aliate cu cele MacKintosh, fuseseră în stare să le protejeze pe Heather și tovarășa ei, ajutîndu-le să scape.

Dar mai tîrziu, nimic nu le mai proteja de puternicul clan MacLeod și aliații săi. Familia lui Heather și cea a lui Morag nu puteau intra într-un război atîta vreme cît ele greșiseră așa de tare.

Acum stăteau pe capota unei alte mașini de pompieri, care gonea spre nord, cu sirenele urlînd.

În urma lor, zînele chineze goneau pe alte mașini.

— Norocul nostru că sînt multe incendii în New York.

Heather declară că ea nu avea nimic de-a face cu supărarea zînelor chineze, și vru să știe ce le făcuse Morag.

— Nimic. Doar am eliberat homarii. Și nu eu le-am furat broșa, eu doar treceam prin zonă. Evident, zînele din New York nu au absolut de loc bune maniere.

Heather încuviință.

— Aici ai dreptate. Adică, de ce e greșit să iei bani din bancă pentru a cumpăra mîncare? Nu trebuie să te superi pentru asta. În banca aia zac milioane de dolari. Nimeni nu va duce lipsa cîtorva bănuți. Dacă toată lumea ar lua din ei, atunci nu ar mai fi atîția săraci care cerșesc pe străzi.

Păreau că se distanțează de urmăritoare.

— Le-am pierdut.

Mașina de pompieri se oprise lîngă o clădire în flăcări. Cele două scoțiene săriră jos. O altă mașină de pompieri urla chiar

alături. Atîrnate de fiecare mîner disponibil, erau zînele italiene înarmate pînă în dinți.

Heather și Morag își luară tălpășița.

Ailsa era conducătoarea și cea mai în vîrstă dintre surorile MacLeod. Se trăgeau din Gara, zîna care s-a căsătorit cu un om, și toate patru erau luptătoare neînfricate. Aveau obrajii lați, ochii negri mari și părul negru tuns scurt. Săbiile lor ascuțite atîrnau pe spate, iar pumnalele tăioase prinse de picior le fuseseră transmise din generație în generație.

— După ce le găsim pe MacPherson și MacKintosh, le omorîm? întrebă Mairi.

— Dacă trebuie, răspunse Ailsa. Deși am cu mine o vrajă de adormit. Vom încerca asta mai întîi. Cît mai avem de mers, Mairi?

Mairi era clarvăzătoare.

— Nu mai e mult. Simt că se apropie un pămînt ciudat.

— Unde sîntem?

Heather ridică din umeri. Nici ea, nici Morag nu mai fuseseră vreodată atît de departe în nord.

— Am scăpat de ele?

— Cred că da.

— Cum ne întoarcem pe strada Fourth?

Taxi-ul gonise pînă pe strada 106 East înainte de a vira la stînga. Heather și Morag se dădură jos pe Fifth Avenue și se uitară în jur.

— A fost un drum lung. Și sîntem tot în oraș. Ce loc imens!

— Privește! O zonă rurală!

În fața lor, se întindea Central Park, verde și apetisant.

— Măcar ne putem odihni pentru o vreme.

— Am găsit hoațele! strigă conducătoarea unei armate de zîne negre. Pe ele!

Mercenarii ajunseseră deasupra Manhattan-ului. Werferth opri trupele și se uită în jos, la terenul străin. Se însera, dar orașul era mai luminos decît orice văzuseră pînă atunci.

Mulțimea imensă de clădiri omenești îi surprindea neplăcut, dar curcubeul lunar se întindea pînă spre ceea ce părea a fi un cîmp împădurit.

— Gata, băieți, spuse Werferth. Jos.

Începură să coboare pe pămîntul străin.

— Nu am făcut absolut nimic care să le supere pe zînele negre, spuse Morag, agățată de șaua unei biciclete. Nu am mai întîlnit în viața mea o zînă neagră.

— Nici eu, spuse Heather. Evident, sînt paranoice cu străinii.

Bicicleta gonea spre marginea nordică a parcului.

— Din fericire, biciclistul ăsta are picioare puternice.

Heather și Morag trecură de pe bicicletă pe o trăsură ce ducea cîțiva turiști, apoi ajunseră pe Broadway cu ajutorul unui jongleur pe monociclu.

— Pe aici, strigă Morag, și sări pe o mașină care se îndrepta spre sud.

Mașina le duse hotărîtă pe Broadway.

— Cred că am scăpat în sfîrșit de toată lumea.

Începură să se relaxeze puțin. Erau lîngă Union Square, departe de zînele negre.

O limuzină mare se apropie de ele. Spre groaza lui Heather și Morag, pe capotă stăteau patru figuri de coșmar. Înfricoșătoarele surori MacLeod își agitau săbiile și se pregăteau să le atace mașina.

Nouăsprezece

Kerry stătea întinsă pe jos, lucrînd la niște benzi desenate. Aceasta era una din nenumăratele activități pe care le desfășura în principal din amuzament. Banda desenată îi dădea ceva de furcă. Inspirată de Morag și Heather, aceasta trebuia să fie o poveste despre zîne, dar nu prea avea acțiune, întrucît lui Kerry îi plăcea mai mult să scrie despre zîne sau oameni care sînt drăguți unii cu ceilalți. Morag șontîcăia prin încăpere.

— Morag? Ce s-a întîmplat?

Zîna se prăbuși pe o pernă galbenă. Era atît de înțepenită și chinuită, că abia se putea mișca.

Kerry se străduí să-i facă o cană zdravănă de ceai. Lui Morag îi plăcea ceaiul, dar Kerry, ca de altfel toată populația New Yorkului, nu se pricepea să-l facă.

Morag îi povesti lui Kerry evenimentele groaznice ale zilei: urmărirea de către zînele italiene, chineze, negre, și într-un final de clanul MacLeod.

— Cum ai scăpat?

— Am sărit de pe mașină și am luat-o la fugă, cînd deodată ne-a prins o persoană și ne-a ascuns în sacoșa ei. Mai tîrziu, cînd am scos capetele afară, zînele MacLeod nu se mai zăreau. Destul de ciudat, salvatoarea noastră nu era alta decît cea care pusese mîna pe macul tău galez.

Ne-a spus să nu ne îngrijorăm, pentru că ea ne salvase de membrii tribului Carduchan, cine-or mai fi și ăștia, și să ținem minte că Xenophon este cel mai bun conducător de armată,

dacă vreodată se va supune la vot între ea și Christophus Spartanul. Nu mi-e foarte clar ce înseamnă asta.

Morag își înclină puțin capul.

— Din păcate, a pus iar mîna pe macul galez.

— Cum? De unde l-a luat?

— De la Heather. Vroia să ți-l aducă, din partea lui Dinnie.

— Dar cum a intrat Dinnie în posesia lui?

Morag scutură din umeri.

— Oricum, mizerabila l-a luat din buzunarul ei și a început să-l fluture. Cerșetoarea a spus că nu se cuvenea ca niște pelasgi de doi bani să răspundă de o comoară atît de valoroasă, și a susținut că ea l-a cucerit.

Kerry era înspăimîntată.

— Cu siguranță, floarea asta se plimbă.

— Eh, asta e, spuse Kerry. Măcar ai scăpat întreagă.

— Mda, oarecum. Doar că tocmai viram spre strada East Fourth cînd i-am spus lui Heather că, dacă vreuna din zînele italiene ar fi la fel de clarvăzătoare ca mine, s-ar putea să ne aștepte la cotitură. Și chiar ne așteptau. Și-au luat banii înapoi. Ce zi îngrozitoare. Mă doare tot corpul. Bentița mea indiană s-a stricat. Mai avem niște whisky?

Morag își sorbi băutura.

— A fost plăcut s-o revăd pe Heather, totuși. Pînă cînd am început să ne certăm.

— Din nou pentru „Tullochgorum"?

Morag scutură din cap.

— La început, nu. M-a acuzat că mi-am pus intenționat picioarele pe fața ei atunci cînd ne aflam în sacoșa Magentei. Mătură proastă. Încercam doar să stau mai confortabil. Apoi a spus că nu e de mirare că MacPhersonii nu pot juca bine dansurile scoțiene, dacă toți aveau picioarele atît de mari. Asta chiar nu trebuia să o spună. Apoi ne-am certat din cauza lui „Tullochgorum". Apoi a fost incidentul cu macul și am amenințat că o omor pentru că ți-a pierdut floarea. A fost într-adevăr o zi groaznică.

Magenta se dădea de-a dura. Era mulțumită de evenimentele zilei. Își salvase oamenii dintr-un atac serios și cerșise

suficienți bani pentru a-și completa cocktailul. Mai mult, își recuperase prada. Macul galez îi era acum atît de drag, la fel de drag precum fragmentele de chitară pe care le ducea în sacoșa ei, s-ar fi luptat pînă la moarte, și nu ar fi renunțat la ele.

Kerry se grăbea spre magazin, să cumpere whisky pentru Morag. Îl întîlni pe Dinnie înăuntru.

— Bună, Kerry, spuse Dinnie, luîndu-și inima în dinți. Aveam o floare foarte frumoasă pentru tine, doar că proasta de zînă Heather a pierdut-o pe undeva.

— Cum îndrăznești să te atingi de alfabetul meu floral! strigă Kerry și îi trase un pumn zdravăn în față.

Douăzeci

Kerry și Morag adunară un braț de margarete de pe un petec de pămînt de pe strada Houston.

Era destul pentru colecție și pentru a-și prinde în păr. De asemenea, Morag lăsă să cadă cîteva fire peste cadavrul unui vagabond care zăcea pe strada Fourth.

— Cîte cadavre sînt acum? Nouă?

În apartament, Kerry își studia ierbarul.

— „Bellis perennis", spuse ea. Una din cele mai ușoare părți ale alfabetului meu floral.

— Mmm, făcu Morag, studiindu-se în oglindă. Sînt aproape convinsă că margaretele sînt cele mai decorative.

— Posibil, aprobă Kerry. Dar e întotdeauna dificil să-ți dai seama imediat. Prima dată cînd mi-am pus pe frunte o coroniță din lalele, am crezut că nu voi mai fi niciodată nefericită, dar m-am plictisit foarte repede de ele. Lalelele nu sînt serioase.

Brusc, își ridică mînioasă chitara și o băgă în priză.

— Cum o să înlocuiesc macul? Mai sînt doar două săptămîni!

Cîntă neîndemînatică „Babylon". Morag se holba ursuză la vioara sa zdrobită și-și dorea să o poată ajuta.

Meditînd la chitara sa pierdută, Johnny Thunders în formă celestă plutea peste Queens, locul unde se născuse, înainte de a vizita niște vechi stafii din East Village. Avea sentimentul că, dacă nu o putea localiza, nu va fi niciodată mulțumit în

întregime, nici măcar în Rai. Mai mult, dacă vreodată va trebui să răspundă întrebărilor ciudate ale vreunuia din nenumărații sfinți din Rai, în legătură cu comportamentul său de pe Pământ, spera să poată cînta ca să scape de necaz. Așa procedase înainte.

Se tîra pe strada East Fourth, cînd un sunet aproape familiar îi ajunse la ureche.

— Dragă, dragă, gîndi Johnny. E frumos să știu că oamenii îmi mai cîntă încă melodiile, dar asta e o versiune groaznică a „Babylon-ului".

Dinnie se uita pe fereastră. Cei patru portoricani tot mai băteau mingea în colțul străzii. Normal, Dinnie nu era de acord cu asta. Pentru el, toate sporturile erau o prostie, și mai ales fotbalul era o prostie. Nici măcar nu era un sport american.

În școală, sportul fusese un coșmar pentru incapabilul Dinnie. Tatăl său obișnuia să-l încurajeze să joace baschet. Dinnie ar fi fost fericit dacă baschetul și tatăl său ar fi fost scoși în afara legii.

Se învîrtea prin cameră. Heather trebuia să-i dea lecții de vioară, dar faimoasa vioară MacPherson stătea tăcută pe pat. Zîna nu se întorsese după vizita ei matinală la bar. Fără îndoială, acum zăcea beată în vreun șanț.

De la etajele inferioare, aceleași replici din Shakespeare răzbătuseră neîncetat toată dimineața. Astăzi se ținea o altă audiție, iar interpreții patrulau în sus și în jos, repetînd la nesfîrșit aceleași fraze neinteligibile. Ura lui Dinnie față de comunitatea teatrală atingea noi cote maxime.

Neavînd ce face, se întrebă dacă ar trebui să curețe aragazul. Își înfrînă pornirile și își concentră atenția asupra televizorului.

— Acest minunat lanț din aur de paisprezece carate poate fi al dumneavoastră pentru numai șaizeci și trei de dolari!

Bijuteria respectivă se învîrtea pe o mică platformă.

Pentru Dinnie, canalul de vînzări era extrem de enervant. Nu-i plăcea cînd îi telefona cineva să-i spună cît de fericit îl făcuse noul lui lanț de aur.

— Și are un preț atît de bun! Întregul an o să mă simt minunat!

Dinnie schimbă programul.

— E cineva dintre voi, băieți, care visează să fie îmbrăcat ca o mică tîrfă? Sunați la 970 A C U M, și toate visele voastre vor deveni realitate.

Bărbatul din reclamă era îmbrăcat într-un corset alb. Corsetul era drăguț, îi venea bine. Lui Dinnie nu îi plăcea.

Căldura de afară năvăli în camera lui. Astăzi era mai cald și mai umed decît putea cineva îndura. Își dorea să-și poată permite un aparat de aer condiționat. Își dorea să-și poată permite orice. De asemenea, își dorea să nu-l fi pocnit Kerry în față. Poate că Dinnie era lipsit de experiență, dar știa că ăsta nu era un mod de a începe o relație. Dar nici nu îl făcu să o placă mai puțin pe fată.

Morag zbură prin fereastră, o apariție plăcută, cu silueta ei de 45 cm învăluită în haine hippie și părul multicolor întesat de margarete.

— Kerry, am o veste extraordinară!

— Serios?

— Da. Fantoma lui Johnny Thunders, virtuosul chitarist de la New York Dolls, trecea pe lîngă fereastra ta în timp ce cîntai „Babylon". Înțelege că ai dificultăți în atingerea tuturor notelor, și este scandalizat că fostul tău prieten a promis că te va învăța și nu s-a ținut de promisiune. Așa că Johnny s-a oferit să te ajute să cînți cum trebuie.

În plus, se va gîndi unde mi-aș putea repara vioara. Firește, el cunoaște astfel de lucruri, întrucît și el a fost cîndva sărac, și a cîntat numai pe instrumente sparte.

Acest Johnny Thunders este o persoană minunată, adică o fantomă minunată. Mi-a spus cîteva povești amuzante despre Queens, locul unde s-a născut, și mi-a arătat tatuajele lui. A spus chiar că se va uita după macul tău. Drept mulțumire, îl voi ajuta să caute chitara lui Gibson Tiger Top din 1958, care se pare că era o chitară formidabilă. Se cheamă Tiger Top pentru că este în dungi.

Kerry izbucni în rîs.

— Este adevărat, protestă zîna. Tu nu-l poți vedea, pentru că este un spirit, dar eu pot să-l văd. Este foarte drăguț. Înțeleg de ce a avut asemenea succes la femei.

Kerry continua să rîdă. Tot nu o credea pe Morag, dar era o poveste interesantă.

Își mai împleti cîteva margarete în păr, comparîndu-și coafura cu cea din posterul cu „Primăvara". Era încîntată de felul cum arătau albul și galbenul margaretelor în părul ei albastru. Ca să o mulțumească pe Morag și să continue conform planului, urma să-l viziteze pe Dinnie și să-și ceară scuze că l-a lovit.

Dinnie trăgea de părul lui de pe ceafă. Heather făcea să îi crească o coadă.

— O coadă? Ai înnebunit de tot? De ce naiba aș vrea să-mi crească o coadă?

— Pentru că lui Kerry îi plac bărbații cu frizuri radicale, explică zîna. Ultimul bărbat care i-a plăcut a fost Cal. Și Cal își strînge părul în coadă. Sînt convinsă că și tu poți avea una foarte frumoasă. Ți-o voi vopsi în verde.

Dinnie aproape se sufoca. Gîndul că el, Dinnie MacKintosh, va defila pe străzi avînd o coadă verde, era atît de bizar încît abia îl înțelegea.

— Zînă proastă ce ești. Doar pentru că i-a plăcut de un tîmpit cu coadă, asta nu înseamnă că se va îndrăgosti de oricine are o astfel de coadă!

— Probabil că nu. Dar va fi de folos. Îți spun, trebuie să ai o frizură neobișnuită. Ăsta e genul de bărbați care îi place. Ca de altfel, și mie și lui Morag.

Pe Dinnie îl cuprinse disperarea cînd văzu că vorbește serios.

— Va dura ani întregi pînă va crește.

— Ba nu, spuse Heather cu îngîmfare. Din întîmplare, creșterea părului este unul din trucurile pe care le poate face o zînă-ciulin. Poți avea o coadă splendidă într-un timp scurt.

Zbură în spatele lui și îi atinse ceafa.

Dinnie își agită furios mîinile prin aer.

— Uiți cumva că această femeie m-a pocnit ieri?

— O simplă ciondăneală între îndrăgostiți, spuse Heather și plecă să-și ia băutura de dimineață.

Pe Bodmin Moor, Aelric și gașca lui erau în toiul unui raid, incendiind principala fabrică de țesături a lui Tala, cea care producea stofe destinate exportului către zînele europene.

— Asta îi va da peste cap balanța comercială, gîndi Aelric, înfigîndu-și torța în peretele clădirii.

Dar în momentul în care Aelis încercă să arunce foile de propagandă, fu alungată de puternicii zburători pe post de gardieni. Foarte îndemînatică, Aelis, fiica lui Magris, fusese cea care realizase tiparnița, prima tiparniță din mîinile zînelor britanice. Foile de propagandă păruseră o lovitură de maestru, și era extrem de frustrant faptul că nu puteau fi distribuite.

Era cît pe ce să fie prinși de către banda de mercenari trimiși în căutarea lor. Scăpară numai datorită priceperii lui Aelis, care făcu să apară o furtună, să le acopere retragerea.

Urmară oarece critici la adresa lui Aelric, și se șoptea printre membrii găștii că atacul nu fusese planificat cu suficientă atenție, întrucît acesta era orbit de dragostea lui pentru Marion. Se șoptea chiar că își pierdea vremea căutînd flori rare pe care să i le trimită în dar.

Dinnie își ridică vioara. Era acum în stare să cînte destul de bine șapte melodii scoțiene. Putea să meargă să cînte pe stradă. În felul acesta, i-ar arăta lui Heather că nu era singura care putea face rost de bani.

Cînd ajunse la parter, fu asaltat de vocile actorilor.

— Rămîi, gingașă Helena, ascultă-mi scuza:

Iubirea mea, viața mea, sufletul meu, bună Helena!

Înainte ca Dinnie să strige cîteva cuvinte urîte, Cal își făcu apariția, purtînd o coroană de aur și ținînd în mînă un exemplar din „Visul unei nopți de vară". Dinnie nu-i răspunse la salut.

— Cînți din nou pe străzi? întrebă Cal, zărindu-i vioara.

Dinnie știu că rîde de el.

— I-arăt eu lui, își spuse în gînd și scoase vioara.

— Da, spuse cu voce tare. Cu ajutorul unui profesor celebru, mi-am perfecționat tehnica. Ascultă.

Începu să cînte ceea ce ar fi trebuit să fie o versiune aprigă a „Morarului din Drone". Din păcate, sub privirea lui Cal, degetele lui nu mai funcționau adecvat. Parcă erau cîrnați, prea mari și neîndemînatici pentru a strînge corzile. Se opri jenat după cîteva măsuri.

— Trebuie să-mi prezinți și mie profesorul tău, spuse Cal.

— Muzica, ah, muzica, un somn așa încîntător, se auzi vocea unei actrițe din camera alăturată.

— Taci dracului din gură! urlă Dinnie, crezînd că este luat în batjocură, deși de fapt era o replică din piesă.

Umilit de interpretarea sa în fața lui Cal, ieși vijelios din clădire.

Imediat cum ajunse afară, se împiedică de o femeie și căzură amîndoi pînă în stradă.

Furios dincolo de orice limită, Dinnie își ridică vioara și se pregăti să înjure pe oricine ar fi fost.

— De ce nu poți să te uiți pe unde mergi, tîrfă analfabetă? zbieră el.

Se opri. Recunoscuse haina cu bijuterii.

O Kerry șocată și plină de vînătăi încerca să stea pe picioarele sale, deoarece fusese mult mai afectată de coliziune decît el.

Dinnie simți că leșină. Tocmai își aruncase marea dragoste pe apa sîmbetei.

— Bănuiesc că mai era încă supărat pentru că l-am pocnit, îi spuse Kerry lui Morag, verificînd dacă punga sa de colostomie supraviețuise impactului.

Nu se simțea prea bine după ciocnirea cu Dinnie, așa că își petrecu restul zilei dormind.

Morag îi studie cu atenție modul în care dormea. După părerea ei, starea lui Kerry se înrăutățea. Morag nu avea mari puteri vindecătoare, în afară de cele obișnuite pe care le aveau toate zînele, dar era sigură că aura sănătății lui Kerry începuse să se micșoreze, și se întrebă dacă nu cumva urma o altă criză majoră.

Douăzeci și unu

Era miezul nopții în Central Park, și zînele stăteau întinse, fumînd pipă și bînd whisky. Brannoc stătea lîngă Petal, arătîndu-i „Dansul țărănesc din Liverpool", pe care îl învățase cu multă vreme în urmă, de la o zînă călătoare din nord. Petal se chinuia să nimerească notele. La fel și Tulip, deși Brannoc nu îi arăta și lui.

— Nu este deloc un cîntec rău, spuse Maeve de după copacul său, și îl încercă încet pe fluierul ei. Spre deosebire de Brannoc, uitase complet cearta cu acesta.

Padraig începu și el să cînte din fluierul lui. Și el, și Maeve, aveau urechi muzicale și puteau cînta orice, chiar și după o scurtă ascultare. Petal și Tulip erau mai începeți, dar nu le lua prea mult timp să învețe, și curînd sunetul voios al „Dansului țărănesc din Liverpool" se auzea peste tot în pădurice. După ce îl cîntară de cîteva ori, Maeve începu un alt dans țărănesc știut de toți, „Băieții din Bluehill", și animalele nocturne țopăiră prin poiență, în drum spre treburile lor.

— Ce mai e și asta, spuse Spiro, privind în sus. O arcadă în șapte nuanțe de gri cobora din cer spre pămînt.

— Ați mai văzut vreodată așa ceva?

— Bineînțeles, spuse Brannoc. Este un curcubeu lunar. Format de ploaia nocturnă.

— Și ce caută aici? Nu a plouat.

Brannoc scutură din umeri.

— Ah, nu, spuse Tulip cu vederea ageră. Cineva coboară de pe curcubeu.

Din cer veneau douăzeci și unu de mercenari din Cornwall, mărșăluind aliniați.

Zînele negre trăiau, nevăzute de vreo ființă omenească, cu excepția cîtorva bătrîne înțelepte, într-un părculeț de pe strada 114. Parcul era în stare jalnică, neîngrijit de autoritățile din oraș, dar era renumit pentru atmosfera pașnică, întrucît rareori se întîmpla acolo ceva neplăcut.

Țineau o ședință de consiliu, după ce aflaseră că mai avuseseră loc incursiuni pe teritoriul lor, incursiuni ostile, după cîte s-ar putea presupune.

— Amîndouă aveau săbii. Le-am urmărit, dar au scăpat pe o bicicletă.

Vestea stîrni o discuție aprinsă. Unele din ele erau în favoarea traversării orașului, pentru a le învăța o lecție pe zînele italiene. Altele considerau că ar trebui să dea uitării problema, în interesul păstrării păcii.

Cea mai înțeleaptă dintre ele luă notă de povața lor și se gîndi la situație. Numele ei era Okailey, era descendentă directă a zînelor care se dezvoltaseră în puternicul imperiu african al Ghanei, încă din secolul patru.

O ceată de fete tinere trecu prin parc, îmbrăcate toate în uniforme albastre, venind de la școală. Simțiseră aura zînelor și mergeau rîzînd.

— Școlărițele astea vesele au mai mult bun simț și nu declanșează războaie, spuse înțeleapta. Și noi ar trebui să procedăm la fel. Cu toate acestea, nu cred că ar trebui să ignorăm complet problema. Voi conduce o delegație spre sud, spre a le face o vizită italiencelor...

— Dar ar fi putut lucra pentru chinezoaice.

— ... sau chinezoaicelor. Și vom rezolva situația în mod rezonabil.

Acestea fiind hotărîte, se pregătiră să plece. Era un eveniment important pentru comunitatea zînelor ghaneze. De cînd se știau, nu mai fuseseră la sud de Central Park.

— Cine sînt ăștia? șuieră Padraig, făcîndu-se mic în brațele iubitei sale Maeve.

— Mercenari englezi, scînci Tulip, care recunoscuse cîțiva din banda din Cornwall. Plătiți de regele Tala.

Cei cinci se holbau alarmați la mercenarii care coborau de pe curcubeul lunar. Magris intui corect că se aflau la mai puțin de o sută de metri și că fugitivii fuseseră deja zăriți.

— Bun, spuse Maeve, ridicîndu-se și scoțînd sabia. O să-i învăț eu să mă mai urmărească peste ocean.

— Ai înnebunit? protestă Tulip. Ne vor face bucăți. Va trebui să fugim.

— O zînă O'Brien nu fuge din calea nimănui, spuse zîna irlandeză. În special Maeve O'Brien, cea mai bună spadasină din Galway.

Petal izbucni în lacrimi. Ea nu era nici pe departe cea mai bună spadasină din Cornwall, și prin urmare nu vroia să fie făcută bucăți.

Brannoc era de părere să lupte chiar el. Era atît de deprimat de pasiunea sa zadarnică pentru Petal, încît să se aventureze într-o bătălie disperată nu părea o idee atît de rea. Se răzgîndi cînd o văzu pe Petal în lacrimi.

— Sîntem depășiți numeric, spuse el. Va trebui să fugim.

Padraig fu de acord, spre extrema nemulțumire a lui Maeve.

— Nici o zînă O'Brien nu a mai fugit vreodată de un pericol. Padraig, mi-e rușine de tine.

Această scurtă neînțelegere aproape le distruse șansele de scăpare. Dulăii Cu Sidth fuseseră dezlegați și goneau spre ei. Maeve făcu un pas înainte și omorî din două lovituri de sabie doi dintre ei. Al treilea fugi, confuz.

Ia te uită, gîndi Brannoc. Chiar poate folosi sabia.

Fugiră prin tufișuri, gonind, sărind, cățărîndu-se și zburînd spre sud, cît de departe putură, înainte de a se opri extenuați lîngă ieșirea spre strada 59 East. Se prăbușiră la pămînt, incapabili de a merge mai departe.

În urma mercenarilor, pe curcubeul lunar veneau surorile MacLeod. Cînd războinicii din fața lor coborîră, ele săriră de pe curcubeu și plutiră spre pămînt, nevăzute de nimeni.

Cunoșteau evenimentele petrecute sub ele, și o văzuseră pe Maeve omorînd cîinii, dar se grăbiră la capătul îndepărtat al parcului, întrucît zăriseră ceva mult mai interesant pentru ele — pe Heather și Morag, prada lor, chinuindu-se să scape de o ceată de zîne negre furioase, agățate la spatele unei biciclete.

Era cît pe ce să pună mîna pe ele, urmîndu-le exemplul. Ar fi reușit, dacă nu ar fi intervenit ciudata lor aliată cu sacoșă. Acum stăteau în Union Square, familiarizîndu-se cu acest neobișnuit oraș nou, și pregătindu-se să-și continue vînătoarea.

În Central Park, mercenarii, care se așteptau să înfrunte doar cîțiva fugitivi, constatară surprinși că erau înconjurați din toate părțile de tagma zînelor negre.

Depășiți numeric pentru a putea lupta, fură făcuți prizonieri de adversarii lor, care erau la fel de surprinși, și care nu puteau înțelege cine erau intrușii.

Douăzeci și doi

Arșița și umezeala crescură rapid. Morag, trezită ca de obicei cu multe ore înaintea lui Kerry, își curăță sprîncenele și se întrebă dacă n-ar putea sustrage cîteva mii de dolari de la o bancă, să cumpere un aparat de aer condiționat pentru Kerry.

Fiindu-i prea cald pentru a mai sta în pat, ieși să vadă ce poate găsi. O întîlni pe Heather în magazinul din colț, contempla o sticlă pe whisky, neștiind prea bine cum să o deschidă.

— Începi să bei fără măsură, spuse Morag.

— Nici o MacKintosh nu bea vreodată fără măsură, replică țîfnoasă Heather. Și oricum, nu cred că ar fi treaba ta. Fără îndoială, te afli aici din același motiv.

— Nu-i adevărat. Sînt aici pentru covrigei.

— Ce-s ăia, covrigei?

— Niște chestii făinoase. Uneori îi rup bucățele la micul dejun, și astfel cei din magazin cred că sînt stricați și îi dau vagabonzilor de afară. Ai observat cîți oameni trăiesc pe străzi?

— Desigur. Îmi petrec jumătate din timp căutînd mîncare și bani pentru ei. Ai observat ce mulți mor pe strada Fourth?

Morag observase. În jur de zece, de cînd ajunseseră ele aici.

— Ce facem cu surorile MacLeod?

Era înspăimîntător ca surorile să se afle în același oraș cu ele. Cu siguranță le vor prinde.

Venise timpul să se gîndească și să acționeze împreună. Astfel că, normal, începură să se certe a cui era vina pentru

ce se întîmplase. Morag rupse cîteva bucățele de covrigei și plecă, arogantă.

Heather nu prea știa ce să facă. Cu atîția dușmani peste tot, nu era bine să rămînă pe străzi, dar nici în apartamentul lui Dinnie nu se afla în siguranță. Acesta devenise chiar violent de cînd Heather intrase neanunțată și îl găsise masturbîndu-se în fața televizorului.

— Ieși de aici, spioană dezgustătoare! urlă el.

— Nu te spionam. Doar afișam curiozitatea naturală a unei zîne-ciulin într-un mediu necunoscut.

Dinnie nu se mulțumi cu această explicație și porni un atac sălbatic asupra ei, cu pompa de la bicicletă. Heather zbură în celălalt colț al camerei.

— Te joci cu focul, să știi. O zînă nervoasă este un lucru periculos.

— O să-ți scot pompa asta pe fund!

— Rupi învoiala.

— O să-ți rup gîtul!

Heather regreta că furase bani pentru ca Dinnie să-și cumpere o bicicletă nouă. Hotărî că e mai bine să stea departe o perioadă, și plecă spre bar să urmărească un meci de baseball. Înăuntru, constată cu plăcere că Yankeii conduceau cu două puncte la pauză și cel mai bun jucător stîngaci al lor urma să lovească mingea.

Morag și Kerry fuseseră în vizită la cîțiva prieteni, din care nici unul nu se simțea bine. Kerry le vorbea optimistă, în timp ce Morag își folosea puterile zînești ca să îi ajute.

Trecuseră pe la un prieten care avea o durere de dinți îngrozitoare, Morag îi atinse maxilarul și îl vindecă, ceea ce era foarte bine, întrucît acesta nu avea bani să meargă la dentist. Merseseră la un alt prieten pe care îl durea spatele după ce mutase un amplificator și nu se mai putea da jos din pat. Morag îi masă ușor spinarea, vindecîndu-l miraculos, ceea ce era foarte bine, întrucît nici acesta nu avea bani să meargă la doctor.

Vizitaseră o tînără care era nervoasă în permanență și suferea de agorafobie după ce fusese atacată pe stradă. Morag

cîntă duios în subconștientul ei o arie liniștitoare din Highlands, și fata se simți foarte liniștită, ceea ce era o mare ușurare, întrucît nici ea nu avea bani să meargă la terapeut.

După aceea, Kerry se simțise neobișnuit de obosită și se duse înapoi acasă, să stea în pat, în timp ce Morag mai colinda pe acoperișuri.

Pe scara de incendiu, Morag simți brusc că ceva nu e în regulă. Se grăbi să se întoarcă și o găsi pe Kerry zăcînd în așternuturi. Vomita continuu și avea deja febră mare. Morag știu că asta depășea puterile ei de vindecare și chemă o ambulanță.

Kerry fu dusă la spital, unde i se diagnostică un abces intestinal cauzat de boala lui Crohn. Acesta îi otrăvise organismul și ar fi omorît-o dacă nu era tratat de urgență. Chirurgii redeschiseră tăietura de treizeci de centimentri din stomacul ei și mai îndepărtară o bucată din sistemul ei digestiv.

Alături de ea în spital, Morag era tristă. Ura să o vadă pe Kerry palidă ca moartea, cu perfuzii în braț și un tub în nas, un cateter prins de uretră și un alt tub ieșindu-i din stomac, pentru a drena otrava.

Se gîndi ce noroc avea Kerry cu o asigurare de sănătate atît de cuprinzătoare; Morag nu își putea imagina ce se întîmpla cu cei care sufereau de boala Crohn și nu aveau o astfel de asigurare de sănătate.

Douăzeci și trei

Păsările prietenoase le povestiră zînelor chineze despre nenumărate necazuri; niște zîne ciudate patrulau și se băteau prin New York.

Lu-Tang, înțeleapta lor, o zînă vrednică ale cărei aripi alb cu galben stăteau împăturite frumos sub tunica albastră de mătase, era îngrijorată. Nici ea, nici altcineva din comunitatea ei nu știa ce să înțeleagă.

— Dar ăsta e un motiv în plus pentru noi, ca să recuperăm oglinda.

Cu atîtea necazuri, era un mare ghinion că oglinda Bhat Gwa se pierduse. Era vremea Festivalului Fantomelor Flămînde, cînd era foarte probabil ca spiritele răuvoitoare să-și facă apariția. Zînele chineze nu vroiau să aibă de-a face cu spiritele răuvoitoare fără să fie protejate de oglinda lor Bhat Gwa.

În prezent, oglinda era ascunsă bine în sacoșa Magentei, care patrula pe înălțimile subalpine de pe Fourth Avenue, nescăpîndu-l din ochi pe Joshua și hoardele lui persane, și nici pe armeni, neînfricații localnici.

Pe străzile din New York erau o mulțime de localnici neînfricați, și Magenta era hărțuită în permanență. Cei mai răi aveau cămăși albastre și erau înarmați, și nu o lăsau niciodată în pace.

Joshua era cu cîteva străzi în urma ei, căutînd-o în continuare. Întreba fiecare vagabond dacă nu cumva a zărit-o. Unii din ei îi dădeau să bea din sticlele lor, simpatizînd cu starea

lui proastă de sănătate, acum cînd nu mai avea cocktailul Fitzroy care să-l pună pe picioare.

Între timp, mercenarii din Cornwall mărșăluiau înapoi peste Atlantic spre Anglia, învinși în misiunea lor. Membrele tribului ghanez erau prea pacifiste pentru a fi interesate de luarea de prizonieri, și se mulțumiră să-i trimită înapoi. Presupuneau că scăpaseră orașul de elementele ostile și erau încîntate că nu vor mai avea necazuri din partea celorlalte zîne din New York.

Din păcate, cîinele Cu Sidth care scăpase de sabia lui Maeve nu fusese prins, și fugise mîncînd pămîntul prin Central Park, urmărind parfumul fugarelor zîne scoțiene. Undeva pe lîngă strada 16, întîlni două zîne italiene tinere, care se separaseră de restul grupului și se iubeau în pace pe o scară de incendiu. Turbat de marele oraș, cîinele le sfîșie înainte de a le veni cineva în ajutor, apoi bestia își luă tălpășița.

Zînele italiene erau furioase. Presupuneau că dușmanii lor din umbră trimiseseră cîinele să le atace. Simțind că amenințarea venea dinspre nord, își adunară tribul și se pregătiră de marș.

Morag încerca să o facă pe Kerry să stea cît mai comfortabil, îi dădu supă și sporovăi veselă. Îi spuse povești din istoria Scoției și despre zînele celebre din trecut. Îi spuse ce se mai întîmpla pe străzi și ce scriau ziarele, dar nu avu prea mare succes, întrucît în ziare nu scria decît despre problemele din Orientul Mijlociu și despre clinicile de avort din Texas, bombardate de către fanatici.

— Partea bună, continuă Morag să citească ziarul, este că Delta Airlines oferă bilete ieftine dacă vrei să zbori prin America împreună cu un prieten.

Morag puse ziarul jos.

— Hai să vorbim despre sex, spuse ea. Știu că îți place să vorbești despre sex.

— Ai dreptate, spuse Kerry. Începe tu.

Morag spuse că văzuse un lucru ciudat în timp ce se afla în camera lui Dinnie.

— Era o reclamă la televizor, cineva făcea pipi pe o femeie goală. Trebuia să suni la un număr special, 970 P I P I, cred, ca să afli mai multe despre asta.

Kerry spuse că spera ca zîna să nu fie șocată de ceea ce văzuse.

— Nici o problemă, spuse Morag, nedorind ca Kerry să creadă că era înapoiată în vreo privință. Fetișurile cu urină nu sînt necunoscute printre zîne. Cred că sînt chiar foarte populare printre MacKintoshi.

Dar am văzut o carte într-o librărie, și nu înțeleg la ce se referea. Titlul era „Fetișism cu picioare de lesbiene — Filmul". Mai exact, ce înseamnă asta?

Kerry îi explică, făcînd-o pe Morag să rîdă. Spuse că în Scoția bărbații nu erau atît de proști să citească astfel de cărți, și Kerry răspunse că ar fi fără îndoială, dacă ar avea ocazia.

— Unde ai văzut cartea asta?

— Am intrat într-un magazin erotic, să mă uit. Nu mi-au plăcut deloc cărțile despre sex, dar a fost interesant să aflu că oamenii fac sex oral.

Își închipuise că aceștia sînt prea neîndemînatici, și s-ar putea răni cu dinții lor mari.

— Presupun că zînele se pricep la asta?

— Bineînțeles. Sînt o expertă renumită.

— Ce mină de aur ești tu, Morag.

Kerry se chinui să coboare din pat.

— Mai sînt nouă zile. Trebuie să găsesc macul. Unde este?

— La Magenta, care umblă pe străzi, ascunzîndu-se de armata persană. Nu te-ai întremat suficient ca să pleci în căutarea ei.

— O să le fac bucăți pentru asta, tună Ailsa, cea mai în vîrstă dintre surorile MacLeod. Se uită plină de ură în jurul său, la peisajul urban. Ajunseseră într-un copac din Washington Square Park, și asta nu era deloc pe placul lor.

— Locul ăsta e de coșmar, spuse Seónaid.

— Cum o să ne întoarcem acasă?

— Unde sînt MacKintosh și MacPherson?

Ailsa scutură din cap. Nu știa. Trăiseră aproape toată viața pe insula Skye, așa că erau și mai neobișnuite cu orașul decît Heather și Morag. Confuzia asupra locului în care se aflau interfera cu clarviziunile lui Mairi, și nu puteau afla încă unde se afla prada lor. Cînd traversaseră curcubeul lunar, nu se pregătiseră pentru un astfel de loc. Acum erau obosite și flămînde. Kilturile lor erau murdare de noroi și sfîșiate în vînătoarea prin parc și pe străzi.

Ca și surorile ei, Ailsa era o zînă foarte frumoasă, cu o față mîndră sub părul ciufulit. Își scoase sabia și alunecă din copac pînă jos.

— Avem nevoie de mîncare și băutură. Urmați-mă.

Seónaid, Mairi și Rhona o urmară. Erau prudente, dar nu se temeau. Mairi adulmecă aerul.

— Femeia care le-a ajutat pe Heather și Morag se află în apropiere. Simt asta. Adulmecă din nou. Și acel bărbat de vizavi o urmărește.

Surorile MacLeod zburară deasupra străzii și plutiră ușor în spatele lui Joshua.

Aelric culese niște lalele, cîteva narcise și un mănunchi de cimbru sălbatic.

— Foarte drăguț, spuse Aelis, știind că sînt pentru fiica vitregă a regelui. Sînt sigură că îi vor plăcea. Cu toate acestea, nu cumva ar trebui să muncești din greu în bibliotecă, să afli cum să pui la cale faza următoare a revoltei țăranilor?

— Aveau zi scurtă.

— Bine, spuse Aelis. Dar cred că președintele Mao tot a făcut ceva folositor, chiar și într-o zi scurtă. Vino să mă ajuți să tipăresc foile de propagandă.

În acea zi, inima lui Aelric nu fusese în revoluție, deși gașca lui număra acum douăzeci de partizani. Își petrecu tot timpul gîndindu-se la Marion, și trimițîndu-i mesaje secrete prin intermediul persoanei de legătură de la curte.

Douăzeci și patru

Spre marele său discomfort, părul lui Dinnie crescu extraordinar de repede. Cînd Heather veni într-o zi cu un tub de vopsea albastră, se încuie în baie.

— Pleacă, îi strigă el prin ușă. Am suferit destul astăzi.

— De ce?

— Am învățat toate cîntecele de pe primele două albume ale lui Slayer.

— Mie mi-au plăcut, răspunse Heather, și încercă să-l păcălească și să-l șantajeze pe Dinnie să o lase să intre în baie.

— Ia te uită, spuse ea după aceea. Ce culoare splendidă.

Dinnie era oripilat.

— E îngrozitoare. Cînd am făcut învoiala, nu ai spus nimic de nici o coadă albastră.

— Am spus că voi face toți pașii necesari. Nu e vina mea dacă tu ai ales să te îndrăgostești de o fată care iubește culorile tari, muzica psihedelică și vopseaua de păr. Dacă te îndrăgosteai de o femeie de afaceri, te îmbrăcam în costum. Asta este, acum hai să te scoatem în lume, să vedem ce iese.

Coborîră scările. Dacă ar fi apărut Cal și ar fi rîs de el, Dinnie jură că i-ar fi dat una în cap, eventual i-ar fi aruncat-o pe Heather în cap.

Se duseră pînă la magazinul de produse alimentare sănătoase. Heather nu luă în seamă plîngerile obișnuite ale lui Dinnie referitoare la ororile de burgeri vegetali sau cu alfalfa, și se concentră să studieze reacțiile tinerelor la trecerea lui

Dinnie. Au arătat aceste două tinerele din colț o fărîmă de interes cînd a trecut pe lîngă ele? Posibil.

Deși era încă supraponderal, pierduse aproape jumătate din bărbia lui dublă. Ținuta lui era mai bună și, proaspăt ras, arăta cu cîțiva ani mai tînăr. Heather îi interzisese să mai poarte vechii lui pantaloni maro, și deși încă nu găsise un înlocuitor potrivit pentru voluminoasa haină maro, fără îndoială arăta mult mai atrăgător. Heather era mulțumită. Cel puțin această parte a planului ei funcționa bine.

— Aveți un bănuț, domnule? îl rugă un vagabond cînd trecură pe lîngă el.

— Du-te dracu', mîrîi Dinnie.

Heather tuși.

Dinnie îi aruncă niște mărunțiș în pahar.

— Nu te face să te simți mai bine? întrebă Heather, la care Dinnie mormăi un răspuns neinteligibil.

În Cornwall ploua și era frig, dar în ateliere zînele erau bine îmbrăcate. Deși nu mai erau libere, noile mașini crescură cu mult producția și existau mai multe pînzeturi pentru mantale și pături.

Regele Tala ținea o ședință cu Magris și baronii săi, să discute despre comerț. Zînele franceze de dincolo de Canal doreau să importe stofele lui Tala și făcuseră o comandă impresionantă. Din păcate, această comandă nu mai putea fi onorată, întrucît Aelric distrusese fabrica. Discuția fu întreruptă de vestea că mercenarii se întorseseră din America.

Tala era înfuriat de eșecul misiunii. Abandonă discuția despre ratele de schimb și insistă să se facă noi planuri de capturare a fugitivilor.

Magris era frustrat, el vroia cu nerăbdare să-și pună în aplicare planul de a construi un mare district zînesc, pe care îl considera următoarul pas logic în dezvoltarea societății lor.

Tala nu vru să îl asculte și ceru ca Magris să ticluiască imediat o strategie de invazie generală a New York-ului. Dacă va fi necesar, va trimite întreaga armată engleză de zîne peste Atlantic.

— Uită-te la foaia asta de propagandă! tună el. Îi proclamă pe Tulip și Petal conducătorii de drept ai regatului zînesc din Cornwall! Ce s-ar întîmpla dacă aceste foi ar fi distribuite cu succes? Atîta timp cît ei sînt în viață, rebelul de Aelric poate oricînd să ne facă necazuri.

Vînzătoarea de la magazinul de alimente sănătoase scotocea prin sertar să-i dea restul lui Dinnie. Acesta deschise gura să se plîngă, dar observînd privirea amenințătoare a lui Heather, zîmbi și așteptă răbdător.

— L-ai recunoscut? întrebă vînzătoarea pe colega sa, după ce Dinnie plecă. Îmi aduce aminte de cineva, dar nu-mi dau seama de cine.

— E un tip drăguț, oricum. Frumoasă coadă.

Mergînd pe First Avenue, Heather îl anunță că poate nu era chiar atît de rău că o trîntise pe Kerry pe scări. La urma urmelor, acum avea un motiv excelent să închege o conversație.

— Poți să-ți ceri scuze că ai fost un bădăran atît de neîndemînatic, iar apoi să conduci discuția spre primele două albume ale lui Slayer. În timpul ăsta, asigură-te că observă noua ta frizură. O vei impresiona imediat.

Dinnie gîndi că asta era un mod cam simplist de a vedea lucrurile, și începu să se întrebe dacă zîna mai cuplase vreodată o pereche de îndrăgostiți. Probabil pe idioții satului din Cruickshank.

Cotind pe strada Fourth, le văzură pe Kerry și Morag ieșind dintr-un magazin.

— Acum e șansa ta, șopti Heather.

Se întîlniră pe trotuar.

— Bună, Kerry, spuse Dinnie. Îmi pare foarte rău că te-am împins pe scări. A fost un accident.

— Nu-i nici o problemă. Îmi pare rău că te-am pocnit în față.

Urmă o scurtă tăcere.

— Tocmai am ascultat primele două albume ale lui Slayer. Fainâ muzică.

Kerry zîmbi încurajator. Din păcate, conversația lui Dinnie se opri chiar atunci. Nu știa ce să mai spună. Zîmbetul lui Kerry îl paraliză complet, pentru că era un zîmbet foarte frumos.

Se priviră unul pe celălalt într-o tăcere stingheritoare.

— Păi, foarte bine, spuse Kerry într-un final. Și mie îmi plac.

— Exact, spuse Dinnie. Excelentă muzică.

— Da, aprobă Kerry.

— Trebuie să plec, spuse Dinnie și plecă grăbit.

— De ce ai fugit? protestă Heather cînd ajunseră în apartament.

— Mă simțeam ca un idiot. Nu știam ce să spun. Mă înecam în propria-mi sudoare.

Heather îi spuse că așa era obișnuit, dar în realitate nu o deranja că nu conversaseră prea mult. Știa că viitorii îndrăgostiți întotdeauna sînt puțin stingheri la început. Probabil Kerry prefera un bărbat mai timid decît unul foarte încrezut. Important era că făcuse primul pas.

Îl asigură pe Dinnie că era un început rezonabil.

— Planul meu merge de minune. Simt foarte bine că te place.

Heather abia aștepta să-și pună în aplicare partea sa din învoială și să cîștige vioara.

De partea cealaltă a străzii, Kerry era oarecum fără vlagă după prima ieșire, de cînd se îmbolnăvise. Bău un ceai cu Morag.

— Îmi pare rău că nu m-am descurcat mai bine cu Dinnie, spuse ea. Dar mă simțeam puțin slăbită. Și el pare o persoană cu care e dificil să conversezi.

— Nu-i nimic, Kerry. Cred că te-ai descurcat foarte bine. Ca să îl conving pe Dinnie că te-ai îndrăgostit de el, nu trebuie să fii prea entuziasmată la început. Ar putea intra la bănuieli. Va afla din proprie experiență că femeile nu se îndrăgostesc imediat de el. Tu zîmbește-i în continuare, și-l vom păcăli ușor. Abia aștept să-mi pun în aplicare partea mea de învoială și să cîștig vioara.

Surorile MacLeod stăteau în căruciorul lui Joshua, în timp ce acesta o urmărea pe Magenta pe strada 23 West și apoi pe Sixth Avenue.

— Grăbește-te, șuieră Ailsa. Acum o prinzi.

Joshua mări pasul. Nu înțelegea prea bine de ce patru zîne scoțiene îi veniră în ajutor în cursa după Magenta, dar întrucît erau darnice cu whisky-ul lor și viclene în obținerea mîncării, erau binevenite să-l însoțească.

Douăzeci și cinci

Morag pornise și ea la vânătoare după Magenta, dar era imposibil să o găsească într-un oraș atît de mare.

Se așeză descurajată să urmărească niște veverițe în Madison Square.

— Bună, zîno.

Era Johnny Thunders.

Morag abia se abținu să nu chicotească. Pentru ea, Johnny Thunders era deosebit de atrăgător și îi părea rău că era de patru ori mai înalt ca ea, și fantomă pe lîngă toate astea.

— Pari tristă.

Morag îi povesti ultimele evenimente. Johnny o compătimi.

— Și eu trec printr-o perioadă grea. Nu-mi găsesc chitara. Dacă aș trece pe lîngă clădirea în care se afla, aș ști, dar a dispărut. Cu toate acestea, cred că te pot ajuta. Îmi amintesc că era în Chinatown un meșter care putea repara orice instrument. Hwui-Yin. Dacă te uiți la el, nici n-ai zice că știe ce este o chitară electrică, dar o dată a reparat una din chitările mele preferate, după ce a fost aproape distrusă complet într-un concert la Mercer Art Center.

Morag scutură din cap. Își amintea acel nume.

— Nu pot să merg acolo, mă linșează zînele chineze.

— Prostii. Hwui-Yin mi-a fost bun prieten. Voi avea grijă să ajungi la el teafără. Suie pe umărul meu și vom pluti pînă în oraș.

Cu ajutorul surorilor MacLeod, Joshua fu în stare s-o încolțească viclenește pe Magenta pe strada 14 West.

— Bun, Magenta. Dă-mi-o.

— Niciodată, Tissaphernes.

— Nu mai fă pe nebuna și dă-mi-o.

Între timp, surorile căutau în sacoșa Magentei, sperînd că Heather și Morag mai erau încă acolo, dar ieșiră frustrate la suprafață.

— Unde sînt?

— Un nobil atenian nu-și toarnă asociații, răspunse Magenta, cu îngîmfare.

— Pe bune? rînji disprețuitor Joshua. Xenophon ar face-o. Ca atenian, era foarte legat de spartani.

— Asta nu are nici o legătură. A fost adus complet la standardele de conduită cerute unui atenian.

Plictisite, surorile MacLeod începuseră să se îndepărteze.

— Hei, spuse Joshua, unde plecați?

Xenophon, general renumit pentru arta sa militară, văzu în asta șansa sa. În timp ce Tissaphernes vorbea cu aliații lui, alergă după un taxi, forță portiera și dispăru în viteză.

— Deci unde sînt Heather și Morag?, bombăni Seónaid în timp ce pluteau pînă la etajul șase pe o scară de incendiu.

Nici una dintre ele nu știa. Va trebui să înceapă iar vînătoarea.

— Ce e asta, Rhona?

— O floare, răspunse cea mai tînără dintre surori, care nu era mereu la fel de serioasă ca celelalte. Am găsit-o în sacoșa bătrînei. Simt că e un lucru important.

Se uită veselă spre floarea cu trei boboci, cel mai plăcut lucru pe care-l văzuse de cînd ajunseseră în New York.

Heather era prost dispusă. Tocmai o văzuse pe Morag întorcîndu-se din ceea ce părea a fi fost o beție sălbatică împreună cu un grup de zîne chineze.

— Nu înțeleg, se plînse către Dinnie. În Scoția, ea era cea liniștită. Acum, nu-i ajunge să fie cea mai tare din parcare alături de Kerry, se duce să se distreze cu chinezoaicele. Cum a reușit? Săptămîna trecută încercau să ne omoare. Cum de ea se distrează tot timpul, iar eu nu mai scap de tine?

— Bănuiesc că e din cauza firii sale plăcute, spuse Dinnie. Fără îndoială, își tratează prietenii mai bine, nu îi forțează să mănînce legume și să asculte benzi nesfîrșite cu Sonic Youth.

Heather nu era deloc încîntată. Nu-i plăcea modul în care unele dintre zînele chineze o priveau pe Morag.

— Bună, Kerry, chițăi Morag și căzu beată pe podea. Ia ghici. Vioara mea este reparată de un tip deștept din Cartierul Chinezesc. Este prieten cu Johnny Thunders. În plus, este prieten cu zînele și le-am explicat totul și acum ele mă iubesc. Săptămîna viitoare am patru întîlniri.

Mai mult, ți-am adus un boboc de *Polygonum multiflorum*, mi-am amintit, isteața de mine, că apare în alfabetul tău. Crește în China, dar zînele chineze au multe de-astea. Și mai e ceva — se ridică într-un cot — Johnny Thunders mi-a cîntat solo-ul de chitară din „Bad Girl". Îl am acum în minte și te voi învăța cînd îmi trece mahmureala. Este un chitarist minunat. Ai văzut pe undeva o chitară Gibson Tiger Top din 1958? Nu?

Morag își strînse sub ea aripile șifonate și își pierdu cunoștința.

— M-am săturat să fiu mereu singură, declară Heather. O să-mi fac și eu cîteva prietene printre zîne.

— Serios? Pe cine?

— Italiencele.

Dinnie rîse.

— Mi-ai spus că te urmăreau pentru că le-ai jefuit banca.

— O să îndrept situația.

Heather se așeză în fața oglinzii, scuipă pe ea să o șteargă de praf, apoi luă un pieptene mititel de fildeș din buzunar. Trebuia să-și aranjeze părul, să-l pieptene pînă cînd șuvițele roșcate și aurii îi ajung la talie.

— Ce ai de gînd să faci? Să te tîrăști în genunchi și să-ți ceri scuze?

— Nu, răspunse Heather. O zînă MacKintosh nu are nevoie să se tîrască în genunchi și să-și ceară scuze pentru a îndrepta

o mică neînțelegere. O să aflu cine sînt cei mai importanți în tribul italian, apoi o să flirtez cu ei.

— O să flirtezi cu ei?

— Exact. Merge de fiecare dată.

Douăzeci și șase

În Central Park, Maeve îi instruia pe Tulip și Petal cum să mînuiască sabia.

— Parează. Fandează. Parează. Fandează.

Tinerele zîne engleze parau și fandau.

Brannoc și Padraig împărțeau o pipă sub un copac. Noua lor casă, la capătul sudic al Central Park-ului, lîngă lac, era mai zgomotoasă decît cea anterioară, dar începuseră să se obișnuiască cu prezența oamenilor.

— N-are sens să fii mereu indispus din cauza lui Petal, spuse Padraig. I-ai spus că o iubești?

Brannoc nu îi spusese. Și nici nu intenționa să-i spună.

— Nu poți să-ți petreci restul vieții ascuns într-un copac, cîntînd melodii triste din fluier, ești de acord?

Brannoc nu vedea de ce nu s-ar putea. Era într-o țară străină, tînjind după o zînă care își petrecea jumătate din timp făcînd sex cu fratele ei. Ce altceva era de făcut? Își îndreptă privirea spre lecția de scrimă, simțind oarecum că și el ar fi putut să o învețe pe Petal la fel de bine, dar nu avusese ocazia.

Maeve îl lovi pe Tulip în cap cu latul sabiei, după ce acesta încercase timid să-i pareze atacul.

— Nu e bine deloc, strigă ea. Imposibil. Dacă aș fi încercat să parez în felul ăsta atunci cînd m-au atacat trei firbolgi în Connacht, nu ar fi știut dacă să-mi taie capul sau să se tăvălească pe jos de rîs.

— De ce te-au atacat? gîfîi Tulip, încercînd să-și tragă răsuflarea.

Maeve ridică din umeri.

— Firbolgii sînt creaturi imprevizibile.

— Mai ales cînd îi înșeli la zaruri, strigă Padraig.

— Întocmai, rîse Maeve. Mai ales cînd îi înșeli la zaruri. Dar ei m-au înșelat mai întîi. Și a fost o luptă puternică, chiar dacă s-a stîrnit de la un joc de zaruri. Ne-am bătut cu săbiile, pumnalele, sfredelurile și trucurile magice în trei ținuturi pînă au abandonat și au fugit. Mîinile mă dureau și îmi sîngerau atît de tare, încît abia după trei săptămîni am mai putut face muzică.

Și astfel m-am întîlnit cu Padraig, serios, așa cum mi-a spus mai tîrziu, încerca de luni întregi să-mi rețină atenția, dar nu se putea face auzit din cauza cimpoiului meu.

Lecția de scrimă încetă, și Maeve veni să cînte alături de Padraig. Petal și Tulip plecară în tufișuri. Brannoc se simți abandonat ca de obicei și-și luă zborul, singuratic. Aripile albe ale lui Petal arătaseră deosebit de atrăgătoare în timp ce se duela, dar asta nu făcu decît să-l deprime și mai tare.

Cu toate acestea, nu era atît de deprimat ca zînele aflate de partea cealaltă a oceanului, în Cornwall. Toate erau recrutate în armată. Tala pregătea o armată imensă de zîne care să traverseze Atlanticul, să înfrîngă orice zînă străină găsită și să-i captureze copiii.

Peste tot era numai suferință. Șepcile Roșii cu dulăi supravegheau regatul invizibil și orice rezistență era imediat înfrîntă.

Magris subliniase întotdeauna că nu era obligatoriu ca zînele să lucreze în ateliere. Era adevărat, însă le era interzis să plece din Cornwall, și întrucît tot pămîntul zînelor era acum în mîinile proprietarilor de pămînt, nu aveau cum să-l cultive sau să adune ceva de mîncare, și aveau de ales între a munci pentru un salariu sau a muri de foame.

Acum, că se strîngea armata, războaiele de țesut se opriseră și producția nu mai înainta.

Zburînd spre nord prin parc, Brannoc ar fi știut că lucrurile stau prost în Anglia, dacă s-ar fi gîndit la asta, dar era prea ocupat să se gîndească la Petal pentru a-l mai interesa și

altceva. Simțea o dorință fierbinte să își înfășure aripile în jurul ei și să o ducă într-un vîrf de copac. Dar asta nu se va întîmpla niciodată. Era prea politicos. De asemenea, Petal ar fi protestat puternic.

Se opri nefericit pe o ramură și zări sub el patru zîne negre dormind în iarbă. Primul lui impuls a fost să fugă.

Ba nu, gîndi el. Nu voi fugi. E stupid să ne dușmănim. Mă duc să vorbesc cu ele.

Maeve și Padraig, așa cum se obișnuia printre zîne, își petrecură tot restul zilei dormind, abia la asfințit se treziră și începură să cînte.

Se treziră, se sărutară, își turnară puțin whisky. Petal și Tulip își făcură aparițiia de după niște tufișuri și veniră lîngă ei.

— Unde e Brannoc?

Nimeni nu știa.

O cerșetoare își împingea pe furiș căruciorul prin boscheți, privind atentă în stînga și în dreapta. Zînele erau interesate. O mai văzuseră de cîteva ori, și de fiecare dată cînd trecea, un bărbat la fel de ciudat venea în urma ei.

O siluetă de zînă plonjă prin crengile de sus, pluti pentru o secundă, apoi se prăbuși cu o pocnitură surdă la pămînt.

— Brannoc! Ce s-a întîmplat?

Brannoc se ridică slăbit pe coate.

— M-am întîlnit cu zînele negre, murmură el.

— Te-au lovit tare?

— Nu, icni Brannoc. Ne-am împrietenit. Dar aveau o băutură foarte puternică.

Căzu brusc la pămînt, și începu să sforăie.

O briză ușoară făcu să se înfioare parcul.

Douăzeci și șapte

Dinnie își trase pe el geaca zdrențuită de piele, în stilul lui neîndemînatic, apoi privi dezgustat în oglindă. Această haină, obiectul unei alte dispute amare între el și Heather, fusese aleasă special pentru el de către zînă dintr-un magazin cu haine second-hand aflat vizavi de poșta de pe strada Canal.

În timp ce se aflau acolo, Heather privea cu interes pereții poștei, pe care erau lipite afișe ale FBI-ului cuprinzînd detalii despre cîțiva criminali căutați.

— Hm, gîndi ea, studiind fețele împietrite ce o priveau. Țara asta se află într-o situație gravă. Vă trebuie un sergent MacBain din Cruickshank. El ar face ordine. Le-ar arde cîteva scatoalce.

— Excelentă soluție, spuse Dinnie, sarcastic.

Dinnie nu-și dorea o geacă de piele, dar Heather îl păcăli cu abilitate să o cumpere. În acea zi, răbdarea zînei era chiar mai firavă decît de obicei, întrucît era încă mahmură după petrecerea cu noile sale prietene italience. Se simțise rău toată dimineața, deși insistase în fața lui Dinnie că se întîmpla doar pentru că nu era obișnuită cu pastele. Se certară puțin, cumpărară geaca și apoi se întoarseră acasă.

În seara aceea, Dinnie urma să aibă prima întîlnire cu Kerry. Nu fusese dificil de aranjat, deși Dinnie trecuse printr-un război al nervilor la limita cu un atac complet de panică, atunci cînd Heather îl manipulase. Îl dusese la magazinul unde se afla și Kerry, apoi îi șopti în ureche că ori îi cere chiar în acel moment o întîlnire, ori pleacă imediat cu vioara.

— Și pot zbura spre camera ta mai repede decît poți urca tu scările.

Spre uimirea lui Dinnie, chiar și după ce îngăimă ceea ce trebuie să fi fost cea mai stîngace și neispititoare invitație din istoria omenirii, Kerry acceptă voioasă.

Urmau să se întîlnească în acea seară la ora zece și să meargă să asculte niște muzică într-un club. Dinnie era extrem de încîntat, dar și foarte nervos.

De partea cealaltă a străzii, Morag era și ea încîntată.

— Mulțumesc, Kerry, spuse ea. Mi-ai făcut o mare favoare. Ești sigură că nu te deranjează prea tare să ieși cu el?

Kerry scutură din cap.

— Este în ordine, Morag. În orice caz, vor fi mulți dintre prietenii mei la club, așa că nu mă voi plictisi.

— Nu vei fi foarte nefericită să apari într-un local monden cu un grăsan neîndemînatic după tine? N-aș vrea să-ți ruinez credibilitatea.

— Nu, este în regulă, promise Kerry. Oricum, zilele astea nu a arătat prea rău. Se pare că a slăbit foarte mult.

— Și i-a crescut o coadă foarte frumoasă.

Cît timp Kerry era la întîlnie cu Dinnie, Morag urma să-și ia vioara de la Hwui-Yin. Intenționa să le arate zînelor chineze ce poate face o violonistă scoțiană.

Palatul regelui Tala era construit din copaci care crescuseră înlănțuiți pentru a forma camerele și curtea. Odinioară un loc plăcut și deschis, era acum întunecos și aprig păzit.

Aelric se furișă tăcut pe lîngă paznici. Avea pe el o substanță care îi făcea aura mai greu de zărit de alte zîne, și parfumul nedetectabil de cîinii de pază.

Se cățără iute într-un stejar solid, unde știa că este dormitorul lui Marion, și se uită prin fereastra acoperită de frunze.

Marion avea părul negru lung acoperit de mărgele albastre. Acesta îi cobora ca o pelerină pînă la coapse. Era în dormitor, cînta un cîntec pentru păstrarea unei flori tăiate. Aelric murmură o scurtă rugăciune către Zeiță și sări înăuntru.

Heather petrecu prima parte a serii simțindu-se în culmea fericirii, întrucît planul ei funcționa de minune și în curînd vioara MacPherson va ajunge în mîinile sale, iar în a doua parte a serii fu cuprinsă de disperare, cînd își dădu seama că Dinnie va strica probabil totul.

Stabilirea unei întîlniri cu Kerry mersese foarte bine, dar în continuare totul depindea de el, și nu era un bărbat care să inspire încredere. Se cutremură gîndindu-se la lucrurile îngrozitoare pe care le-ar putea face Dinnie la întîlnirea cu Kerry. S-ar putea îmbăta, și cînd era beat berea i se scurgea pe bărbie. Asta nu era o priveliște prea plăcută. Ar putea să piardă brusc controlul asupra apetitului său și să fie cuprins imediat de nevoia de a cumpăra și mînca o pungă uriașă de biscuiți cu alune și fistic. Mai făcuse asta și altădată, și nici asta nu era o priveliște prea plăcută.

Ar putea face lucruri și mai grave. I-ar putea insulta pe prietenii lui Kerry. I-ar putea înjura pe cerșetorii de pe stradă. Ar putea striga cuvinte de ocară către membrii formației, deși lui Kerry îi plăceau. Ar putea fi prea zgîrcit ca să ia un taxi spre casă. Lui Kerry nu i-ar plăcea nici unul din lucrurile astea.

Cel mai rău dintre toate, ar putea încerca să o pipăie, lucru pe care Heather i-l interzisese în mod expres atunci cînd ieșea pe ușă, dar care o preocupa teribil.

— Dacă o pipăi pe această tînără la prima întîlnire, s-a sfîrșit, îi spusese ea în timp ce ieșea. Să nu o pipăi. Nu-i va plăcea. Distracție plăcută.

Ei bine. Acum nu putea face nimic, decît să aștepte. Zbură către bar să bea ceva și să urmărească meciul de baseball.

Încălzită după cîteva pahare, lucrurile nu îi mai păreau a sta chiar atît de prost. Știa că Dinnie nu e perfect, dar eșecurile lui era esențiale pentru planul ei. Era conștientă că un Dinnie perfect ar fi plictisitor, iar asta ar fi aproape la fel de rău ca în cazul în care Dinnie se purta îngrozitor. Heather avea încredere că recentele schimbări pe care le efectuase în comportamentul lui îl făceau mai atrăgător, deși era încă destul de necioplit.

— Dacă stai să te gîndești, este un plan al naibii de subtil, își spuse ea, în timp ce aplauda o lovitură reușită a Yankeilor, care avansă jucătorul de la prima la a treia bază. Și va avea succes.

— Da, căzură de acord zînele chineze care o înconjuraseră pe Morag și o îmbuibau cu băutură. Planul prietenei tale de a cîștiga Premiul Comunității Artistice de pe Strada East Fourth pare sortit succesului. Desigur că vom încerca să o ajutăm. Adu-ne o listă cu florile care îți trebuie și le vom găsi. Și o vom căuta și pe Magenta asta care se crede Xenophon și vom încerca să-i luăm macul.

Atrase de această vizitatoare în culori vii de peste ocean, erau dornice să-i fie pe plac.

— Sînteți foarte de treabă, spuse Morag, mai înghițind cîteva beri chinezești. În timpul ăsta, ați putea să vă uitați și după o chitară Gibson Tiger Top din 1958, care are numele lui Johnny Thunders scrijelit pe spate.

— Ne-am uitat deja, spuseră chinezoaicele. Cînd fantoma lui Johnny Thunders te-a adus aici, ne-a cerut să îl ajutăm, și îl vom ajuta. Am fost admiratoarele lui de cînd a înregistrat „Chinese Rocks", deși știm că Dee Dee Ramone pretinde că a compus-o.

Aelric se alătură găștii sale, care număra acum treizeci de membri, la timp pentru raidul de noapte. Jumătate din ei urma să însceneze un atac asupra unui hambar de cereale, pentru a distrage atenția mercenarilor care îi urmăreau, iar cealaltă jumătate urma să dea atacul real asupra noii fabrici de armament a lui Magris, unde se produceau în număr alarmant săbii, scuturi și sulițe.

— Așadar, întrebă Aelis, prinzîndu-și platoșa în catarame, cum a fost întrevederea cu fiica vitregă a regelui?

— Minunată. I-am spus că o iubesc.

— Și ea ce a spus?

— A spus că sînt un rebel dezgustător, care distruge regatul preaiubitului ei tată, și că ar trebui să mi se taie capul.

Apoi a scos un cuțit și m-a atacat, în timp ce își striga gărzile. Este o zînă foarte descurcăreață.

Cele două grupuri se pregăteau de plecare.

— Și deci ăsta e sfîrșitul idilei tale?

Aelric părea că suferă.

— Bineînțeles că nu. O zînă tînără și pasională ca mine nu se lasă descurajată de un fleac precum un atac cu cuțitul. Va trebui doar să găsesc o cale de a-i cuceri inima. De exemplu, are o colecție imensă de flori presate. Le-aș putea fura și apoi refuza să i le înapoiez dacă nu se îndrăgostește de mine.

Aelis clătină din cap.

— Aelric, asta e o mare prostie. Ești un bun conducător de rebeli, dar ca îndrăgostit ești groaznic. Ceea ce trebuie să faci este să îi topești inima apărînd cu o completare spectaculoasă la colecția ei.

Heather îi spusese lui Dinnie că putea presupune din toate punctele de vedere că fata se îndrăgostise de el, atunci cînd îl luă în brațe și îl sărută pasional, fără să i se fi cerut așa ceva. După părerea ei, asta reprezenta un punct de cotitură convenabil, iar Dinnie fu de acord, în lipsă de ceva mai bun.

Îl auzi tropăind pe scări. Panica îi crescu în piept. Făcuse ceva îngrozitor și Kerry nu mai vroia să-l vadă niciodată.

— Ei, cum a fost?, întrebă ea.

— A ieșit bine, spuse Dinnie. Fără îndoială, era mulțumit de el însuși.

— Bine?

— Da, bine.

Petrecuseră o seară plăcută alături de prietenii lui Kerry, înainte de a merge să asculte o formație într-un mic club de pe Avenue C. Pretinsese că îi place acea formație, întrucît erau prietenii lui Kerry, și cei doi se înțeleseseră bine întreaga noapte.

— Nu v-ați certat?

— Nu.

— N-a arătat nici un semn de dezgust?

— Nu.

— Vreun semn de atracție sexuală între voi?

— Da, cred că da. Am stabilit să ne mai întîlnim.

Heather îl bătu veselă pe umăr. Dinnie era deopotrivă încîntat. În timp ce-și scotea geaca de piele, se gîndi că nu e chiar o geacă rea, iar Heather îl complimentă pentru coada sa. Îi mulțumi lui Heather pentru prima dată, apoi se aruncă în pat, să viseze fericit la următoarea lor întîlnire.

— A fost bine, îi spuse Kerry lui Morag. Nu am avut nici o problemă. M-am simțit bine alături de Dinnie. Nu cred că i-a plăcut foarte mult formația, dar a vorbit politicos despre ei. Uneori chiar m-a făcut să rîd. Mi-a plăcut de el.

Douăzeci și opt

Magenta se așeză să se odihnească în Stuyvesant Square. Nu era pentru prima dată cînd își dorea să aibă mai mulți arcași în armata sa. Acești demoni înaripați care zburau alături de perși erau o amenințare îngrozitoare.

O familie numeroasă se adună pe băncile din fața ei, și discutau aprins despre una sau alta.

Un bărbat slab, de vîrstă mijlocie, care nu lua parte la discuții, încerca să-și încurajeze tînărul nepot să boxeze. Îl trăgea în continuu de mînecă, să îi atragă atenția, apoi se prefăcu că îl lovește și ridică garda, dar nepotul nu era interesat și își întoarse privirea în altă parte. Unchiul nu se descurajă și insistă să-i arate copilului cum să boxeze. În cele din urmă, băiatul fugi în brațele mamei sale. Cu mintea în altă parte, aceasta scuipă într-o batistă și îl frecă pe față. Unchiul îi privi oarecum dezgustat și-și căută o altă victimă.

Magenta își aminti vag de părinții ei, care încercaseră să îi impună să facă lucruri care nu îi plăceau, apoi scotoci în căruciorul său. Rezervele se împuținaseră. Nu avea bani pentru cocktailul Fitzroy, și la ultima luptă pierduse prețioasa floare cu trei boboci. Asta o necăjea teribil. În Grecia, această floare rară i-ar fi adus o mulțime de bani, și astfel ar fi fost în stare să le plătească mercenarilor săi o primă destul de frumușică. Deja aceștia începuseră să mormăie că nu erau plătiți.

Acum, armata nu mai avea aproape nimic. În căruciorul său nu se mai afla decît rețeta pentru cocktail, un maldăr de ziare

vechi, oglinda Bhat Gwa și cele două bucăți de chitară pe care le găsise după o încăierare la festivalul din Tompkins Square.

Cu numai o săptămînă înaintea zilei judecății, producția lui Cal, „Visul unei nopți de vară", făcea progrese simțitoare. Cei patru îndrăgostiți colindau pădurile imaginare, pierduți în confuzia lor emoțională. Puck dansa în sus și în jos, împrăștiind uimire, în timp ce Oberon și Titania, regele și regina zînelor, se certau în privința băiatului indian.

Cal era deosebit de mulțumit de noua actriță care o interpreta pe Titania. Tînăra din Texas, care servea într-un restaurant, era strălucitoare și carismatică în costumul său, și în ochii lui Cal era leită Regina Zînelor.

— E o proastă, gîndi Heather îmbufnată, privind din culise. Arată mai degrabă a tocăniță decît a Regina Zînelor.

Pentru Heather, această actriță, ca și ceilalți interpreți neîndemînatici ai rolurilor de zîne, erau o insultă.

Zînele chineze, pătrunse de spiritul festivalului — adică bete — primiră vești îmbucurătoare de la cercetași.

— Am localizat-o pe bătrîna cu numele Magenta. Mai degrabă, pe tînăra musculoasă care pare bătrînă, pentru că e foarte murdară. Am încercat să-i examinăm sacoșa, dar nu am avut succes, pentru că a avut atîtea contacte cu zînele, încît acum ne poate vedea.

Cu toate acestea, înainte de a ne ataca cu pietre, am apucat să zărim în sacoșă prețioasa oglindă. Probabil a găsit-o tot atunci cînd a găsit și macul. Mai mult, în sacoșa ei se află și două bucăți dintr-o chitară veche.

Morag își linse buzele de bere.

— Ar putea fi această chitară...

— Cine știe? Evident, această femeie are o importanță cosmică. Modul în care adună toate aceste obiecte, vitale pentru ea, face parte dintr-un plan mai mare.

Morag sări și-și scoase sabia.

— Atunci, să mergem să le luăm.

Chinezoaicele erau puțin șocate de gestul ei. Îi explicară că ele erau zîne bune, și nu puteau să-i jefuiască pe oameni atunci cînd aveau chef. Morag se calmă. Uitase complet partea asta. Presiunea marelui oraș era de vină.

— Va trebui să mergem și să ne tocmim pentru ele.

Douăzeci și nouă

Morag avea întîlnire cu trei zîne chineze, Heather avea întîlnire cu patru zîne italiene, iar Dinnie urma să meargă la cumpărături cu Kerry.

— La cumpărături? spusese el, oarecum timid, cînd ea apăruse la ușa lui.

— Nu-ți place să mergi la cumpărături?

— Îmi place la nebunie, spuse Dinnie, mințind cu atîta convingere, încît chiar și Heather dădu din cap în semn de aprobare.

— Bun. Atunci să mergem.

Mai întîi, intrară într-un magazin cu haine psihedelice de pe strada Ludlow. Se dovedi un mare succes pentru Morag, care o întrebă pe Kerry dacă ar putea să-i facă și ei o geantă de umăr cu volănașe, o haină multicoloră, ochelari de soare roz cu roșu, colanți ecosez și o bandană cu steagul Confederației pe ea. Kerry spuse că se va strădui. Pentru Dinnie, operațiunea nu a avut un succes atît de mare, însă se prefăcu foarte bine.

Apoi, Morag ieșise cu zînele chineze, să o caute pe Magenta.

Rîseră, vesele, cînd le spuse povești despre Scoția, și își arătară compasiunea pentru că fusese silită să plece în exil. Știau și ele ce însemna să fii un fugar; în China, familiile lor suferiseră foarte mult, iar oamenii alături de care traversaseră oceanul, fugeau de asemenea din calea persecuției.

— Cu toate acestea, spuse Shau-Ju, nu înțeleg de ce nu le-ai dat pur și simplu imediat înapoi bucățile din steagul Macleod. Cu siguranță nu te-ar mai fi urmărit.

Morag scuturã din umeri, spunînd cã membrii familiei MacLeod nu era chiar atît de rezonabili.

Heather, încrezãtoare acum cã Dinnie nu va comite nici o prostie cu Kerry, se hotãrî sã se distreze alãturi de zînele italiene. Cei patru posibili amorezi îi arãtarã strãzile aglomerate din Mica Italie, unde trotuarele din fața restaurantelor erau pline de mese, dar și strãzile liniștite aflate mai în nord, unde din anumite motive existau magazine care vindeau arme.

Heather se uitã în vitrina blindatã și se înfioră.

— Dacã surorile MacLeod inventează vreodatã astfel de lucruri, sînt terminatã.

— De ce nu le înapoiezi pur și simplu bucãțile din steag? întrebã Cesare, dar Heather nu-i putu da un motiv convingãtor, în afarã de faptul cã familia MacLeod nu era deloc rezonabilã și le-ar fi alungat.

Kerry îl purtã pe Dinnie prin toate magazinele sale preferate de haine din East Village. Apoi porniră spre casã, oprindu-se și la magazinul de produse sãnãtoase.

— Cu siguranțã tipul ãsta aratã trãznet, spuseserã vînzãtoarele dupã ce ieșirã.

— Se pare cã și-a gãsit o fatã drãguțã.

Vînzãtoarele era ușor dezamãgite.

— Aveți un bãnuț?, întrebã cerșetorul din stradã.

Dinnie îi dãdu cinci monezi de 25 cenți, patru monezi de 5 cenți și opt monezi de 10 cenți, și se scuzã cã nu avea mai mult mãrunțiș.

— Nu, spuse Morag. Îți dau cuvîntul cã nu facem parte din cavaleria persanã. Nu sîntem nici dușmãnoșii membri ai tribului Carduchian. Nici inamicii din țara Drilae-ilor, sau rãzboinicii lui Macrone. Nu sîntem nimic din toate astea. Sîntem zîne scoțiene și chineze.

— Ha, ha, ha, rîse Magenta. Nu fi ridicolã.

— Nu-i minunat sã fim vizitați de zîne?, spuse Kerry.

— Cu adevãrat minunat, rãspunse Dinnie, gîndindu-se cã încã o minciunã nu mai conta.

— Dar îmi pare rău că Heather și Morag a trebuit să fugă din Scoția.

Dinnie ridică din umeri. Nu înțelesese niciodată de ce nu le înapoiase pur și simplu bucățile de steag, și îi spuse asta și lui Kerry.

— Păi, spuse Kerry, cred că bucățile au pentru ele o valoare sentimentală prea mare. Nu ar suporta să se despartă de ele.

— Valoare sentimentală?

— Negocierile nu au mers bine, o informă Morag pe Kerry mai tîrziu. Magenta a refuzat cu desăvîrșire să ne dea chitara, care bănuiesc că e chitara Gibson din 1958 a lui Johnny Thunders. Oricum, după multă muncă de lămurire, timp în care a continuat să mă considere agent al lui Tissaphernes și m-a amenințat că își pune hopliții pe mine, indiferent de consecințe, a fost de acord în cele din urmă să ne dea oglinda Bhat Gwa, pentru o cutie cu cremă de pantofi, o sticlă de alcool metilic și o pungă de diverse ierburi și condimente.

— Iar macul?

— L-a pierdut.

Kerry nu fu deloc surprinsă să audă asta.

Heather se rostogoli în camera lui Dinnie, beată criță. Abia după patru încercări reușise să se cațere pe fereastră.

Dinnie se uita la televizor. Merse clătinîndu-se pînă la el și îl bătu voioasă pe umăr.

— Hei, Dinnie, bătrîne, se entuziasmă ea. Italienii ăștia știu cu siguranță cum să distreze o fată. Cum a mers cu Kerry?

Dinnie păru că se scufundă în fotoliu, fără să-i răspundă.

— Ei, bine?

— A plecat vijelioasă și prost dispusă. Nu cred că vrea să mă mai vadă vreodată, răspunse el într-un final.

Pe Heather o cuprinse groaza.

— Dar vă înțelegeați atît de bine. Ce s-a întîmplat?

Îi luă ceva timp pînă îl convinse pe Dinnie să-i povestească. Aparent, Kerry îi spusese lui Dinnie că, după părerea ei, motivul pentru care Morag și Heather refuzau să renunțe la

fragmentele de steag era acela că le folosiseră drept pături prima dată cînd au făcut sex.

Sentimentalismul acestei povești o lăsase pe Kerry cu ochii umezi. Din păcate, Dinnie își lăsă capul pe spate și rîse zgomotos înainte de a spune că știuse dintotdeauna că erau niște zîne lesbiene perverse, și nu era de mirare că fuseseră alungate din Scoția. Probabil vor fi alungate și din Statele Unite, de asemenea.

— După aceea, Kerry s-a supărat.

Heather îl boscorodi pe Dinnie pentru că își bătuse joc de sentimentele lui Kerry, folosind cuvintele cele mai grele, timp îndelungat.

— Acum chiar ai stricat totul. Noapte bună.

Treizeci

Heather se trezi cu o mahmureală groaznică. Încercă să se ridice, dar nu reuși decît să stea în patru labe.

— Parcă aș avea capul cît o minge de tenis, gemu ea, și se tîrî încet pe covor spre baie, cu aripile atîrnîndu-i fără vlagă pe lîngă ea. Își promise că pe viitor va bea numai whisky și va evita complet vinul.

Dinnie fu trezit de o serie de gemete și gîlgîieli.

— Bună dimineața, Dinnie, spuse Heather, tîrîndu-se înapoi în cameră. Tocmai am vomitat în cabina ta de duș.

— Sper că ai curățat-o.

— Eram prea slăbită ca să ajung la robinet. Dar nu te îngrijora, voma de zînă miroase cu siguranță bine pentru oameni. Fă-mi o cafea.

Zîna-ciulin era prost dispusă, pe de o parte pentru că era atît de mahmură, iar pe de altă parte pentru că părul ei arăta groaznic.

— E un aer împuțit aici. Îmi strică look-ul.

— Ar ajuta dacă nu te-ai mai tîrî prin rigole spre casă, comentă Dinnie.

Heather îi spuse scurt să tacă.

— Dacă ar fi să mă gîndesc la un mod de a recuceri afecțiunea lui Kerry, voi avea nevoie de concentrare totală. Și lasă-mă să-ți spun că e o problemă dificilă, suficientă pentru a chinui chiar și o specialistă ca mine. Nu numai că ai insultat-o pe Morag, prietena lui Kerry, dar le-ai insultat pe toate

prietenele ei lesbiene, atunci cînd le-ai numit perverse. În plus, ai rîs de ea pentru că era sentimentală, și nu-i va plăcea asta.

Mai rău, ți-ai dat arama pe față, și nici o femeie nu va dori să riște să se mai întîmple asta a doua oară.

Se impune o gîndire intensă. Cu alte cuvinte, azi ține-ți gura aia mare și lasă-mă în pace.

Aelis și Aelric stăteau umăr la umăr, înfruntînd mercenarii lui Tala. Aelric avea o sofisticată tehnică de luptă cu două săbii, și se putea apăra chiar și de mercenarii experimentați, iar Aelis la fel, dar rebelii erau depășiți numeric și se aflau în dificultate.

După ce fură surprinși într-un raid la staule, încercau acum să ajungă la siguranța oferită de castelul Tintagel.

Aelric se repezi spre adversarul său, obligîndu-l să se retragă.

— Refuz să mor fără să fi primit un sărut de la Marion, suspină el, respirînd greu.

— Pentru numele Zeiței, se plînse Aelis, vrei să nu mai pomenești de tîrfa aia și să te concentrezi asupra luptei în timp ce eu fac să apară ceața.

Aelric și ceilalți se adunară în jurul lui Aelis, pentru a o proteja în timp ce aceasta făcea să apară ca prin farmec o ceață, care îi ajută să scape.

În Central Park, lucrurile erau mult mai calme acum, cînd Brannoc se împrietenise cu zînele ghaneze. Le explicase acestora cu succes cine erau ei, de unde veneau și de ce, și își cerură scuze pentru neînțelegerile din trecut.

Ca niște ființe milostive ce erau, ghanezele acceptară aceste explicații și scuze, și acum cele trei zîne engleze și două irlandeze puteau să vină și să plece după placul inimii. Maeve, Padraig, Petal și Tulip vizitau adesea Harlem-ul. Brannoc de asemenea, dar destinația lui preferată era sub un tufiș, alături de noua sa prietenă, Ocarco, o zînă cu pielea neagră, aripile negre, ochii negri, cadoul potrivit pentru a înveseli inima bietului străin măcinat de dorul de casă.

Toată lumea era fericită, în afară de Okailey, bătrîna înțeleaptă a tribului. Adulmecă aerul și nu-i plăcu. Simți un parfum

ciudat venind de undeva. O neliniștea briza ușoară care bătea dinspre vest. Deși se descurcaseră relativ ușor cu mercenarii, nu credea că necazurile lor se sfîrșiseră.

Le împărtăși zînelor din parc presimțirile sale și le ceru să îi spună tot ce știau despre Tala, regele din Cornwall.

— Crezi cu adevărat că ar putea năvăli aici?

Nimeni nu știa cu siguranță, dar era posibil. Vrăjitorul lui, sau tehnicianul, așa cum îi plăcea să fie cunoscut, putea trimite oricîte curcubee lunare peste ocean, dacă dorea, destule pentru o armată întreagă.

Erau o sută cincizeci de zîne ghaneze. Insuficiente pentru a ține piept unei asemenea invazii.

— Dar zînele italiene și chineze?

Okailey admise că nu cunoștea numărul acestora, dar se îndoi că vreun trib era mai numeros decît al ei. Traiul în parcurile orașului nu părea favorabil creșterii populației. Era imposibil ca numărul lor să crească.

— Nu văd cum am putea aduna mai multă populație decît Tala.

Studiară perspectiva pătrunderii întregii armate de zîne engleze în Central Park. Era un gînd înfiorător.

— În orice caz, spuse Okailey, trebuie să hotărîm ce vom face dacă se va întîmpla așa. Poate nu vom avea încotro și va trebui să fugim. Dar cred că ar trebui să aflăm ce gîndesc celelalte zîne din New York. Nu avem nici un contact cu ele, dar m-am hotărît, voi merge pe teritoriul lor și le voi vorbi.

— Ciudat, spuse Padraig, unele zîne au venit aici împreună cu oamenii din Ghana, China și Italia, dar nici una din Irlanda. Știu că mulți irlandezi au venit la New York. Oare de ce nu i-a însoțit nici o zînă irlandeză?

— Poate nu puteau renunța la frumoasele păduri și pajiști verzi, sugeră Maeve.

— Poate erau prea bete ca să urce pe vapor, sugeră Brannoc.

— Ce vrei să spui? întrebă țîfnoasă Maeve. Okailey îi opri, înainte de a începe să se certe. Aura ei era deopotrivă puternică și liniștitoare, și era greu să te enervezi în prezența ei.

Plecă să se pregătească pentru călătoria spre sud, spre Mica Italie și Cartierul Chinezesc. Nemulțumită de remarca lui Brannoc, Maeve îi anunță că pleacă să caute cîteva zîne irlandeze.

— Dacă mai sînt aici și alți O'Brien, atunci nu va trebui să ne temem de armata din Cornwall.

Heather își petrecu toată ziua bombănindu-l pe Dinnie sau încercînd să găsească o cale de a recuceri inima lui Kerry. Cînd Dinnie începu să cînte la vioară, îi strigă cîteva cuvinte urîte despre neîndemînarea lui, spunînd că Morag avusese dreptate, era o rușine pentru clanul MacKintosh, și dacă ceea ce cînta el era „Diavolul printre croitori", atunci ea era o farfurie cu terci de ovăz.

Cînd Dinnie ascultă caseta cu Bad Brains, îi spuse că, dacă nu îi plăcea, era din cauză că valoarea muzicii depășea capacitatea de înțelegere a creierului său mic, și mai bine s-ar duce să mai exerseze la vioară.

În concluzie, era o zi tensionată. Heather deschise canalul de baseball și îl închise, frustrată, cînd managerul Yankeilor fu învins într-o dispută cu arbitrul. Gemu tare că nu putea găsi măcar un strop de whisky bun pe undeva, și mai mult sau mai puțin îl acuză pe Dinnie că era personal de vină pentru producția de Jack Daniels.

Porni iar canalul de baseball, la timp ca să îi vadă înscriind pe cei de la Red Sox.

— Ah, la naiba. Ce zi tristă. Și nu știu ce ar trebui să faci în continuare. Ești un idiot, Dinnie, și nu o vei avea niciodată pe Kerry.

Dinnie se afundă în fotoliu, prea deprimat pentru a mai răspunde la șuvoiul de insulte din partea lui Heather.

Se auzi o bătaie în ușă.

— Bună, Dinnie, spuse Kerry, cu părul plin de flori și un zîmbet larg pe față. Vrei să ieșim împreună diseară?

După ce plecă, Heather rămase perplexă. Era oare posibil ca Dinnie să fi devenit atît de atrăgător, încît Kerry să-l placă chiar și după ce se purtase atît de abject?

— Ha, ha, spiriduș prost, chicoti Dinnie. Gata cu planurile și grijile tale. Nu a fost deloc jignită, practic a dărîmat ușa ca să-mi ceară o întîlnire.

— Da, să trăiți. Dinnie radia în fața oglinzii. Fata asta recunoaște o partidă bună atunci cînd o întîlnește.

Vizavi, Morag se chinuia să intre pe fereastră, cu o pungă de dulciuri și un frumos boboc galben de forsythia.

— Nu te-aș fi acuzat dacă nu ai mai fi vrut să te întîlnești cu el vreodată, spuse ea veselă, și îi dădu cadourile lui Kerry.

— Nu contează, răspunse Kerry. Am promis că te ajut să-ți recapeți vioara, nu-i așa?

Kerry era obosită, și nu se simțea în toate puterile ei. Astfel că Morag presă forsythia și o așeză între paginile alfabetului floral. Înșirat pe jos, alături de obiectele preferate ale lui Kerry, acesta arăta acum atît de frumos, încît cu siguranță ar cîștiga premiul dacă ar fi complet.

Treizeci și unu

Cesare, Luigi, Mario, Pierro și Benito stăteau alături de Heather în barul ei preferat, cocoțați pe televizor. Nu ar fi fost destul loc pentru șase zîne nici măcar pe un televizor mare, dar zînele italiene erau fericite să se afle așa aproape de Heather, deși fiecare își dorea ca el să fie singurul. Întrucît fiecare pretendent era la fel de leșinat după Heather, se dovedea aproape imposibil să găsească un moment în care să fie singur cu ea.

Beau whisky, care nu prea le plăcea zînelor italiene, dar îl tolerau, pentru că Heather le promisese că în curînd va începe să le placă și lor. Și cînd își ceru scuze pentru că în bar nu se afla nici o sticlă de malț scoțian bun, îi spuseră că vor avea ei grijă de asta în ziua următoare, fiindcă familia lor de zîne era bună prietenă cu familia care livra aceste băuturi la bar.

— Pe unde se duc să se plimbe cei doi? întrebă Mario, o zînă plăcută, închisă la culoare, căreia îi plăcea să își arate brațele musculoase bine conturate.

— La o galerie din West Village, apoi Kerry vrea să facă niște cumpărături. Vor mînca la orice restaurant le va pofti inimioara, apoi vor merge la un concert în Casa Ilegală de pe strada Thirteenth.

— Pare o zi frumoasă.

Heather încuviință din cap. Își pusese toate speranțele în această zi. Dacă la sfîrșitul zilei, Kerry îl va lua pe Dinnie în brațe și îi va declara dragostea pentru el, sau măcar îl va săruta nebunește, atunci zîna nu va fi deloc surprinsă.

Nu fusese deloc o treabă măruntă, le mărturisi zîna prietenilor săi.

— Bineînțeles, Dinnie este un MacKintosh, ceea ce reprezintă un bun punct de plecare, dar chiar și așa, dacă l-ați fi văzut pe nătîng atunci cînd a încăput pe mîna mea, nu ați fi crezut că este posibil să devină atrăgător. Dar atunci cînd noi, zînele-ciulin, ne apucăm de o treabă, este ca și făcută.

Se mai lăudă o vreme cu asta, timp în care pretendenții săi o ascultară cu mare interes, așa cum fac toți pretendenții.

Aproape în paralel cu această scenă, într-un alt bar la cîteva blocuri distanță de strada Fourth, Morag stătea împreună cu zînele chineze, rîdeau, beau și așteptau rezultatul întîlnirii.

— De îndată ce acel prost de MacKintosh va crede că Kerry s-a îndrăgostit de el, vioara MacPherson va fi a mea de drept.

Ciocniră vesele în cinstea acestui eveniment, și zînele chineze îi spuseră lui Morag că, pe lîngă faptul că era frumoasă, era și deosebit de inteligentă, așa cum spun toți pretendenții.

Surorile MacLeod adulmecau aerul în timp ce mergeau pe strada Seventeenth. Chiar și aici, cu toate gazele de eșapament, le era clar că în aer plutea o briză ciudată, care bătea dinspre vest. Al doilea văz al lui Mairi începea să se limpezească, pe măsură ce se obișnuia cu orașul, dar încă nu putea spune ce prevestea briza.

Cu toate acestea, le conducea cu un scop anume. Aveau sentimentul clar că la capătul acestei străzi vor găsi ceva interesant.

Cele patru războinice cu părul în zig-zag ajunseră în Union Square.

— Ei bine, Mairi, spuse Ailsa, am mai fost o dată aici și nu pare mai interesant decît atunci.

Se strîmbă auzind bubuiturile teribile care veneau din capătul îndepărtat al pieții, unde un grup de bărbați părea că atacă pămîntul, sfărîmîndu-l cu niște mașinării ciudate.

Un imens camion de mobilă își făcu loc pe Broadway și înaintă milimetric pe lîngă lucrările din stradă. Pe capota lui stătea un grup de douăzeci de zîne negre.

— Asta este într-adevăr ceva interesant.

— Da, fu de acord Kerry, așezată lîngă Dinnie în taxi-ul care îi ducea sprea casă. Vopseaua de păr face multă mizerie. Odată mi-am vopsit baia portocaliu aprins, din greșeală, și nu am mai putut-o șterge cu nimic. În cele din urmă, am încercat să fac pipi pe vopsea măcar o dată pe zi, și cam după o lună a început să se estompeze. Acidul uric e o substanță puternică; poți să evadezi din închisoare cu ajutorul lui.

Kerry era puțin amețită. Fusese o zi frumoasă. Îl dusese încrezătoare pe scepticul Dinnie prin diverse galerii luxoase de artă, cumpărase un colier galben din plastic de la un bărbat care vindea vechituri dintr-o valiză în Piața St.Mark, încercaseră fără succes să ia o masă vegetariană într-un restaurant chinezesc și fuseseră peste măsură încîntați de hărmălaia produsă de chitară în timpul concertului.

Dinnie se lăsase purtat de evenimente, și dansase fără să se facă de rîs. Fusese, gîndea el, cea mai frumoasă zi din viața lui.

Taximetristul, un bărbat tăcut și posac, care nu strigase la ceilalți șoferi, doar îi privise timid prin parbriz, îi lăsă pe East Fourth și mormăi ceva cînd Dinnie îi lăsă un bacșiș mare.

— Păi, Dinnie, a fost o zi frumoasă. Acum mă duc să mă culc, sînt amețită și mi-e somn. Treci mîine pe la mine.

Kerry îl apucă pe Dinnie de cap, îl trase puțin în jos și îl sărută destul de înfocat, un timp destul de lung. Se îndepărtă lăsîndu-l pe Dinnie năuc pe trotuar.

Mai sus pe stradă, cocoțate pe firma de deasupra barului, Heather și zînele italiene izbucniră în urale.

— Asta este, declară Heather, năpustindu-se pe umărul lui Dinnie. Un sărut înfocat, și vrea să te vadă și mîine. Vioara este a mea.

— Ia-o, spuse Dinnie, cu ochii încă strălucindu-i după sărut. Heather și prietenii săi zburară în sus pe scara de incendiu.

Undeva în josul străzii, Morag și zînele chineze observaseră și ele sărutul.

— A mers, strigă Morag, și chinezoaicele ovaționau frenetic. Morag se mută de pe poziția sa, pe umărul lui Dinnie.

Îl informă că ea se ținuse de promisiune și vioara îi aparținea ei de acum.

— Bine, murmură Dinnie, și Morag și prietenele sale urcară scările de la teatru.

Johnny Thunders stătea pe acoperișul clădirii teatrului, meditînd la existența sa. Aparent, totul trebuia să fie bine. La urma urmei, nu mai avea probleme cu drogurile, se putea întoarce în Rai... Dar prietenele lui, zînele chineze, îi spuseseră că o cerșetoare dementă era în posesia chitării lui Gibson Tiger Top, și asta stricase totul. Simțise aceeași dezamăgire pe care o simțise odinioară, legată de mixajele groaznice spre care era înclinat în înregistrările sale. Ambele albume ale New York Dolls și de asemenea albumul celor de la Heartbreakers fuseseră faimoase pentru slaba calitate a sunetului. Nici unul din ele nu ieșise atît de măiastru cum ar fi trebuit, ținînd cont de cîntecele frumoase și superba sa tehnică chitaristică.

Știa că peste drum stătea Kerry. Dacă ar avea vreodată ocazia, i-ar arăta cîteva lucruri, deși ar fi fost dificil, întrucît el era acum un spirit și locuia în alte sfere.

Okailey ridică privirea spre indicatorul stradal.

— Strada Fourth. În curînd vom ajunge pe teritoriul zînelor italiene. Slavă Zeiței. Nu voi mai merge niciodată pe Broadway cu un camion de mobilă.

— Okailey, strigă una din însoțitoarele ei, în timp ce așteptau la semafor.

— Da?

— Pare a fi o încăierare de zîne pe stradă, lîngă această clădire.

Okailey și tovarășele sale priviră cu uimire.

— Este a mea! țipă Morag, trăgînd de vioară.

— Tîrfă MacPherson proastă, este a mea, strigă și Heather. Ținea strîns de celălalt capăt al viorii, care, întrucît nici una nu avusese timp să o micșoreze la o dimensiune potrivită pentru o zînă, era mult prea grea pentru ca oricare din ele să fugă cu ea.

— Mi-am ținut partea de învoială!

— Ce naiba vrei să spui cu partea ta de învoială? Tu n-ai făcut nici o învoială.

— Ba da, gemu Morag. Am făcut-o pe Kerry să se îndrăgostească de Dinnie.

— Ce-ai spus?

Heather, care afla pentru prima oară de aranjamentul dintre partenerul ei și mizerabila de MacPherson, era înnebunită.

— Canalie, m-ai înjunghiat pe la spate, iar ți-ai băgat nasul în treburile mele. Cum îndrăznești să te furișezi și să faci afaceri cu Dinnie? Dar oricum, nu contează, pentru că eu am făcut prima o învoială cu el, și eu sînt cea care a făcut-o pe Kerry să se îndrăgostească de el.

— Ce? Morag era și mai furioasă să afle că Heather a îndrăznit să pună la bătaie sentimentele bunei sale prietene Kerry în schimbul viorii.

Cum îndrăznești să bați palma că simpatica de Kerry se va îndrăgosti de scîrbosul de MacKintosh? E strigător la cer. Dar nu contează, pentru că eu sînt cea care a făcut totul posibil.

Morag fu tentată să anunțe că oricum Kerry se prefăcea, dar chibzui că e mai bine să se abțină.

— Este a mea!

— Ba este a mea!

Nu se putea ajunge la nici o concluzie. Indiferent care din ele făcuse o învoială valabilă, fiecare era convinsă că ei i se datora succesul. Prietenii celor două zîne-ciulin le priveau cum strigau turbate una la cealaltă. Erau amîndouă foarte iritabile, după ce băuseră toată ziua. În cele din urmă Heather, incapabilă să se mai controleze, îi trase o palmă lui Morag.

Imediat, Morag dădu drumul viorii și începu să-și lovească și ea adversara. Se luară la trîntă și se rostogoliră de pe trotuar într-o rigolă.

Zînele italiene erau alarmate. Cînd Morag reuși o lovitură în stomacul lui Heather, Mario simți că trebuie să intervină, și încercă să o prindă pe Morag de picioare. Zînelor chineze nu li se păru tocmai echitabil. Cînd Heather reuși să-și pună mîinile în jurul gîtului lui Morag, se grăbiră să-și ajute

prietena. În cel mai scurt timp, toată lumea începuse să se bată furioasă cu toată lumea.

Astfel a început prima luptă de stradă a zînelor din New York.

Aelis invocase ceața și rebelii se retraseră în ordine printr-un spațiu zînesc magic spre adîncurile castelului Tintagel. Odată ajunși acolo, izbucni o discuție aprinsă.

— Cum de ne-au atacat? întrebară tovarășii lui Aelric. Tu personal te-ai dus să cercetezi terenul și ne-ai asigurat că sîntem în siguranță. La ce bun să incendiem depozitele lui Tala și să-i furăm vitele, dacă sîntem prinși cu toții?

Aelric era somat să găsească o explicație rezonabilă. Adevăratul motiv pentru care nu cercetase cu rigurozitate terenul era acela că, de fapt, el căutase un mac galez cu trei boboci pentru Marion. Spionul lui de la curte îi spusese că aceasta avea nevoie de el pentru a-și completa alfabetul floral, și că îi va fi atît de recunoascătoare dacă îl va primi, încît va cădea cu siguranță în brațele sale.

Scuzele îndrugate pentru eșecul misiunii nu fură primite, mai ales de către zînele care aproape fuseseră omorîte în efortul inutil de a distribui din aer foile de propagandă.

În cadrul oricărui grup de zîne există măcar o cantitate limitată de puteri telepatice, astfel că strigătele de ajutor din toiul luptei făcură ca într-un timp foarte scurt pe strada Fourth să mărșăluiască întăriri venite din Cartierul Chinezesc și Mica Italie, pentru a se alătura conflictului.

— Nu pot să cred, spuse Okailey, înaintînd regește spre strada Fourth. Zînele nu se comportă în halul ăsta.

Se îndreptă spre Heather.

— Oprește-te imediat.

Din păcate, Heather crezu că mîna de pe umărul său avea o origine ostilă, și lovi cu sălbăticie. Însoțitoarele lui Okailey erau buimace. Nu-și imaginaseră niciodată că cineva ar putea-o pocni în față pe venerata lor înțeleaptă.

Într-un tîrziu, urcă și Dinnie spre camera lui. Timpul petrecut alături de Heather îl făcuse capabil să poată vedea toate zînele, dar traversă strada atît de aerian încît nu observă cele trei triburi luptîndu-se la picioarele sale și deasupra capului. Zînele chineze, italiene și ghaneze se băteau pe pămînt și în aer, zburînd cu săbiile și bîtele lor de pe trotuar pe scara de incendiu sau pe felinare, scoțînd strigăte de război și urlînd după ajutor.

Ailsa MacLeod privea de sus, fără să înțeleagă.

— Ne-ai adus într-un loc interesant, Mairi, dar ce se întîmplă?

— Indiferent despre ce e vorba, MacKintosh și MachPherson sînt exact în mijloc, spuse Rhona, arătînd cu mîna.

— Și sînt cam încolțite, spuse Seónaid, scoțîndu-și pumnalul din mica teacă de pe picior.

Ailsa era în încurcătură. Nu vroia ca cele două zîne să fie omorîte înainte de a le da înapoi bucățile din steag.

— Și sînt zîne scoțiene, spuse Mairi, citindu-i gîndurile.

Dură doar cîteva secunde. Zînele MacLeod nu puteau să stea deoparte și să lase ca tovarășele lor scoțiene să fie nimicite de străini, deși printre oameni zînele făcuseră mult rău.

Surorile își scoaseră armele și se aruncară în luptă.

Kerry se trezi, se întinse lenește și observă că Morag dormea încovoiată lîngă ea. Nimic anormal, doar că azi Morag avea corpul plin de tăieturi și vînătăi, iar părul ei era năclăit de sînge.

Morag se trezi, gemu și izbucni în lacrimi.

— Povestește-mi, spuse Kerry, încercînd să o liniștească, în timp ce o ducea pe zînă spre chiuvetă, să-i curețe rănile.

Suferind cumplit, Morag îi spuse totul. Pentru Kerry, era o poveste pe de-a întregul surprinzătoare. Nu-i venea să creadă că buna ei prietenă stîrnise un adevărat război de stradă, și își închipui poliția zînească sosind cu gaze lacrimogene și scuturi la fața locului, pentru a face ordine.

— A fost îngrozitor, spuse Morag. Bătăi peste tot, eu și Heather încercînd să ne omorîm una pe alta, și niște zîne ciudate care țipau și...

Se opri și se cutremură.

— ...și surorile MacLeod. Chiar în toiul bătăliei, Ailsa MacLeod își flutura sabia spre mine, ca o sălbatică ce este, strigînd că de îndată ce mă va scăpa din mîinile străinilor mă va tăia personal în bucăți.

Cu toate acestea, sosirea zînelor MacLeod fusese binevenită pentru ea și Heather. Bine înarmate, călite în bătălii și disciplinate, acestea le făcură scoțienelor loc de scăpare, iar acestea se ascunseră într-un tomberon de gunoi. Înspăimîntate de haos, Heather și Morag nu se mai certau una cu cealaltă, preocupate fiind să se ascundă.

Morag tresări cînd Kerry îi curăță rana din cap.

— Și apoi ce s-a întîmplat?

— Bătaia a continuat multă vreme. Apoi zgomotul a început să se diminueze. Cînd ne-am încumetat să privim afară, nu mai era nimeni. Heather m-a jignit, și i-am răspuns și eu, dar nu ne mai stătea mintea la asta. Ea s-a dus acasă, iar eu am venit aici.

— Și surorile MacLeod?

Morag scuturâ din umeri. Nu le mai zăriseră. Habar nu avea de ce le părăsiseră. Dar lucrul cel mai groaznic era soarta viorii MacPherson. Aceasta zăcea zdrobită în șanț, călcată de o mașină.

— Tocmai am distrus cea mai de preț moștenire a familiei mele, unul din marile artefacte zînești din Scoția.

Morag era de neconsolat, de departe cea mai nefericită zînă din New York — cu excepția lui Heather de peste drum, care nu se simțea nici ea mai bine.

După ce termină să o curețe și să o bandajeze, Kerry o așeză pe Morag în pat și începu să-și aranjeze punga de colostomie. Se întreba ce ar putea face ca să o ajute pe zînă. Și se mai gîndi la ziua petrecută împreună cu Dinnie, care fusese surprinzător de plăcută.

Johnny Thunders era uimit să vadă zînele bătîndu-se pe strada Fourth. Îi amintea de o încăierare la un concert în

Suedia, cînd fusese atît de beat încît căzu de pe scenă și nu fu în stare să cînte.

Strada era acum liniștită. Privi floarea din mîinile sale, scăpată de Ailsa în toiul bătăliei. O floare foarte frumoasă, gîndi el.

Treizeci și doi

Kerry stătea întinsă pe perne, era obosită și nu se simțea bine. Azi avea dureri în zona stomacului, un simptom care o îngrijora întotdeauna. Cu toate acestea, se gîndea la necazurile lui Morag.

— După părerea mea, ar trebui să dați înapoi bucățile din steagul MacLeod. Cel puțin, așa veți rezolva o problemă.

— Nu se poate. Morag scutură din cap.

— Știu ce simți, spuse Kerry. Dar nu cumva te lași purtată de sentimente prea departe? La urma urmelor, vă rămîne amintirea.

Morag o privi nedumerită, și o întrebă despre ce vorbește. Kerry spuse că ghicise motivul pentru care zînele nu vroiau să renunțe la păturile lor.

Morag izbucni în rîs.

— Nu ăsta e motivul pentru care nu putem înapoia steagul. Motivul pentru care nu-l putem înapoia este că l-am folosit ca să ne suflăm nasurile. Era o noapte îngrozitor de rece, și la amîndouă ne curgea nasul.

— V-ați suflat nasul în steag?

— Întocmai. Și dacă surorile MacLeod ar afla vreodată că am folosit slăvitul lor steag zînesc pe post de batistă, va urma un război și un carnagiu în rîndul populației zînești scoțiene. Într-o fracțiune de secundă, întregul clan MacLeod din insula Skye i-ar călca în picioare pe MacPhersoni și pe MacKintoshi.

— Serios?

— Serios. Ți-am mai spus o dată că nu ai voie să le tai steagul. Ei bine, asta nu-i nimic în comparație cu a-ți sufla nasul în el. Nici nu se poate imagina o insultă mortală mai mare. În cel mai scurt timp, Jean MacLeod, regina clanului, ar pune familiile MacLeod din Glenelg, MacLeod din Harris, MacLeod din Dunvegan, MacLeod din Lewis, MacLeod din Waternish și MacLeod din Assynt să pornească la drum prin vîlcele.

— Se pare că există o mulțime de familii MacLeod.

— Există o foarte mare mulțime de familii MacLeod. Și și-ar aduce și aliații, familiile Lewis, MacCrimmon, Beaton, Bethunes, MacCraig, MacCaskill, MacClure, MacLure, MacCorkindale, MacCorquondale, MacCuag, Tolmise, MacHarold, MacRaild, Malcomson, și probabil încă alte cîteva familii. Clanul MacLeod are mulți aliați.

Atacul asupra MacPherson-ilor și MacKintosh-ilor va răscoli întreaga confederație zînească Clan Chattan, dacă membrii acesteia s-ar putea opri o clipă să se certe cine e conducătorul, iar apoi familiile Davidson, MacGillvray, Farquarson și Adamson ne-ar veni în ajutor, și va fi un război îngrozitor. Și dacă se stîrnește un astfel de război pentru că eu și Heather ne-am suflat nasul în steag, atunci viețile noastre vor fi un chin.

Kerry se gîndi la asta.

— Dar dacă îl spălați și ele nu vor afla niciodată?

— Am încercat. Nu se poate. Petele nu pot fi îndepărtate cu nimic. După o singură privire, Mairi MacLeod clarvăzătoarea va ști.

Heather stătea tristă la capătul scării de incendiu. Privea în gol, deznădăjduită, spre trotuarul de sub ea, incapabilă să creadă că lucrurile ar putea sta și mai rău.

Dinnie, un MacKintosh, o trădase, încheind o convenție secretă cu o MacPherson. Se cutremură, rușinată de clanul ei.

Vioara MacPherson era făcută bucăți. Mai întîi steagul MacLeod, acum vioara MacPherson. Slavă Zeiței că sabia MacKintosh era încă în Scoția, altfel ar fi putut-o strica și pe aceasta. Moștenirile importante ale familiei sale păreau că sînt distruse în mîinile ei.

Nici ea, nici Morag nu va putea să se întoarcă acasă vreodată, și pentru că acum se dușmăneau cu înverșunare, erau amîndouă pe cont propriu.

Și mai erau și surorile MacLeod. Oare unde dispăruseră? Nu mai conta. Nu mai exista nici o posibilitate de scăpare. Odată ce Mairi MacLeod îți simțea mirosul, erai pierdută.

Heather simți că nu-i mai pasă. Își trecu degetul printr-o gaură din kilt, care se mărise în ciuda efortului ei de a o petici cu fața de pernă a lui Dinnie. Pentru o zînă, Heather stătea foarte prost la capitolul cusut.

În spatele ei, Titania își citea replicile.

— Ești proastă și antipatică, explodă Heather, materializîndu-se brusc. Nu așa vorbește regina zînelor!

Titania se sperie și fugi din teatru.

— Kerry, tocmai am fost pe acoperișuri și am stat de vorbă cu Johnny Thunders. Am o veste bună și una proastă.

Kerry o privi printre mărgelele pe care le înșira.

— Vestea bună este că mi-a spus toate notele de la partea de chitară din „Vietnamese Baby", și te voi putea învăța, dacă surorile MacLeod mă vor să lăsa să trăiesc suficient de mult timp. Vestea proastă este că, după bătălie, Johnny găsise macul, dar l-a dat zînelor chineze pentru ca Magenta să le dea chitara. Ne-a scăpat iar printre degete.

Kerry scoase un urlet.

Morag se scărpină în cap, o mînca din cauză că folosise prea multă vopsea.

— Cînd chinezoaicele i-au adus chitara, s-a dovedit a nu fi vechea chitară Gibson. Era doar o copie japoneză ieftină. Este foarte supărat.

La fel era și Kerry. Modul în care această Magenta reușea să pună mîna pe prețioasa floare o înfuria peste măsură.

Morag o găsi pe Heather așezată pe scări, chicotind încă după fuga Titaniei.

— Dă-mi bucata ta de steag.

— Ce să fac?

— Dă-mi bucata ta de steag și nu mai comenta atîta.

Heather ridică din umeri, își dezveli vioara și îi întinse pînza verde lui Morag. Morag zbură înapoi peste drum, la Kerry. Reapăru peste cîteva momente și se așeză lîngă Heather, dar înainte de a apuca să spună ceva, Ailsa, Seónaid, Mairi și Rhona MacLeod — tăiate și pline de vînătăi, dar radiind de sănătate, aterizară grațioase în spatele lor.

— Să stăm puțin de vorbă, spuse Ailsa, scoțîndu-și sabia.

Heather și Morag se prăbușiră, resemnate.

Surorile MacLeod fuseseră distrase în timpul bătăliei de sosirea turbatului de cîine Cu Sidth, care, atras de zîne, le urmărise pe strada Fourth și o atacase pe Rhona. Nici nu apucaseră bine să-l gonească și să-l omoare, că se treziră înconjurate de niște triburi necunoscute. Din fericire, maiestatea sa, Okailey, reuși să oprească lupta chiar atunci.

— Triburile din New York s-au dus la casele lor, spuse Ailsa. Dar sînt ostile și suspicioase unele cu celelalte. Înțeleg că e meritul vostru. Vă pricepeți să creați zîzanie.

— Cum a ajuns celebra vioară MacPherson în New York? Mairi a recunoscut-o, înainte ca aceasta să fie spartă, spuse Rhona.

Heather și Morag spuseră că nu aveau nici cea mai mică idee. Și nu știau nici unde se aflau fragmentele de steag.

Seónaid puse mîna pe pumnal.

— Unde sînt bucățile pe care le-ați tăiat din steagul nostru?

Patru portoricani apărură în colțul străzii, cu mingea lor de tenis, încercînd să o țină în aer lovind-o cu capul. Ocupară întreg trotuarul, astfel că trecătorii se vedeau nevoiți să meargă pe stradă. Printre trecători era un bărbat care plimba o nevăstuică în lesă. Priveliștea le făcu pe surorile MacLeods să se holbeze, dar nu și pe Heather și Morag, întrucît ele mai văzuseră așa ceva.

Heather era disperată. Știa ce se va întîmpla atunci cînd le va înmîna bucata ei de steag. Mairi îi va arunca o privire și își va da seama că a fost folosită drept batistă. Va muri imediat după aceea, și clanurile de acasă se vor răscula.

— Păi, spuse Morag voioasă, bucățile sînt în siguranță. Ne pare tare rău că v-am tăiat steagul — a fost un accident și nu ne-am dat seama ce facem. Veniți cu noi, vi le dăm înapoi.

Le conduse peste drum.

— Ai înnebunit? șuieră Heather. Știi ce se va întîmpla acum.

— Ai încredere în mine, șopti Morag.

— Bună, spuse Kerry veselă, cînd își făcură apariția. Voi trebuie să fiți surorile MacLeod despre care am auzit vorbindu-se. Sînteți chiar mai grațioase și mai drăguțe decît v-au descris Heather și Morag. Vreți niște ceai?

— Nu.

— Sînteți sigure? Morag m-a învățat cum să fac un ceai scoțian bun.

— Steagul.

— A, da.

Kerry deschise un sertar și scoase două bucățele de pînză, pe care le înmînă Ailsei.

— Precum vedeți, spuse Kerry, Morag și Heather le-au tratat cu mare respect.

Mairi le mirosi. Le proclamă în perfectă stare.

— Și poate vor fi cusute la loc pe steag, ca și cum nimic nu s-ar fi întîmplat.

— Vi le-am fi înapoiat mai de mult, spuse Morag, doar că nu ne-ați dat niciodată ocazia să vă explicăm.

— Încă mă mai gîndesc să vă fac bucățele.

— Întocmai, spuse Morag. Dar înainte de asta, să vă spun ceva. Văd că buzunarul ți-a fost rupt în bătălie. Și, datorită uneia din puterile mele paranormale pentru care sînt renumită, simt că în acest buzunar se aflau toate trucurile voastre zînești magice, printre care vrăjile de adormit și mijloacele de a vă întoarce acasă. Este adevărat?

Ailsa recunoscu, era adevărat. Pierduse vraja care făcea să apară un curcubeu lunar pînă în Scoția, o pierduse în curentul din Lower East Side.

— Dar noi mai avem una, minți Morag. Hai să uităm ce s-a întîmplat, și ne vom putea întoarce împreună acasă.

— Cunosc un negustor bogat care trăiește prin părțile astea, îi spuse Magenta bărbatului. Vom face schimbul cu el.

Armata sa trecuse prin munții plini de pericole spre nordul Persiei, și ajunseră pe coastă. Coasta era ocupată parțial de greci, ceea ce era un avantaj, deși nici măcar camarazii greci nu vor fi din cale afară de încîntați să vadă o armată de mercenari nelegiuiți și călîți în bătălii, instalați lîngă zidurile lor.

Le trebuiau acum vapoare pentru a ajunge mai rapid spre casă. Xenophon îi va da acestui negustor o parte din prada sa.

În magazinul lui de pe strada Canal, Hwui-Yin nu era nemulțumit să o vadă pe Magenta. De multe ori în trecut avuseseră discuții interesante, cînd femeia cu păr grizonat îi aducea cîte ceva de vînzare.

— De ce îi dai bani pentru astfel de gunoaie? întrebă vînzătorul după ce Magenta plecă, și Hwui-Yin îi explică că era întotdeauna plin de compasiune pentru o cerșetoare care cunoștea temeinic Grecia antică.

— Dacă vrea să-mi vîndă o vioară spartă pentru copii, ca să își cumpere cremă de pantofi, de ce nu? Cel puțin am o explicație plauzibilă a motivului pentru care atenienii au găsit necesar să-l execute pe Socrate.

Gazdă insistentă, Kerry le făcu pe surorile MacLeod să accepte o cană de ceai, turte de ovăz și miere. După greutățile din ultima vreme, zînele nu refuzau o fărîmă de confort.

— Cum ai reușit, șopti Heather.

— Kerry a reușit, răspunse Morag tot în șoaptă. Cu tehnologia modernă de spălare. A aruncat bucățile în mașina de spălat și au ieșit ca noi. Se pare că spălatul e mai avansat aici decît în Cruickshank. Au niște prafuri speciale care spală chiar și cele mai delicate țesături la temperaturi scăzute și le curăță complet. Și mai au ceva care se cheamă balsam de rufe, care le face moi și pufoase, de parcă ar fi nou-nouțe.

Heather era impresionată.

— Cu siguranță sînt multe lucruri bune în New York, spuse ea, cu mare ușurare.

Treizeci și trei

Dezastrul amenința din toate părțile. Zînele italiene, chineze și ghaneze se retrăseseră în teritoriile lor, dar rămăseseră în stare de alertă, în caz că începea războiul. Armata regelui Tala era pregătită să invadeze New York-ul, iar banda specială de mercenari îl înconjurase pe Aelric în castelul Tintagel.

Dinnie, fără a mai beneficia de furturile din bănci ale lui Heather, se confrunta cu o iminentă evacuare; Heather, înfuriată de trădarea lui prin învoiala făcută cu Morag, nu ridica nici un deget ca să îl ajute. Pentru moment, zînele MacLeod erau calme, dar încă mai discutau despre aducerea lui Heather și Morag în insula Skye, spre a fi judecate pentru furt. Între timp, nu le scăpau din vedere.

— Și vioara MacPherson este distrusă, oftă Heather, împărțind posomorîtă un strop de băutură cu Morag, în barul de la colțul străzii. Se împăcaseră, printr-un armistițiu temporar. Cît despre cine ar fi luat vioara dacă aceasta ar mai fi existat, numai Zeița știa. Dacă într-adevăr Kerry se îndrăgostise de Dinnie, vioara i-ar fi revenit lui Heather; dacă doar se prefăcuse, atunci i s-ar fi cuvenit lui Morag. Kerry însăși era rezervată.

Morag voise ca Kerry doar să se prefacă, dar acum zîna nu mai era sigură. Bănuia că fata se distrase foarte mult la ultima ei întîlnire.

Kerry nu lăsa deloc să se înțeleagă dacă se îndrăgostise cu adevărat de Dinnie, dar Morag se întrebă dacă nu cumva făcea

asta pentru a evita să o supere. La urma urmelor, dacă Kerry îl iubea pe Dinnie, atunci vioara i s-ar fi cuvenit de drept lui Heather.

Prin vot popular, Aelric fu decăzut din funcția de conducător al rebelilor, fiind acuzat că ar fi petrecut prea mult timp visînd la fata vitregă a regelui.

— Cu ceva mai puțină visare și ceva mai multă planificare, acum nu am mai fi fost prinși în castelul Tintagel.

Situația stătea foarte prost. Înăuntrul ruinelor castelului, rebelii aveau puține provizii și deveneau tot mai flămînzi. Afară, cei patruzeci și doi de mercenari, acum reuniți, patrulau zona și zburau pe deasupra, ținuți la distanță doar de vraja de mistificare a lui Aelis, care îi slăbea foarte repede. Dacă vreunul din mercenari ar încerca să calce în castel, s-ar îndrepta brusc și incontrolabil într-o direcție greșită, trezindu-se confuz și ametit în locul de unde pornise. Dar mercenarii, fiind tot zîne, înțeleseseră cum funcționează acest gen de vrajă și știau că Aelis nu-l putea folosi multă vreme, mai ales dacă nu avea nimic de mîncare.

Werferth îi trimise un mesaj regelui, în care îi spunea că rebeliunea va lua sfîrșit în curînd.

Heather și Morag stăteau pe firma de deasupra unui magazin de arme, privindu-se fioroase una pe cealaltă. Heather susținea sus și tare că nu era vina ei.

— Ba este vina ta, ripostă Morag. A ta și a dependenței tale bolnave de a flirta cu orice zînă care nu a fost declarată moartă.

O întîlniseră pe Magenta în fața barului. Aceasta recunoscu faptul că primise macul de la Johnny Thunders, prin intermediul zînelor chineze, dar susținea că după ce îl scosese să îl admire pe strada Spring, fusese abordată de un soldat roman înaripat care o întrebă dacă i-ar vinde floarea, întrucît era cadoul perfect pentru o blondă caledoniană de care se îndrăgostise. Îi plătise un preț bun Magentei, după care plecă.

— Cu alte cuvinte, rînji Morag spre Heather, o oarecare zînă italiană are acum macul obținut în scopul pătrunderii sub kiltul

tău. Pe bune, Heather, este ridicol în cîte încurcături ne-au băgat apucăturile tale sexuale de-a lungul anilor.

— Dar ce spui despre tine și zînele chineze? replică Heather.

— Toate sînt zîne cu un mare bun-simț, pufni Morag, și nu ar priva o tînără bolnavă de o floare vitală, numai ca să ademenească viclenește în pat un vizitator respectat din Scoția.

Heather rînji la rîndul ei.

— În orice caz, nu-mi rămîne de făcut decît să aștept ca Luigi sau Cesare să vină să-mi dea floarea. Atunci Kerry o poate lua înapoi.

Brannoc era îngrozit să afle de incidentul de pe strada East Fourth, mai ales de partea în care Heather o pocnise peste gură pe Okailey. Aparent, pe Okailey nu ar fi deranjat-o atît de tare, doar că fusese dusă pe stradă de fluxul bătăliei și nu apucase să pocnească și ea pe cineva la rîndul ei.

— Ei bine, problemele noastre sînt rezolvate, anunță Maeve, aterizînd lîngă ei.

— Ai găsit niște zîne irlandeze? spuse Padraig cu nerăbdare.

— Nu, recunoscu Maeve, nu le-am găsit. Nu știu de ce, dar se pare că pe această insulă nu este nici una.

— Cred că mai degrabă în Brooklyn sau Bronx se află comunitățile irlandeze, sugeră Ocarco.

— Este posibil. Nu am avut timp să cercetez în zone străine. Oricum, nu contează. Am scris clanului meu, le-am cerut să traverseze oceanul.

Brannoc o privea perplex.

— Ce-ai făcut?

Un cuplu în căutare de liniște deranjă poienița, pătrunseră cu două sticle de bere și o pizza cu anșoa, obligîndu-le pe zîne să se retragă în tufișuri.

— Le-am scris. Tocmai am trimis scrisoarea și vor ajunge aici în cîteva zile.

Aripile lui Brannoc se scuturară de rîs.

— Este cel mai stupid lucru pe care l-am auzit vreodată. Cum va ajunge scrisoarea ta la destinație? Nu poți trimite o scrisoare către zîne prin sistemul de poștă al oamenilor.

Maeve era indignată.

— Poate că este imposibil în Anglia, dar în Irlanda se poate. Irlandezii au un mare respect pentru zînele lor. Am trecut la destinatar zînele O'Brien, la sud de Grian Mach, Brugh na Boinne. O să ajungă acolo în regulă, o să vezi.

Dezgustat de acest exemplu de prostie din partea lui Maeve, Brannoc se duse să facă dragoste cu Ocarco într-un vîrf de copac, ca variație, în loc de baza unui tufiș.

Auzi de la o veveriță, care auzise de la o vrabie, care auzise de la un pescăruș, care auzise de la un albatros, că trupele din Cornwall erau aproape gata să pornească la drum, și în afară de a face dragoste cît mai avea vreme, nu se putea gîndi la altceva.

— Or să ne facă necazuri trupele engleze? întrebă Aba, în Harlem, sau ne vor lăsa în pace dacă îi prind pe Petal și Tulip?

— Mă îndoiesc că ne vor lăsa în pace, spuse Okailey. Odată ce acești imperialiști ajung în țara ta, nu vor mai pleca niciodată.

Cesare zbură elegant pînă pe firma magazinului de arme.

— Heather, am un cadou pentru tine.

Îi întinse o carafă cu whisky și o pungă plină de ciuperci vrăjite.

— Unde e macul?

— Macul? L-am dat unei zîne chineze în schimbul whisky-ului și ciupercilor. Vroia macul pentru o fată pe care o cunoscuse. M-am gîndit că astea îți vor plăcea mai mult.

Heather gemu și își acoperi ochii cu aripile sale. Morag îl împinse pe Cesare jos de pe firmă și zbură dezgustată spre casă.

Dinnie era oarecum scîrbit. Trebuia să-și părăsească apartamentul, iar Heather refuzase categoric să îl ajute, spunînd că ea nu face rost de bani pentru un trădător al neamului.

Avînd numai nouă dolari rămași pe lume, Dinnie făcu singurul lucru posibil, merse să cumpere niște bere.

— Lucrurile nu stau chiar așa de rău, Kerry. Mă aștept ca o zînă chineză să aducă macul în orice clipă. Am înțeles că este

foarte atrasă de mine și este în stare de orice pentru a-mi face pe plac.

Kerry se bucură auzind acestea, pentru că nimic altceva nu o mai bucura. Concursul era peste cîteva zile, și ea nu se simțea în stare să participe. O dureau măruntaiele și diareea curgea în punga de colostomie.

Morag abia aștepta să o întrebe de sentimentele ei pentru Dinnie, dar văzînd starea precară de sănătate în care se afla Kerry, renunță.

Morag avusese o discuție foarte neplăcută cu zînele MacLeod.

— Indiferent cui aparține vioara, nu ești cea mai bună violonistă din Scoția, decretă Ailsa. Toată lumea știe că cea mai bună violonistă junioară din Scoția este Mica Maggie MacGowan. Ea ar fi cîștigat detașat concursul de vioară pentru juniori dacă în săptămîna aceea nu ar fi avut pojar.

— Mica Maggie MacGowan? Morag se înfuriase auzindu-i declarația. Este doar o pișpirică, bîrfește pe toată lumea și flirtează cu profesorul ei de vioară.

— Nu contează, este cea mai bună violonistă.

Asta nu putea decît să dovedească ce capete seci aveau zînele MacLeod. Auzi colo, Mica Maggie MacGowan!

În ciuda sănătății sale precare, Kerry își luă haina cea nouă cu multe oglinzi și se pregăti să iasă, spunînd că simte nevoia de a respira puțin aer curat.

Recunoscută pentru puterile sale paranormale, Morag o urmă în tăcere.

Treizeci și patru

Aelis întîlni un Aelric gînditor lîngă ruinele unui turn. Căutase cîteva mijloace secrete de evadare.

— Ei, bine?

Aelric clătină din cap.

— Nu e pe nicăieri nici urmă de mac cu trei boboci.

Aelis bătu frustrată din aripi.

— Trebuia să cauți o cale de ieșire. Vraja mea va mai dura cel mult o oră.

— A, da, spuse Aelric. Calea de ieșire. Am uitat. Lasă-mă să mă gîndesc puțin.

Heather și Morag stăteau pe gardul unui părculeț de pe strada Fourteenth, discutînd despre cît de prost mergeau lucrurile. Se pare că zilele acestea, era ocupația preferată a zînelor.

Patru prostituate tinere erau prezente la datorie, pe trotuar.

— Numai douăzeci de dolari, le spuneau bărbaților care treceau pe lîngă ele. Stau cu tine mult timp. Numai douăzeci de dolari.

Se pare că afacerile nu mergeau bine, și prostituatele, mîhnite, stăteau agățate de gardul părculețului.

Relația dintre Kerry și Dinnie era dezastruoasă din toate punctele de vedere. Urmărind-o pe Kerry peste drum, Morag îl găsi pe Dinnie gol pe podea, alături de vînzătoarea de la magazinul de produse sănătoase. Kerry nu fu deloc încîntată și acum zăcea nefericită pe perne, cîntînd la chitară.

Dinnie protestă în fața dezgustatei Heather, spunînd că fusese doar o greșeală și el o iubea încă pe Kerry, dar zîna, după ce-i aruncă niște insulte tăioase referitoare la performanțele lui sexuale și priveliștea deloc impresionantă pe care o făcea sub duș, își împachetă pur și simplu lucrurile și plecă.

— Nu mi-am petrecut atîta timp făcîndu-te atractiv pentru Kerry, ca tu să te culci cu prima persoană care îți dă atenție.

Mai tîrziu, o zînă chineză pe nume Shau-Ju apăru cu un cadou pentru Morag.

— În sfîrșit, răsuflă Morag, înghiontind-o pe Kerry. Macul.

Shau-Ju scoase o carafă de whisky din geanta sa și cîteva ciuperci vrăjite. Cînd Morag, mai puțin încîntată, îl luă la întrebări, acesta protestă intens, spunînd că nu era vina lui că nu mai avea macul. Patru zîne italiene conduse de Cesare îl jefuiseră cînd venea încoace. Neamurile lui Shau-Ju își pregăteau deja săbiile.

— Am stîrnit alt război rasial, murmură Morag.

— Unul în plus probabil nu mai contează, spuse Heather.

— Bun, spuse Kerry, îmbufnată. Distracție plăcută. Pe mine vă rog să nu mă băgați în seamă.

Heather și Morag gîndiră că nu era deloc vina lor, dacă erau atît de irezistibile încît celelalte zîne comiteau infracțiuni pentru a le aduce daruri, dar nu-i spuseră asta și lui Kerry.

Mai tîrziu în acea seară, Mairi, care din punctul lor de vedere era prea clarvăzătoare spre binele ei, prezise că din clipă în clipă o vastă armată de zîne din Cornwall va descinde în New York.

— Bănuiesc că îi caută pe Petal și Tulip, spuse Heather, cu ochii la prostituate.

— Mă întreb ce s-a întîmplat cu ei. Nu mai știm nimic de ei de cînd ne-ai despărțit pe toți.

Petal și Tulip mergeau într-un Buick din 1938 pe strada Fourteenth.

— V-am găsit! exclamară ei, zburînd spre gardul parcului.

Johnny Thunders era pe punctul de a renunța. Bîntuise prin tot New York-ul, și nicăieri nu era nici urmă de Gibson Tiger

Top din 1958. Și totuși... era atras continuu spre strada East Fourth. Era ceva în legătură cu acest loc, ceva oarecum familiar. Dacă se concentra, aproape era în stare să simtă prezența chitării sale.

— Este o muzică potrivită pentru curtea lui Theseus, regele Atenei? vru să știe un actor, în teatru.

Cal își privi chitara.

— Bineînțeles că este, răspunse el. De ce să nu fie?

Respinse obiecțiunea cu un gest din mînă. Cu numai trei zile înainte de reprezentația cu „Visul unei nopți de vară" și cu Titania încă în stare de șoc, nu era deloc dispus să asculte vreo plîngere legată de muzica lui de scenă.

Tulip avea încă oarecare probleme să se obișnuiască cu aspectul lui Morag. Nu mai văzuse așa ceva de la ultimul festival Glastonbury din Anglia, și nici măcar tinerii sau bătrînii hippie de acolo nu era atît de strălucitori. Heather, după o zi petrecută la Kerry, nu era nici ea mai departe, și atunci cînd se mișca, clopoțeii de la poalele kiltului zornăiau veseli.

Explicațiile schimbate de cele patru zîne cu privire la ceea ce se întîmplase erau foarte confuze, dar după ce căpătară sens cît de cît, Petal și Tulip le spuseră că, întrucît armata engleză era pregătită să traverseze Atlanticul, zînele din New York trebuie să lase deoparte orice neînțelegere și să-și construiască o apărare unită.

— Altfel nu avem nici o șansă. Știm totul despre bătaia voastră în stradă. Brannoc și Ocarco și Okailey sînt furioși. Dar chiar și așa, vom merge să vorbim cu zînele italiene și chineze și vom încerca să reparăm situația.

— S-ar putea să întîmpinați ceva dificultăți, spuseră Heather și Morag în același timp. Ar fi mai bine să evitați relațiile personale.

Aelis nu mai putea menține vraja ei de mistificare. Castelul Tintagel era vulnerabil. Afară, cîinii mercenarilor simțiseră asta și începuseră să urle. Cei douăzeci și cinci de rebeli se în-

ghesuiră îngroziți sub castel, în caverna pe care oamenii o numeau Peștera lui Merlin. Erau flămînzi și jerpeliți.

— Cam asta a fost revoluția țăranilor.

Aelric ridică privirea.

— Bineînțeles. Îmi amintesc. Am citit la bibliotecă, era ceva despre președintele Mao. Odată, i-a salvat pe toți după ce au înotat foarte mult.

— Și?

— Vom înota ca să ieșim de aici, declară Aelric, revenindu-i puțin din intelectul pe care îl avea. Căutați un rîu. Dacă nu găsiți un rîu, atunci un izvor.

Cele două zîne scoțiene le conduseră pe Petal și Tulip în apartamentul lui Kerry. Cînd își explicară misiunea lor, Ailsa fu sceptică.

— Cum ai de gînd să împaci triburile aflate în stare de război?

Petal și Tulip nu știau cu exactitate, dar susținură că aveau oarece talent diplomatic, dat fiind faptul că tatăl lor era rege.

— Ați putea încerca să fiți drăguțe și atrăgătoare, sugeră Heather. Funcționează întotdeauna în cazul meu.

— Ai putea aduce ajutor din Scoția?, întrebă Tulip, povestindu-le despre scrisoarea lui Maeve. Nici Heather, nici Morag nu credeau că ar reuși.

— Postașul din Cruickshank a fost foarte țîfnos în ultima vreme. Toată lumea îl acuză pe el de scumpirea timbrelor. Nu aș avea încredere că ar duce o scrisoare pentru zîne.

— Nu e nici o problemă, spuse Ailsa. Cunoști trucul magic pentru a face să apară un curcubeu lunar, nu-i așa? Vom merge și vom aduce ajutoare.

Heather și Morag ieșiră rapid, spunînd că simțeau a fi de datoria lor să îi prezinte pe Petal și Tulip zînelor chineze și italiene, și de asemenea, dacă puteau, să găsească floarea lui Kerry.

— Acum ne-ai băgat în altă belea cu minciunile și poveștile tale, se plînse Heather, plîngere care, normal, se transformă într-o ceartă în toată regula, în care se pomeni și de clanul cu

cele mai mari șanse de a mitui juriul la un concurs de vioară pentru juniori.

— Parcă trebuia să ne prezinți zînelor chineze și italiene.

De vizavi răzbătea un zgomot hidos.

— Ha, ha, chicoti Morag. Dinnie și-a scos vioara veche. Iată un MacKintosh — cîntă pentru tine.

— Nu are nici o legătură cu mine, protestă puternic Heather. La urma urmei, nici nu cred că este un MacKintosh.

La etaj, Dinnie scormonise după vechea vioară pe care cîntase la școală, și acum încerca să-și amintească melodiile pe care le învățase.

Îi arăt eu proastei de zînă, își spuse el în sinea lui. O să cîștig bani de chirie cîntînd pe stradă. Nimeni nu-l evacuează pe Dinnie MacKintosh, fără ca acesta să lupte.

— Ce răsturnare uimitoare de situație, spuse una din tinerele prostituate către prietena ei, cînd se întoarseră pe strada Fourteenth. Nu am mai văzut pînă acum atît de mulți clienți doritori.

Afacerile înfloriseră pentru ea și prietenele sale, din clipa în care zînele au stat cocoțate în spatele lor, pentru că nimic nu se compară cu aura unui grup de zîne atunci cînd vine vorba de răspîndirea apetitului sexual.

Treizeci și cinci

Apunea soarele, și în Central Park Padraig și Maeve se pregăteau să cînte la cimpoi și la vioară, îngînînd încet „Regina Zînelor", o arie pe care celebrul harpist orb O'Carolan o învățase de la zînele irlandeze. Trecură la cîteva interpretări liniștite din caval și dansuri irlandeze, înainte de a izbucni într-o versiune înflăcărată din „Dansul lui MacMahon" și „Trim the Velvet".

În timp ce Maeve luă o scurtă pauză ca să-și acordeze cimpoiul, Padraig cîntă versiunea lui obișnuită din „Alungă nenorocul".

— Dar ce nenoroc ai putea avea tu aici, în această aventură într-o țară nouă? se auzi o voce de undeva, de sus.

Un curcubeu lunar cu șapte nuanțe de verde cobora dintr-un norișor spre pămînt, și aproximativ două sute de zîne mărșăluiau cu voioșie.

— Păi, aici sînt zînele O'Brien și încă cîteva, spuse zîna care le conducea, pășind pe pămînt. Am primit scrisoarea ta. În ce necaz te-ai mai băgat acum, Maeve O'Brien?

— Este cu adevărat minunat ce creaturi rezonabile sîntem noi, zînele, o informă Morag pe Kerry. Zilele trecute, trei triburi se băteau pe stradă, iar acum, mulțumită cîtorva vorbe bune rostite de Petal și Tulip, situația s-a lămurit. Pacea domnește peste tot.

— Cu excepția vastei și bine-înarmatei oștiri din Cornwall care se îndreaptă spre noi, sublinie Kerry.

— Da, cu excepția acestui fapt. Deși sînt sigură că mare parte din aceste zîne sînt la fel de rezonabile. Sînt doar sclavele unui rege ticălos.

— Cam ca în Statele Unite.

— Iar acum, că străzile sînt sigure, mă duc să mă întîlnesc cu Cesare. Mă voi întoarce imediat cu floarea ta.

Kerry era obosită. În intimitatea toaletei sale, descoperise că i se scursese puțin sînge din anus. Așa se întîmpla mereu cînd exagera și agita boala în intestinele sale. Era un avertisment care o deprima de fiecare dată, ori de cîte ori se întîmpla așa. Sub tensiunea Premiului Comunității Artistice, care se apropia, din ce în ce mai des Kerry nu se simțea bine. Se puse în pat să doarmă, lăsîndu-le pe surorile MacLeod să vorbească cu Heather.

— Mairi mi-a spus că, de fapt, voi două nu aveți posibilitatea de a crea un curcubeu lunar de aici pînă în Scoția.

— Și de unde știe ea asta? întrebă Heather.

— Este clarvăzătoare.

Heather oftă. Al doilea văz al lui Mairi era o adevărată pacoste. Practic, era imposibil să îi ascunzi ceva.

— Și această minciună este o altă insultă la adresa clanului MacLeod, continuă Ailsa, cu ochii negri sfredelind-o pe Heather. Dar, pentru moment, o voi trece cu vederea, întrucît sînt alte probleme mai importante. După părerea noastră, întregul regat zînesc scoțian se află în pericol, din cauza regelui din Cornwall. Dacă reușește să domine acest loc, nimic nu îi va mai opri. Mairi a avut o viziune în care armata lui mărșăluia peste granițe, spre Highlands. Nu putem îngădui una ca asta. Ailsa se întoarse cu părul țepos spre sora ei. Mairi a trimis un mesaj în Scoția, în care cere ajutor.

— Cum a făcut asta?

— A trimis o viziune a situației noastre de peste ocean. Scoțienii vor merge pe un curcubeu lunar făcut de ei înșiși, iar tu îi vei conduce la locul potrivit cîntînd „Tullochgorum" atunci cînd va fi timpul.

Morag se tîrî cu greu pe scara de incendiu, uzată în urma evenimentelor recente. Fu mulțumită să o găsească pe Kerry

dormind, deși în acest mod doar amîna momentul în care îi împărtășea vestea cea proastă, aceea că Cesare fusese atît de amabil cu Petal și Tulip încît, impresionat, le-a dat în dar macul, iar Petal și Tulip, simțind la rîndul lor compasiune pentru o femeie amărîtă pe care o întîlniră pe trotuar, îi dădură acesteia floarea, impresionați.

— Este o floare atît de puternică și de frumoasă, explică Petal.

— Știam că asta îi va mai ridica moralul. Iar noi sîntem zîne bune, explică Tulip.

— Sînteți idioți, bombăni Morag.

Treizeci și șase

Aelric și partizanii lui înotau, să-și salveze viața, într-un izvor secret din Peștera lui Merlin, care îi duse spre un șuvoi subteran rece, din care ieșiră în Bodmin Moor aproape morți, dar în siguranță.

— Bun plan, Aelric. Slăbită, Aelis încerca să-și scuture apa de pe aripile înmuiate.

O briză jilavă suflă peste mlaștină.

— Ce e asta?

În apropiere se afla un cerc format din pietre puse pe verticală. Din pietre țîșneau mai multe curcubee lunare, iar în spatele acestora era adunată întreaga oștire a lui Tala.

Dinnie nu știa cum să procedeze în legătură cu Kerry. Înțelegea că nu fusese încîntată să îl găsească făcînd sex cu o cunoștință întîmplătoare, dar întrucît nu mai fusese vreodată în această situație, nu știa cum să îndrepte lucrurile.

— La urma urmei, cui naiba îi pasă? întrebă el cu voce tare, în camera goală. Oricum nu mi-a plăcut niciodată de ea. Este o tîrfă. Aproape la fel de proastă ca tîmpita de zînă.

O terminase cu zînele. Nu vroia să mai vadă una niciodată. Nu avea nevoie ca ele să îi conducă viața amoroasă. Și nici nu avea nevoie ca ele să îi plătească chiria. Va cînta pe stradă. Înarmat cu vechea lui vioară și noul repertoriu de cîntece, era încrezător că va reuși.

Afară, aerul era fierbinte și lipicios, ceea ce îl făcu pe Dinnie să poftească imediat o bere. Se îndreptă spre magazin. Pe

scările teatrului, cadavrul unui vagabond era urcat într-o ambulanță. De-acum, Dinnie era atît de obișnuit cu priveliștea, încît abia dacă aruncă o privire.

— Voi, capete seci de zîne, nu aveți altceva de făcut, decît să stați pe scări toată ziua? spuse el cu voce tare, trecînd pe lîngă ele.

— Nu te duci să o vizitezi pe Kerry? întrebă Morag.

Dinnie rîse, ironic.

— Cine are nevoie de ea? Vă spun, o mulțime de femei au pus ochii pe mine zilele astea.

— Pare că își revine la normal, spuse Morag, și Heather fu de acord.

— Ce ușurare. Un Dinnie politicos era greu de suportat.

— Kerry e tristă?

— Nu știu.

Dinnie își continuă drumul spre Washington Square și se pregăti să cînte. După două beri și un pachet de biscuiți, era foarte încrezător. Cînd un cîine fără stăpîn veni spre el, îl lovi fără ezitare în coaste, gonindu-l rănit și confuz. Își îndesă vioara sub bărbia acum frumos conturată și începu să cînte. În această zi toridă, parcul era plin de lume, ocazia ideală de a-și cîștiga banii de chirie.

Chiar atunci, o fată care semăna foarte tare cu Kerry trecu pe lîngă el și îi distrase atenția. Brațul îi tremură ușor. O oarecare durere îi rodea inima.

Lăsă jos vioara și se grăbi să mai bea niște bere.

— Unde ne duce curcubeul lunar?

Sheilagh MacPherson, conducătoarea clanului, dădu din umeri. Traversa Atlanticul, dar nu era sigură ce se afla de partea cealaltă. Spre deosebire de alte zîne din clanul ei, nu-și pierduse niciodată vremea în bibliotecile publice, citind cărțile oamenilor.

— Indiferent unde ne duce, vom afla cînd vom ajunge acolo, pentru că surorile MacLeod ne vor ghida cîntînd „Tullochgorum".

Și indiferent unde vom ajunge, sînt sigură că Morag MacPherson va fi la capătul drumului. Voi fi fericită să o știu în siguranță, cu condiția să se abțină de la a mai crea necazuri cu clanul MacLeod. Este un miracol că ne aflăm aici, și este doar un semn pentru cît de serios stau lucrurile.

În urma clanului MacPherson venea clanul MacKintosh, iar în urma lor venea clanul MacLeod și aliații lor. Mesajul de la Mairi, cea mai puternică clarvăzătoare din Scoția, ajunsese nu doar la ele, în Skye, dar ajunsese din insulele Wester pînă în inima Scoției. Acum, întreaga confederație Clan Chattan se alăturase familiei MacLeod în marșul spre New York.

Nu era nici o surpriză pentru nici unul din conducătorii clanului, regele Tala punea la cale ceva necurat. După spusele celor mai înțelepți dintre ei, era doar o chestiune de timp pînă cînd își va pune planul în aplicare.

— Datorită extinderii societății lui industriale, va trebui să căutăm piețe noi în străinătate, spuse Glen MacPherson, o zînă studioasă, care petrecuse mult timp în biblioteci. Mai mult, pentru a aduna materiile prime de care are nevoie la prețuri mici, va trebui să cucerească prin forță aceste piețe. Este inevitabilă o politică de expansiune imperialistă.

— Ce înseamnă asta? întrebă Sheilag MacPherson.

— Înseamnă că o să ne atace.

Sheilagh rîse.

— Nu trebuie să ne facem griji din pricina asta. De îndată ce vom avea vioara MacPherson în mîinile noastre, nimeni nu ne poate ataca.

Agnes MacKintosh, conducătoarea clanului, purta faimoasa sabie MacKintosh, o armă renumită, făcută de zîne pentru Vicontele Dundee. În perspectiva recuperării Viorii MacPherson și a reparării steagului MacLeod, era loc de optimism, întrucît nici o armată care avea aceste trei obiecte puternice nu putea fi înfrîntă.

În adîncuri, Atlanticul era imens și gri, dar pe curcubeul lunar se înainta repede.

După trei beri, Dinnie simți că e gata să cînte. Straniul sentiment lăuntric se domolise. Exact la timp. Era dezastruos pentru finanțele lui.

Hotărînd că, pentru a face bani rapid, se impunea o melodie impresionantă, Dinnie își mai ridică o dată vioara pe umăr. Spre marea lui nemulțumire, observă că nimeni din mulțimea din Washington Square nu privea spre el, fiind toți prea ocupați fie să dormiteze la soare, fie să facă galerie numeroșilor jucători juniori de baseball, care prindeau și loveau mingea în diferite colțuri ale parcului. Adevărată pierdere de vreme, după părerea lui Dinnie.

O tînără care semăna frapant cu Kerry își plimbă cățelul chiar prin fața lui, și arcușul lui scîrțîi îngrozitor, alunecîndu-i pe gîtul viorii.

— Du-te și plimbă-ți cățelul în altă parte, zbieră el. Eu încerc să cînt aici.

— Asta făceai? întrebă fata cu voioșie, plimbîndu-se tacticoasă. Chiar și din spate semăna cu Kerry.

Dinnie simți iar că îl apucă tremuratul. Se grăbi să mai bea niște bere.

Heather, Morag și surorile MacLeod stăteau pe acoperișul teatrului.

— Întocmai, strigă Mairi. Simt că se apropie zînele scoțiene. Condu-le înăuntru.

— Nici o problemă, răspunse Heather, scoțîndu-și vioara și așezînd-o sub bărbie. În continuare, o versiune profesionistă din „Tullochgorum".

Morag rămăsese cu gura căscată.

— Cum? Tu vei cînta? Interpretarea ta din „Tullochgorum" îi va trimite probabil în rîul Hudson. Voi cînta eu. Morag își scoase repede vioara.

Heather era furioasă.

— Mătură proastă ce ești, tu nu ai putea să cînți „Tullochgorum" nici dacă viața ta ar depinde de asta. Voi cînta eu.

— Ba nu, voi cînta eu.

Ailsa simțea o puternică dorință de a le strînge de gît pe amîndouă.

— Una din voi să se grăbească și să cînte afurisitul de cîntec înainte ca zînele să treacă mai departe.

— Păi, se rățoi Heather la ea. Dacă voi, din clanul MacLeod, ați fi petrecut mai puțin timp antrenîndu-vă cu săbiile și mai mult timp învățînd să cîntați la vioară, poate că ați fi fost în stare să cîntați „Tullochgorum". Dar nu puteți, așa că iată. Voi cînta eu.

— Ba nu, eu voi cînta.

Morag începu să cînte, Heather își înșfăcă vioara și începură să se bată.

Rhona, Seónaid și Mairi încercară să le despartă pe cele două care urlau. Ailsa lăsă capul în jos și își dori să fie înapoi pe insula Skye, unde zînele nu erau nici îmbrăcate psihedelic, nici duse cu pluta.

Nemaigăsind nici urmă de zînă în apartamentul său, Kerry profită de ocazie pentru a-și înșira alfabetul floral, privind cu afecțiune ultima achiziție, un boboc galben aprins de *Rhododendron campylocarpum*. În afară de macul galez, acesta îi putea completa alfabetul.

Expuse, cele treizeci și două de flori, păstrate cu dragoste ca și cum ar fi proaspete, ofereau o priveliște minunată și liniștitoare.

Kerry era mulțumită că ajunsese atît de departe, deși lipsa macului însemna că alfabetul era incomplet și nu putea cîștiga premiul, așa că nu se putea înscrie cu un alfabet incomplet. Ar fi fost o jignire pentru sentimentele sale artistice. Botticelli nu ar fi pictat jumătate de frescă în Capela Sixtină. Nici Johnny Thunders nu ar fi înregistrat jumătate de solo de chitară.

Totuși, părea nedrept. Un bărbat care o părăsise după ce îi promisese că o învață să cînte la chitară nu merita să fie aclamat de public.

Cal merită un pumn în gură, gîndi Kerry. Și dacă voi fi vreodată suficient de puternică, îi voi da unul.

Oftă și se pregăti să meargă la farmacie. O dată la cîteva săptămîni trebuia să cumpere o cantitate mare de pungi de colostomie și accesoriile de susținere, pentru curățarea găurii laterale și altele, printre care rezerva de steroizi care îi țineau boala sub control.

Nu mai credea că va face vreodată o operație de inversare, și considera că a purta întotdeauna punga de colostomie era o perspectivă mai deprimantă decît putea suporta.

Era obosită. Părea că trecuse foarte mult timp de cînd fusese sănătoasă.

Sub privirile rebelilor, armata engleză urca de pe pietrele verticale pe curcubeele lunare. Cîinii mercenarilor urlau în depărtare.

— Ne urmăresc!

Aripile rebelilor căzură, în disperare. După zile întregi de foamete și un înot subteran, nu se puteau distanța de urmăritorii lor din Bodmin Moor.

— Curcubeele lunare! strigă Aelric. De îndată ce armata va dispărea, ne vom furișa pe ele.

Ceilalți se holbară la el, uimiți de îndrăzneala lui. Cu siguranță, fostul lor conducător își recăpăta talentele.

De fapt, Aelric o zărise pe Marion urcînd pe curcubeul lunar, avînd o sabie prinsă în lateral, și indiferent unde se ducea, era chitit să o urmărească.

În timpul în care urmase regimul lui Heather, Dinnie avusese voie să bea o singură bere pe zi. Acum, după nouă cutii de Schlitz, harababura emoțională se mai domolise, dar tehnica sa violonistică era îngrozitoare. Se chinuia în zadar să nimerească notele. Ascultîndu-i eforturile înverșunate, atenția oamenilor se îndepărta de jocul de baseball și cei care dormeau se trezeau, dar numai ca să îi arunce insulte și să îi ceară să se oprească imediat.

— Cum îndrăznești să mă jignești, urlă Dinnie, obraznic. Ar trebui să fii recunoscător că asculți o bună interpretare a „Tullochgorum".

— Asta era? spuse Sheilagh MacPherson, conducătoarea clanului, aterizînd încet lîngă el. Nu eram prea sigure. Am crezut că o violonistă scoțiană este atacată și își folosește vioara pentru a alunga inamicul. În orice caz, îți mulțumim că ne-ai ajutat să coborîm. Unde sînt Heather și Morag?

Dinnie privi în sus și scoase un urlet. De sus din cer, și aparent vizibile doar pentru el, o mulțime de zîne cu kilturi veneau spre pămînt.

— De ce eu? bombăni el. Sînt doar un tip normal. Nu merit una ca asta.

Treizeci și șapte

Luna strălucea peste Central Park. Mai multe curcubee lunare alunecau din cer, și de pe ele cobora armata zînească engleză, rînd după rînd.

Zînele de jos se holbau cu groază la imensitatea armatei lui Tala. Regiment după regiment mărșăluiau cu rapiditate spre pămînt, zîne puternic înarmate și tot felul de spirite înfricoșătoare însoțite de cîini Cu Sidth.

— S-a terminat cu noi, șopti Tulip, și lîngă ea Okailey, Shau-Ju și Cesare încuviințară din cap. Părea că zînele din New York își lămuriră diferendele la timp, doar pentru a fi masacrate de o invazie sălbatică.

— Unde sînt zînele scoțiene? le întrebară repede pe Rhona și Seónaid MacLeod, care fuseseră trimise ca reprezentanți de pe strada East Fourth. Surorile nu știau. Deși ar fi trebuit să traverseze oceanul pînă acum, clanurile nu ajunseseră aici.

— Nu contează, spuse Maeve, lovindu-le pe spate pe cîteva din tovarășele ei irlandeze. Vom avea noi grijă de ei.

Irlandezele își mormăiră acordul, dar nici una din ele, în afară de Maeve, nu era convinsă.

După cearta cu Morag, Heather stătea pe genunchiul lui Johnny Thunders, la colțul dintre străzile East Fourth și Bowery. Tocmai se întîlniseră, deși Heather aflase de la Morag de ghinionul chitaristului care își căuta chitara sa Gibson Tiger Top.

Johnny porni pe strada Bowery, spre locul unde se afla CBGB, și îi povesti lui Heather despre vremurile bune cînd cîntase acolo.

— Cred că va trebui să mă întorc în Rai în curînd, spuse el. Probabil că Festivalul Fantomelor Flămînde se apropie de sfîrșit, și nu vreau să fiu lăsat pe dinafară.

Magenta venea spre ei, părînd voinică și în formă. După recentele sale întîlniri cu zînele și doza mare de cocktail Fitzroy, nu întîmpina nici o dificultate în a vedea creaturi care pentru restul lumii erau invizibile.

Pesemne scăpată de urmărirea perșilor și atacurile geloase ale grecilor, se așezase să stea de vorbă cu ei, multele și variatele experiențe pe care cei trei le avuseseră în ultima vreme fiind un interesant subiect de conversație.

Ceva mai în jos pe stradă, alți săraci nevoiași stăteau și vorbeau pe la uși, neavînd altceva de făcut.

— Mulțumesc, Magenta, spuse Johnny, acceptînd o băutură. Poate cam multă cremă de pantofi, dar nu este deloc rea. Atinse vechea chitară spartă pe care o negociase cu cerșetoarea. Maestrul meșteșugar Hwui-Yin o reparase, dar era încă un instrument groaznic.

— În orice caz, cine are floarea care îi trebuie admiratoarei mele, Kerry?

Mica gașcă de rebeli englezi se grăbi să urce pe curcubeul lunar, erau înspăimîntați că ar putea fi urmăriți de mercenari și prinși între cele două armate din Cornwall. Nu aveau nici cea mai mică idee unde mergeau, sau ce vor găsi, și nici nu știau de unde va veni următoarea lor masă.

Aelis mai căra încă geanta ei cu foi de propagandă. Fusese o completă pierdere de vreme, și în plus îi ocupau foarte mult spațiu, dar după ce se inventase tiparnița pentru zîne, nu intenționa să arunce pur și simplu foile în ocean.

La teatru, Cal regiza repetiția finală nocturnă. În ciuda unei spaime de ultim minut, cînd Titania îi părăsise încă o dată, lucrurile se desfășurau acum normal. Se întorsese după ce

stătuse îmbufnată în stradă, avînd cu ea o floare foarte frumoasă, cadou de la zîne, spunea ea, explicație care îl încînta pe Cal, fiindcă arăta că fata intrase în rol. Prima reprezentație avea loc în ziua următoare, care era și ziua judecății.

Theseus, regele Atenei, și Hippolyta, logodnica lui, pătrunseră pe scenă.

— Acum, frumoasă Hippolyta, ora noastră nupțială..., începu Theseus.

— Asta ce mai vrea să însemne? întrebă Magenta, dînd buzna pe ușa dispre culise. Atenienii antici nu se îmbrăcau așa, declară ea. Nu arată deloc a atenian, și eu mă pricep la chestii de-astea. Cine e asta?

— Hippolyta, spuse Cal cu timiditate.

— Hippolyta? țipă Magenta, deplasîndu-și corpul musculos chiar în fața nefericitei actrițe. Păi, ce caută aici? Reginele amazoniene antice nu se logodeau cu nobilii atenieni. Era ultimul lucru pe care doreau să-l facă. Este complet ridicol. De ce nu te întorci la tribul tău, să-ți vezi de masacrarea masculilor locali?

Hippolyta tremura și era gata să o ia la fugă. Magenta-scoasă-din-fire era o priveliște îngrozitoare.

Ceilalți actori se îngrămădiseră pe scenă, să vadă ce se întîmplă. Cal, disperat că sensibilii interpreți vor fi tulburați în ajunul ceremoniei, încercă să o gonească pe Magenta. Aceasta îl pocni pe loc și îl dădu la o parte din drumul ei. Chitara lui căzu cu zgomot la podea.

— O, Doamne, sîntem atacați, boci Titana. Știam că nu e bine să mă implic în această producție. Este blestemată.

— Nu pleca, strigă Cal. Am nevoie de tine.

— Ei bine, nu cred că ai nevoie de ea, spuse Heather, materializîndu-se pe umărul Magentei. Este groaznică în calitate de regină a zînelor.

— Asta ce mai e? întrebă Magenta, apucînd-o pe Titania de aripile false. Exact cum mi-am imaginat. Macul galez cu trei boboci. Îl smulse de acolo.

Titania se sperie și fugi din teatru, împreună cu alte cîteva personaje neînsemnate.

Magenta rînji, triumfătoare.

— Voi, cîini atenieni slabi. Nu-i de mirare că Xenophon i-a preferat întotdeauna pe spartani. Dar asta ce mai e?

Ridică chitara lui Cal și citi ce scria pe ea.

— Gibson, mîrîi ea. Fără îndoială, ai furat-o de la bunul meu prieten, Johnny Thunders, porcule.

Armata engleză stătea aliniată. Un mic grup se detașase și avansase spre inamic. Zînele chineze, italiene, ghaneze și irlandeze erau în număr total de șase sute. Englezii erau mii.

— Capitulați imediat, le ceru mesagerul, și predați-i pe Petal și Tulip. Altfel vă vom face bucățele.

— Cum îndrăznești să ne declari război? întrebă semeață Okailey. Ai uitat cum trebuie să se comporte o zînă?

Intervenția ei nu avu nici un efect. Armata lui Tala era rigid disciplinată și condusă prin frică. Nimeni nu îndrăznea să nesocotească ordinele, indiferent cît de mult își dorea asta.

Ailsa și Mairi erau pe scara de incendiu de lîngă apartamentul lui Kerry, scrutînd cerul în căutarea vreunui semn de la armata scoțiană, dar cerul era gol.

— Numai Zeița știe unde au ajuns, bodogăni Ailsa, privind-o acuzator pe Morag. Nu trebuia decît să cîntați afurisitul de cîntec. Nici asta nu ați putut face fără să vă certați.

Morag ridică din umeri. Era prea tîrziu. Cînd o atacase pe Heather cu vioara, își rupsese trei corzi. La fel și Heather, și amîndouă erau pline de vînătăi din cauza loviturilor de vioară. După bătaie, Heather dispăru undeva, îmbufnată.

— Ai distrus tot ce era valoros în jurul tău și ai provocat o stare de război pe stradă. Cu siguranță, mîine vei comite o nouă fărădelege. Pe insula Skye, te-ar fi înecat la naștere.

— Am ajutat-o pe Kerry cu alfabetul floral, răspunse Morag.

— Fără succes, contra-atacă Mairi. Dacă s-ar fi implicat zînele MacLeod în povestea asta, macul galez nu s-ar fi pierdut niciodată.

O alarmă electronică se tîngui în blocul alăturat.

— De ce tot timpul o iau razna alarmele din orașul ăsta?

— Bună treabă ai făcut azi, Heather.

Magenta își împingea voinicește căruciorul pe strada Fourth.

— Ai provocat haos în piesa lui Cal, ai redobîndit macul lui Kerry și ai găsit chitara lui Johnny Thunders.

Dar cînd îl întîlniră pe Johnny, se dovedi a nu fi, de fapt, chitara lui.

— E o chitară Gibson bună, spuse el, trecîndu-și degetele în sus și în jos peste plectru. Dar este un model nou, nu ca al meu. Fii atentă, Heather.

Îi arătă cu exactitate zînei interesate modul în care cînta el „Born to Lose", pentru ca ea să-i arate lui Kerry, întrucît astfel ea și Morag s-ar putea împăca. După alte cîteva melodii, începu să cînte încet pe chitara electrică fără amplificator, o arie care părea cunoscută.

— Cum ai reușit? întrebă Heather, cînd Johnny termină de cîntat o versiune impresionantă a „Tullochgorum".

— Te-am auzit cîntînd de multe ori, cocoțat pe acoperișul vechiului teatru.

Un curcubeu lunar fulgeră în noapte și ateriză la picioarele lor.

— În sfîrșit, spuse Agnes MacKintosh, conducătoarea clanului, venind cu pași mari spre ei. Am crezut că nu vom vedea niciodată o față cunoscută. Deci, Heather, ce se întîmplă?

Kerry ieșise, într-un ultim efort hotărît de a găsi un mac galez cu trei boboci. Supărată pe surorile MacLeod, Morag hoinărea pe scara de incendiu. Fu surprinsă să le vadă pe Sheilagh MacPherson, Agnes MacKintosh și Jean MacLeod, atotputernicele conducătoare ale clanurilor, urcînd spre ea, și Heather sfioasă în urma lor.

— Am dat înapoi bucățile de steag, spuse imediat Morag.

— Și a fost doar un accident, adăugă Heather.

— Nu am venit din cauza steagului. Am venit din cauza invaziei.

— Deși nu m-ar deranja să discutăm despre steag mai tîrziu, adăugă Jean MacLeod.

Ailsa și Mairi își primiră cu entuziasm conducătoarea. Heather și Morag nu erau chiar atît de entuziasmate de această schimbare de situație. Încă se mai temeau că vor fi tîrîte înapoi pe insula Skye, unde vor fi aruncate în temnița castelului Dunvegan.

— Armata scoțiană a fost păcălită să aterizeze într-un loc greșit de către un inamic feroce al zînelor, care cînta o versiune proastă a „Tullochgorum".

— Ăsta trebuie să fie Dinnie.

— Așadar, continuă Sheilagh MacPherson. Iată-ne aici, și fără îndoială și armata lui Tala se află aici. Nu mai este timp de pierdut. Zînele MacLeod și-au recuperat steagul, iar zînele MacKintosh sabia. Scoate Vioara MacPherson și îi vom alunga înapoi peste ocean.

— Exact, spuse Morag. Vioara MacPherson.

— Vioara.

— Vioara.

— Unde este?

— Vioara?

— Da, vioara! explodă conducătoarea MacPherson.

Întrucît ultima dată fusese văzută sub forma unor bucățele într-o rigolă de pe strada East Fourth, era greu de răspuns la această întrebare.

Dinnie adormise în parc, și nu se trezi decît atunci cînd se făcu întuneric. Se tîrî spre casă, degustat complet de viață. În loc să facă bani cîntînd pe stradă, cheltuise ultimii bani pe bere, după care nu mai fusese în stare să cînte cum se cuvine. În plus, fusese hărțuit de o armată de zîne scoțiene, și fiindcă Dinnie era ferm convins că două zîne scoțiene sînt prea mult, o armată întreagă îl făcu să simtă că mutatul în New York fusese o greșeală.

— Dar nu vor sta cu mine. O să agăț usturoi și crucifixe la fereastră. Asta le va ține la distanță.

Desigur, în curînd Dinnie nu va mai avea o cameră în care să stea. Nu putea plăti chiria și urma să fie evacuat.

Suferința lui se amplifică. Încă mai tînjea după Kerry. Greșise cînd făcuse sex cu femeia de la magazinul de produse sănătoase, sau cel puțin greșise că se lăsase prins.

Pe treptele teatrului îl întîlni pe Cal, stătea cu capul între mîini. Posomorît, Cal îi spuse că producția lui, „Visul unei nopți de vară", era ruinată. Jumătate din interpreți fugiseră, speriați fie de Magenta, fie de Heather, și nici nu mai avea o chitară la care să cînte. Cînd vor veni mîine membrii juriului, va fi scos din competiție.

— Va cîștiga Kerry.

Dinnie consideră că ăsta ar fi un lucru bun, dar era prea beat și confuz ca să gîndească prea mult, și se urni cu greu pînă sus, să se uite puțin la televizor înainte de a merge la culcare.

— Bună, sînt Linda. Pentru cel mai fierbinte sex cu două fete la telefon, sună la 970 D O U Ă. Te așteptăm.

Treizeci și opt

După o scurtă lecție de geografie a New York-ului din partea surorilor MacLeod, armata scoțiană merse pe curcubeele lunare pînă în Central Park. Multe zîne se aflau acolo, MacKintosh și aliații lor: clanurile MacAndrew, MacHardy, MacPhail, MacTavish și altele; MacPhersonii îi aduseseră pe MacCurrie, MacGowan, MacMurdoch, MacCleary și mulți alții; cea mai impresionantă forță era grupul imens de zîne MacLeod, împreună cu nenumărații lor aliați.

În urma lor veneau Heather și Morag, căzute în cea mai mare dizgrație. După ce recunoscură ce se întîmplase cu Vioara MacPherson, Sheilagh MacPherson le informă pe un ton aspru pe cele două că, dacă înainte credeau că au dat de bucluc, acesta nici nu se compara cu beleaua în care se aflau acum. Odată întoarse în Scoția, încarcerarea în castelul Dunvegan le va părea o vacanță plăcută, în comparație cu ce avea ea în minte.

— Mai mult ca sigur, nu ne vom mai întoarce vreodată în Scoția. Fără puterea celor trei talismane, Tala ne va masacra aici. Bine lucrat, Heather și Morag. Voi două ați reușit să puneți capăt mai multor mii de ani de istorie a zînelor din Scoția.

Morag și Heather mergeau tîrșindu-și picioarele deasupra zgîrie-norilor, murmurînd una către cealaltă că nu era drept să fie acuzate pentru toate necazurile. Nu avuseseră de unde să știe ce se va întîmpla.

— În plus, șopti Morag, nici nu vreau să fiu implicată în așa ceva. Nu mă interesează războaiele între clanuri și dihoniile între familii și altele asemenea. Eu vreau să ne vedem de treaba cu formația noastră de punk celtic radical.

— Și eu la fel, aprobă Heather. Să vezi cînd o să-ți cînt albumul cu Nuclear Assault furat de la Dinnie.

Morag își înghionti prietena în coaste.

— Privește, rosti ea printre dinți. Uite-o pe antipatica de Maggie MacGowan, se dă mare cu vioara, ca de obicei.

Se încruntară amîndouă spre Maggie. Distra trupele cîntînd o frumoasă arie lină, „Floarea din Quern".

— Bastardă plicticoasă, bombăni Morag. Dacă ar fi încercat asta în Casa Ilegală de pe strada Thirteenth, ar fi fost alungată cu sticle de pe scenă.

— Și versiunea ei din „Tullochgorum" este o aberație, indiferent ce-ar spune ceilalți. Dar uită-te! Poartă pantofi!

Cele două erau scandalizate. Nu se mai pomenise vreodată ca o zînă să poarte pantofi.

— Mică și tîmpită.

Cetele în kilturi coborîră în Central Park, cîntînd sfidător din cimpoaie. În fața lor se zărea mulțimea întunecată a armatei lui Tala, iar în apropiere, micul grup de luptătoare prietenoase.

Pretutindeni, zînele își agitau săbiile, gata pentru ultima lor bătălie, lipsită de speranță. Peste tot erau fețe încruntate și serioase. Morag și Heather se hotărîră să-i joace o festă nesuferitei de Mica Maggie MacGowan.

Johnny Thunders zdrăngănea niște melodii pe chitara lui Cal, Magenta umbla hotărîtă pe Broadway, iar Dinnie nu putea să doarmă. Ieși să cumpere un pachețel cu ou.

Kerry stătea și-și bea cafeaua în magazin.

Îi spuse că avusese o zi groaznică. Nicăieri nu era de găsit un alt mac cu trei boboci.

— Nu contează. Înscrie-te, totuși în concurs cu alfabetul floral. Din întîmplare, am aflat că producția după Shakespeare

a lui Cal se află în pragul dezastrului, așa că ai avea șanse să cîștigi.

Kerry îi explică faptul că nu se putea înscrie cu un alfabet incomplet.

— Mă bucur să aflu că piesa lui Cal este un dezastru, dar o să cîștige.

Oftă și își ceru scuze, spunînd că nu se simțea deloc bine.

Dinnie își molfăi pachețelul cu ou, și mai comandă unul. Kerry nu păruse fericită, dar măcar nu făcuse nici o aluzie la episodul cu vînzătoarea de la magazinul de produse sănătoase.

Treizeci și nouă

— Nu dau vina pe tine, Mairi MacLeod, spuse Jean, conducătoarea clanului lor, dar clarviziunile tale nu ne puteau averiza că vom fi depășite numeric cu zece la unu?

Mairi ridică deznădăjduită din umeri. Toată lumea era deprimată. O parte din zîne erau războinice, dar majoritatea nu; și nici una dintre ele, nici măcar fioroasa Ailsa, nu avea vreo idee despre ce înseamnă o bună strategie de război.

— Asta îmi amintește de Bannockburn, spuse Sheilagh MacPherson, referindu-se la o celebră bătălie, în care mica armată scoțiană a învins armata engleză mult mai numeroasă.

— Întocmai, fu de acord Agnes MacKintosh. O mare victorie. Ai idee cum au reușit?

— Nu am nici cea mai mică idee. Desigur, erau conduși de Robert the Bruce, ceea ce i-a ajutat foarte mult. Eu personal nu am studiat niciodată tacticile de război.

Nici una dintre ele nu le studiase. Ceea ce le plăcea cel mai mult bunelor zîne scoțiene era să stea într-o companie plăcută, într-un peisaj plăcut, să facă muzică și să bea bere de iarbă neagră și whisky.

Și asta fusese bine, întrucît păruse a fi preocuparea principală și a zînelor engleze. Înainte ca Tala să preia puterea, ar fi fost de neconceput ca ele să adune o armată imensă și să plece la război.

— Ce s-a întîmplat cu acest rege? Nu se comportă ca o zînă normală.

— Cred că de vină e gaura din stratul de ozon, spuse Agnes. Știam eu că oamenii ne vor distruge, în cele din urmă.

— Groaznic, mormăi Maeve către Padraig. Aceste zîne scoțiene vin aici cu poveștile lor mărețe despre trei arme atotputernice, care le vin de hac zînelor engleze, și ce se întîmplă? Au pierdut una din ele. Ha!

În acea seară, în parc plutea o atmosferă nefastă, cu totul deosebită de aura pacifistă răspîndită de zîne în trecut, și atîta timp cît armata lui Tala se afla acolo, în zonă se comiteau multe infracțiuni.

Armata din Cornwall începuse să avanseze. Zînele care se apărau strînseră rîndurile.

— Ajutorul vă este aproape, strigă o voce omenească puternică. Era Magenta, venea ținînd o vioară mică în mînă.

Proaspăt reparată de bunul meu prieten Hwui-Yin. Ar fi trebuit să-mi spuneți că este atît de importantă pentru voi.

Părea un miracol. Vioara MacPherson își făcuse apariția exact în ultimul moment.

Sheilagh MacPherson atinse cu afecțiune vioara. În mintea ei, se contura o imagine a lungii sale istorii. Știa cum ajunsese în America; sirena cu inima zdrobită, iubita lui MacPherson Tîlharul, a purtat-o peste ocean după ce acesta a fost spînzurat.

Jean MacLeod scoase steagul. Agnes MacKintosh agită sabia. Sheilagh MacPherson sărută vioara și i-o înmînă lui Maggie MacGowan.

— Deci, Maggie. Ești cea mai bună violonistă din Scoția. Cîntă „Tullochgorum" și să vedem cum inamicul își ia tălpășița.

Maggie luă vioara și făcu un pas înainte, mîndră în kiltul roșu cu negru al familiei MacGowan. Din păcate, Heather și Morag îi legaseră șireturile. Căzu pe burtă, iar vioara se făcu bucăți.

— Dacă putem ajunge la gara centrală, șopti Heather, poate prindem un tren spre Canada.

Ambulanța pierdu mult timp în traficul aglomerat, și pînă ajunse la Kerry, aceasta începuse să se simtă foarte rău. Vomita într-una, și deși stomacul ei se golise de mîncare, din el tot

mai ieșea un lichid verzui, care i se scurgea de pe bărbie pînă pe piept. Fruntea îi era acoperită de transpirație, iar fața ei avea o paloare morbidă.

Într-un tîrziu, ajunse la spitalul St. Vincent. După ce o examină, doctorul spuse că boala se răspîndise din intestinul gros în cel subțire, și nu mai era de făcut decît o ileostomie, ceea ce însemna să-l taie cu totul. Kerry începu să plîngă, pentru că în trecut i se spusese că, dacă se va întîmpla asta, situația va fi ireversibilă și va trebui să poarte mereu o pungă de colostomie.

Doctorul desenă cu o carioca albastră groasă o cruce pe partea dreaptă, acolo unde trebuiau să taie chirurgii, iar asistentele o pregătiră pentru operație, făcîndu-i primele injecții și legîndu-i la încheietură o etichetă cu numele ei. Kerry gemu cu durere și vomită, fiindcă otrava din intestinele rupte i se răspîndise în corp. Din ea ieși mult lichid verzui, care împroșcă vasul de plastic pus alături.

Dinnie stătea lîngă ea în salon. O găsise pe Kerry în stradă, prea slăbită pentru a deschide ușa de la intrare. Chemase ambulanța și venise cu ea la spital. Deși doctorii nu avuseseră nici timpul, nici dispoziția de a-i da vreo informație, aflase despre boală de la o asistentă mai înțelegătoare. Îi părea într-adevăr rău să o vadă pe Kerry atît de aproape de moarte.

Patruzeci

Nu trebuia să mai întrebe cine legase șireturile lui Maggie MacGowan. Interveni Magenta, înainte ca Agnes MacKintosh să le spintece cu sabia ei pe acuzate.

— Mă scuzați, camarade comandante de război, spuse ea, dar aveți de gînd să stați toate grămadă, așteptînd să fiți atacate?

— Ce altceva putem face?

— Să formați careuri, desigur. Nu cunoașteți deloc tacticile? Tocmai am condus o armată pe un teritoriu inamic, împotriva unor forțe net superioare. Bineînțeles, trupele mele sînt formate din hopliți și pelasgi experimentați, iar voi sînteți niște zîne mici, dar totuși e posibil să salvăm cumva situația.

Femeia aceasta știa cu siguranță despre ce vorbește. Zînele se organizară prompt în două careuri. Dacă ar fi avut timp, Magenta le-ar fi dat instrucțiuni precise pentru careurile din centru, să se retragă în ordine cînd sînt atacate, flancurile înconjurînd astfel inamicul prin învăluire (cam cum procedase Hannibal la Cannae), dar știa că zînele nu ar fi fost în stare să facă asta într-un timp atît de scurt.

Planul păru să funcționeze atunci cînd armata din Cornwall atacă într-un zgomot asurzitor. În ciuda disproporției între cele două forțe, careurile rezistară. Zînele italiene, chineze, ghaneze, scoțiene și irlandeze ținură piept, agitîndu-și săbiile, astfel că atacanții nedisciplinați nu reușiră să treacă de ele.

De deasupra lor, Aelric și rebelii săi urmăreau scena.

— Să-l blesteme Zeița pe Tala, explodă Aelric. Acum încearcă să le masacreze și pe bietele zîne.

Aelis nu-i răspunse. Observase că pentru prima dată nimeni din armata din Cornwall nu mai zbura să cerceteze teritoriul.

Trezit în zori, Cal își examină decorurile, unele din ele fuseseră distruse în timpul atacului Magentei asupra teatrului. Cei care mai rămăseseră din trupa lui urmau să sosească în cursul dimineții, întrucît spectacolul urma să fie jurizat la amiază.

Lui Cal îi era groază să se gîndească cum va fi. Piesa lui îndelung repetată era acum jucată de dublurile de urgență, dintre care unele nici măcar nu citiseră vreodată scenariul. El însuși juca rolul lui Lysander, după ce actorul spusese că nu poate lucra într-o clădire unde este împins de zîne cu săbiile lor mici.

Afară, pe scări, stătea Joshua, somnoros dar fără să poată dormi bine. În lipsa cocktailului, corpul său nu se simțea bine. Jurase că o va omorî pe Magenta, dacă nu va muri el primul.

Patruzeci și unu

Dinnie stătea în restaurantul spitalului. Nu era o experiență prea plăcută. Ura să fie înconjurat de oameni bolnavi, mai ales de bătrîni în halate, fără șanse de vindecare, dar cu rude plictisite.

Din cînd în cînd, lua liftul spre salonul unde se afla Kerry și întreba de ea, dar operația era una lungă, iar asistentele nu aveau nici o informație. După care Dinnie se întorcea în restaurant, simțind de fiecare dată că ar fi trebuit să facă mai mult, de exemplu să le ceară asistentelor să nu-i mai ascundă adevărul și să îi spună tot ce știau. Din păcate, de aproape asistentele păreau să îl intimideze. Probabil își dezvoltaseră mușchii ridicînd și așezînd pacienții în pat. Dinnie rămînea politicos, dar irascibil.

Timpul nu se scurge niciodată atît de lent, ca atunci cînd aștepți în spital, și după cîteva ore Dinnie se simți la fel de gol ca și cazurile fără speranță în halate.

— Le-am ținut piept o dată, dar nu cred că mai putem face asta o dată.

Jean MacLeod, brunetă, frumoasă și periculoasă ca surorile MacLeod, dar mai înaltă și mai amenințătoare, flutura noul steag verde reparat, sfidătoare și pregătită să mai facă o încercare.

— La naiba, mormăi Morag, aflată undeva la mijlocul careului defensiv. Nu ne-am putea furișa de aici?

Heather era întru totul de acord, dar înconjurată din toate părțile cum se aflau, le era imposibil să scape.

— Va trebui să rămînem aici și să fim omorîte.

— Nu vreau să fiu omorîtă. Vreau să mă distrez în oraș. Îmi place orașul ăsta. Îmi plac toate pizzariile și magazinele deschise non-stop și concertele și cluburile de noapte și hainele colorate și oamenii colorați și clădirile imense. De fapt, în afară de săracii care mor pe stradă, îmi place totul. Chiar încep să mă obișnuiesc cu whisky-ul dulce.

— Și eu, recunoscu Heather. Deși nici nu se compară cu malțul delicios pe care îl fabrică clanul MacKintosh. Ne-am putea distra aici, dacă idioții ăștia s-ar purta cum trebuie. Mi-a terminat Kerry bentița mea indiană roșie?

— Da, și îți va sta foarte bine, dacă vei apuca să o porți vreodată. Ce se aude?

Armata lui Tala se pregătea pentru al doilea atac, cînd de sus, de pe curcubeul lunar, își făcură apariția mai multe zîne.

— Chiar crezi că va merge?, întrebă Aelric aruncînd foile de propagandă pe care le avea în brațe.

— Este posibil, răspunse Aelis, zburînd în urma lui. Nu vreau să mă laud singură, dar mă pricep la făcut propagandă.

„MUNCITORI, ELIBERAȚI-VĂ", scria pe miile de foi care cădeau din cer, răsucindu-se.

După operație, Kerry fu transportată în salonul ei. Asistentele îl informară pe Dinnie că nu mai fusese nevoie să-i îndepărteze intestinul subțire. După ce au deschis-o, s-a dovedit că dezastrul nu era atît de mare cum se estimase. Era ceva care se putea întîmpla la pacienții cu boala Crohn, la care crizele par a fi mai grave decît situația reală. Așadar, Kerry mai putea spera la o operație de inversare.

— Dar e un traumatism teribil, spuse Dinnie. Mă simt groaznic.

— Pentru ea este și mai groaznic, spuse asistenta.

— Se va face bine acum?

Se părea că nu. Chiar mîine, sau peste zece minute ar putea avea o altă criză serioasă.

Patruzeci și doi

Dinnie se sui într-un taxi spre strada Fourth, pentru a lua cîteva lucruri pentru Kerry. Îngrijorat fiind pentru ea, nu-l deranja să plătească taxi-ul. Dragostea poate schimba totul. Deschise ușa cu cheia ei, adună o sacoșă de lucruri, apoi trecu pe lîngă teatru exact cînd se desfășura piesa lui Cal. Se grăbi să urce, fără a se opri să privească.

Piesa lui Cal era exact dezastrul la care se aștepta. Dublurile care nu făcuseră repetiții uitaseră replicile, banda de urgență cu muzică se oprea la mijlocul actului, iar actorii care mai rămăseseră se foiau nervoși pe scenă, așteptîndu-se să fie atacați în orice moment de cerșetoare sau zîne.

Puținul public chicotea, iar cei trei membri ai juriului, toți artiști de pe plan local, priveau crispați și jenați.

— Știam că standardul va fi coborît, șopteau unul către celălalt, dar asta este o rușine.

La etaj, Dinnie se spălă și se schimbă rapid. Scoase un căscat. Trebuia să se întoarcă la spital, dar un val de oboseală amenința să-l doboare. Zărindu-și vioara pe pat, simți nevoia să se învigoreze cu o melodie săltăreață.

Ridică vioara și porni o versiune puternică a „Tullochgorum".

Instantaneu, un curcubeu lunar răsări peste teatrul de la parter, și zînele gălăgioase se împrăștiară în toate direcțiile.

Erau ultimele răbufniri ale bătăliei din Central Park, bătălie care în cele din urmă nu fu atît de încleștată. Foile de propagandă pregătite de Aelis cu îndemînarea unui geniu

înnăscut în ale marketing-ului, stîrniră în rîndul armatei engleze sentimente adînci și ascunse. Fiindu-le interzis atîta timp accesul la informație din afară, argumentele simple, dar puternice de pe foi le merseră drept la inimă.

„De ce muncim doisprezece ore pe zi pentru salarii mici? Cîndva, eram libere să facem ce vrem."

„De ce trebuie să venerăm acest îngrozitor zeu nou? Mie îmi plăcea bătrîna noastră Zeiță."

„De ce îi lăsăm pe Tala și bătăușii lui să ne conducă?"

„Și ce căutăm aici, luptîndu-ne cu alte zîne?"

Rîndurile armatei începură să se rupă, pe măsură ce zînele, trezite din coșmar, își dădeau seama de stupiditatea situației lor. Infanteriștii de peste tot refuzară să avanseze, așa cum li se ordonase. Baronii, ei înșiși îndoindu-se de puterea lui Tala, simțiră că autoritatea pe care o aveau asupra sclavilor lor începea să se năruie.

Cu toate acestea, situația nu era nici pe departe rezolvată. Marele grup de mercenari ai lui Tala nu arăta nici un semn că ar întoarce armele. Nici Garda Regală, condusă de Marion, fiica sa vitregă. Lucrurile s-ar fi putut sfîrși dezastruos, dacă Aelric, plutind dus de briză, nu ar fi zărit macul galez cu trei boboci în sacoșa Magentei și nu l-ar fi înhățat.

— Treci de partea noastră, frumoasă Marion, spuse el. Alătură-te revoltei țăranilor și acest mac galez rar cu trei boboci, roșu, portocaliu și galben, va fi al tău. Alfabetul tău va fi complet.

Marion privi macul, citi rapid o foaie de propagandă și întoarse armele, luînd cu ea și Garda Regală. Bătălia luase sfîrșit, iar New York-ul era în siguranță.

Singurii care nu se predaseră erau mercenarii. Văzînd că totul era pierdut, dar nedorind să se predea, făcură să apară prin vrajă un curcubeu lunar, cu ajutorul căruia să scape.

— Trebuie să-i admiri, spuse Magenta, în timp ce aceștia se îndepărtau. Sînt niște mercenari buni.

Coborînd scările în grabă, Dinnie fu surprins să audă gălăgia din teatru. Presupunînd că publicul arunca diverse lucruri spre scenă, nu se putu abține să arunce o privire.

Înăuntru domnea haosul. Deși Dinnie nu știa, interpretarea lui „Tullochgorum" atrăsese curcubeul lunar, astfel că mercenarii dădură peste piesa lui Cal, iar în urma lor veniră diverși urmăritori aprigi.

Derutați de bătălia în acest oraș ciudat, și nemaivăzînd în viața lor „Visul unei nopți de vară", mercenarii speriați se treziră înconjurați de niște zîne gigantice. Crezînd că zînele de pe scenă, care aveau aripi de carton, erau de fapt inamicii lor, mercenarii se materializară să lupte cu ele, obligîndu-i și pe urmăritorii lor să procedeze la fel.

Actorii fugiră speriați, cînd zînele de toate culorile începură bătălia pe scenă. Cal țipă să fie lăsat în pace. Din ultimul rînd, juriul privea cu uimire.

Dinnie îi observă pe membrii juriului și îi trecu prin cap că unul din ei pare cunoscut, dar atenția îi fu distrasă de Heather, care ateriză pe umărul lui.

— Bună, Dinnie, îi strigă în ureche. Doar facem curat. Nu trebuie să te îngrijorezi.

Îi explică pe scurt ce se întîmplase, dar Dinnie nu prea îi dădu atenție.

— Zîne proaste, strigă el. Kerry este bolnavă, e în spital. Mă duc la ea acum.

Plecă, fără să-i pese deloc de bătălia lor stupidă. Era încîntat, totuși, că piesa lui Cal fusese un dezastru atît de spectaculos.

Patruzeci și trei

După ce bătălia luă sfîrșit, zînele începură petrecerea pe acoperișurile din East Village. Heather și Morag nu erau prezente. De îndată ce fusese posibil, alergară la spital, să o vadă pe Kerry.

Îi povestiră evenimentele acestei zile importante și îi împletiră flori în păr.

Kerry se ridică pe coate.

— Atinge-mi degetele, spuse ea. Am nevoie de puțină forță.

Surorile MacLeod mîncaseră și băuseră alături de toată lumea în acea după-amiază, dar în calitate de prietene ale lui Kerry erau oarecum interesate de competiție, așa că zburară să tragă cu urechea la discuțiile membrilor juriului.

Constatară cu surprindere că îl cunoșteau pe unul dintre aceștia. Era Joshua, recrutat de pe stradă pentru a face parte din „Programul Arta în Comunitate".

— Vor spune că piesa lui Cal a fost o catastrofă, spuse Ailsa, sigură pe ea. Din nefericire, Kerry nu s-a putut înscrie cu alfabetul ei floral.

Un taxi opri la intrarea în teatru. Din el coborî Kerry, cu înfățișarea scheletică, într-un halat albastru și o haină galbenă cu ciucuri. Dinnie o ajută să urce scările.

Prea bolnavă ca să-și părăsească patul de spital, Kerry venise pentru floarea ei.

— Unde este Aelric? întrebă ea. Seónaid MacLeod zbură pe acoperiș, apoi reapăru împreună cu Aelric, care o ținea de mînă

pe Marion. Floarea era prinsă în părul negru cu mărgele al lui Marion.

— Dă-mi, spuse Kerry, întinzînd mîna. Marion scoase floarea și i-o înmînă.

Fața lui Kerry radia de plăcere. Puse macul în mîna lui Dinnie.

— Înscrie alfabetul meu în competiție, îi spuse ea. Zînele aplaudară și ovaționară acest act de eroism din partea cuiva atît de grav bolnav.

Kerry căzu la pămînt. Fu dusă înapoi la spital, iar Dinnie îi anunță pe membrii juriului că Vechiul Alfabet Celtic Floral era acum gata de inspecție.

Magenta înainta triumfătoare pe strada East Fourth. Prin tactica ei măreață reușise încă o victorie nemaipomenită, și acum venise să se alăture petrecerii.

Pe toată strada zînele mîncau, beau și făceau sex; urmare acestei sindrofii, luă naștere prima rasă mixtă de zîne.

Surorile MacLeod, care așteptau încrezătoare triumful alfabetului floral al lui Kerry, fură îngrozite de o nebănuită răsturnare de situație. Aflară că, la urma urmelor, „Visul unei nopți de vară" nu ieșise chiar atît de rău.

— Cele mai surprinzătoare efecte de scenă văzute vreodată, spuneau jurații.

— Aproape incredibil modul în care piesa a evocat universul zînelor. Aș fi putut jura că ele chiar se aflau acolo. Desigur, au fost și părți imperfecte, dar trebuie să recunosc că am fost impresionat.

— Alfabetul floral este o piesă unică și foarte frumoasă din folclorul celtic... dar se compară oare cu o asemenea interpretare emoționantă după Shakespeare?

— Ah, nu, gemu Rhona. După ce a venit pe jumătate moartă de la spital, Kerry nu trebuie să piardă competiția. Și după ce ne-a hrănit cu turte de ovăz.

Heather și Morag se întoarseră de la spital. Ținură cu toatele o ședință de urgență la magazin, dar nu se întrezărea nici o soluție.

— Am putea mitui juriul.
— Cu ce?
— Vom jefui o bancă.
Respinseră imediat această idee.

Sheilagh MacLeod o căută pe Magenta să îi mulțumească pentru că le-a restituit vioara si le-a ajutat în bătălie, proclamînd-o prietenă pe viață a zînelor MacLeod. Cherchelită, conducătoarea clanului o bătu cu entuziasm pe spate și îi spuse ultimele noutăți de la juriu.

— Ce tînără hotărîtă este Kerry, spuse Magenta admirativ. O voi primi oricînd în armata mea.

— Ei bine, dacă e prietena ta, nu va cîștiga această competiție, declară Joshua, apărînd lîngă ea. Pentru că eu sînt în juriu. Și după ce îi voi da premiul lui Cal, o să vin și o să te omor în bătaie.

Patruzeci și patru

— Tînăra este nehotărîtă, dar tinerelului i-a plăcut mai mult piesa lui Cal, anunță Morag, după ce îi spionase pe membrii juriului.

— Iar Joshua îl va alege pe Cal, se tîngui Heather. Cal o să cîștige.

Stăteau în teatru, în vîrful unul stîlp fals, care făcea parte din curtea ateniană. Dinnie era și el în apropiere, pleoștit. Sheilagh MacPherson și Agnes MacKintosh filfîiau șovăielnice.

— Cunoaștem problema ta, spuseră ele. Și te compătimim, pentru că, din cîte am înțeles, Kerry a fost bună prietenă cu zînele rătăcitoare, iar acest Cal a tratat-o îngrozitor. Nu ne plac iubiții care se poartă îngrozitor. Te vom ajuta cu o parte a problemei.

— Cum?

— Cunoști piesa „Visul unei nopți de vară"?

O cunoștea, puțin.

— Atunci știi, spuse Agnes, că este implicată o iarbă magică, iar odată aruncată în ochii cuiva, această iarbă face ca persoana respectivă să se îndrăgostească de prima ființă care îi iese în cale. Dinnie, camarade MacKintosh, adu-mi iarba.

Deși pînă atunci fusese încrezător, Dinnie scuturâ trist din cap. Conducătoarea clanului era chiar mai proastă decît celelalte. Părea că nu vede diferența între recuzita de scenă și viața reală.

— Este doar o buruiană de lîngă trotuar, spuse el.

— Poate pentru tine. Dar nu și pentru conducătoarele atotputernice ale clanurilor zînești scoțiene. Adu-o aici.

Dinnie găsi și îi duse buruiana. Agnes și Sheilagh zburară în jurul lui Joshua și îi atinseră ochii cu ea. Îl împinseră cu cîteva lovituri ușoare de sabie către Magenta.

Se frecă la ochi de cîteva ori, apoi îi deschise.

— Magenta. Te-am iubit întotdeauna.

— Atunci votează pentru Kerry.

— Desigur.

— Ia niște cocktail Fitzroy, spuse Magenta, strecurîndu-și mîna în mîna lui. O să-ți dau și ție rețeta.

Mai rămăsese un vot. Tînăra femeie, o sculptoriță locală, încă oscila.

— Pot să spun că i-a plăcut piesa mai mult, oftă clarvăzătoarea Mairi.

— Zîne proaste, mormăi Dinnie în timp ce acestea treceau pe lîngă el în sala de așteptare a spitalului. Toată agitația creată de voi a îmbolnăvit-o pe Kerry.

— Aiureli, răspunse Heather. Boala lui Crohn lovește mulți oameni care nu au văzut niciodată o zînă. Cu toate acestea, întrucît acum te porți frumos cu Kerry, s-ar putea să jefuiesc o bancă pentru a-ți plăti chiria. Acum mergem să o vedem.

— Încă nu e ora de vizită.

— O importantă diferență între oameni și zîne este aceea că noi sîntem mici și invizibile, iar voi nu. Noi nu trebuie să așteptăm ora de vizită.

Dinnie le aruncă o privire fioroasă. Alături de el, în sala de așteptare, mai erau doi tineri care vroiau să o vadă pe Kerry, și asta îl făcea gelos.

În salonul ei, Kerry se simțea încă slăbită, dar era bucuroasă să le vadă pe zîne. Morag se cocoță pe pat.

— Ai cîștigat premiul.

Kerry lăsă să-i scape un strigăt de plăcere.

— E meritul lui Dinnie, anunță Heather, mîndră de camaradul ei MacKintosh. La momentul decisiv, s-a dus la ultimul membru al juriului, s-a prezentat politicos și a întrebat-o dacă,

în afară de faptul că era o sculptoriță locală, nu cumva era și binecunoscuta Linda, vedeta celui mai fierbinte sex cu două fete la telefon. A fost îngrozită că cineva a recunoscut-o, mai ales cînd Dinnie a spus că este un mare admirator al ei și i-a cerut un autograf. După aceea, s-a înmuiat ca plastilina și a votat pentru tine.

Premiul Comunității Artistice este acum al tău, și îl meriți din plin. Cal va regreta toată viața că nu te-a învățat să cînți solo-ul de chitară din „Bad Girl".

Morag se băgă și ea în discuție.

— Se înghesuie bărbații afară, vor o întîlnire cu tine, spuse ea. Ți-aș recomanda să te întîlnești cu mai mulți bărbați pentru o vreme. Între timp, dă-mi voie să-ți prezint prietenii mei.

Arătă spre un grup de zîne din spatele ei, care o salutară politicos pe Kerry.

— Aceasta este Sheilagh MacPherson, iar acestea sînt Agnes MacKintosh și Jean MacLeod. Ele sînt conducătoarele clanului nostru și ca atare au mari puteri vindecătoare. Alături de ele este Flora MacGillvray, o renumită tămăduitoare din Scoția.

Acesta este Donal, prietenul lui Maeve. El este vraciul tribului O'Brien, celebru în Irlanda pentru priceperea lui. Acesta este Cheng Tin-Hung, vraciul tribului chinez, Lucretia, vrăcița zînelor italiene, și Aba, vrăcița ghanezelor. Cu toții sînt foarte pricepuți și au o bună reputație.

Este cea mai de seamă adunare a zînelor-vraci pomenită vreodată. Nu da atenție mirosului de whisky. Alcoolul nu diminuează puterile vindecătoare ale zînelor.

Am vrea să subliniem că lucrurile nu stau chiar atît de rău precum crezi, pentru că ești talentată, populară, plăcută și frumoasă, astfel încît nu contează că porți o pungă de colostomie, ești încă mult înaintea majorității oamenilor. Dar te vom scuti de predică și îi vom lăsa pe vraci să-și facă treaba.

— Și dacă opt zîne puternice nu vor reuși să-ți vindece intestinele, spuse Heather, va fi mare minune. Acum, Morag și cu mine ne vom retrage și-ți vom organiza o petrecere de bun-venit, și le vom spune adio zînelor engleze. Se grăbesc să se întoarcă acasă, să distrugă atelierele și să-și reia plăcuta

viață îmbătîndu-se prin tufișuri. Magenta a colindat fericită alături de Joshua, este mulțumită, crede că el a votat-o în calitate de conducător al armatei grecești. Conducătoarele clanului nostru ne-au iertat delictele, pentru că totul s-a terminat cu bine.

— Asta e o noutate pentru noi, spuseră conducătoarele clanului.

— Dar nu e așa?

Conducătoarele spuseră că se vor mai gîndi la asta, iar Morag și Heather ieșiră cît mai erau în avantaj.

— Ce se întîmplă? întrebă Dinnie, în sala de așteptare.

— Magie puternică de zîne, răspunse Heather. Și poți să vii la petrecerea de bun-venit acasă a lui Kerry, dacă îi aduci un cadou scump. Mi se pare că pusese ochii pe un set de brățări din argint de la un magazin indian. S-ar putea ca în cele din urmă să ieșiți împreună, dacă îi spui ce flori arată mai bine în părul ei, te prefaci că îți place Botticelli și îi faci cadouri frumoase.

Pînă una-alta, ieșim să bem ceva și să cîntăm ceva serios la vioară. Dacă zînele irlandeze și celelalte cred că au auzit muzică scoțiană bună, doar pentru că Mica Maggie MacGowan a reușit să îngîne cîteva melodii simple fără să facă vreo greșeală, atunci mai ai multe de aflat.

Collum MacHardie a promis că ne va face niște amplificatoare. Cînd se va înființa formația noastră de muzică celtică radicală, dealurile și vîlcelele nu vor mai fi la fel.

Johnny Thunders lăsă în teatru chitara Gibson a lui Cal. Era o chitară bună, dar nu vroia să o păstreze. Știa ce groaznic este cînd ți se fură chitara.

Venise vremea să se întoarcă, deși misiunea lui eșuase. Gîndind că înainte de a pleca ar putea să mai arunce o privire, se îndreptă spre apartamentul lui Kerry. Vroia să vadă alfabetul floral care provocase atîta agitație.

Ajuns înăuntru, fu impresionat. Florile, uscate de Kerry, și cărora Morag le vorbise duios, răspîndeau o imensă frumusețe și putere. Cele treizeci și trei de flori erau înșirate pe

podea, și sub ele Kerry pusese drept fundal toate lucrurile sale preferate, printre care albumele New York Dolls cumpărate la negru și copia remixată a albumului Heartbreakers.

Unul din lucrurile ei preferate era chitara.

— Chitara mea Gibson Tiger Top din 1958.

Johhny o ridică.

— A avut-o în tot acest timp. Nu-i de mirare că este obsedată de New York Dolls.

Iubitul care îi dăduse chitara trebuie să fi fost cel care o furase cu mulți ani în urmă.

Se pregăti să plece, dar se opri, uitîndu-se iar la minunatele flori. Se gîndi la Kerry, care zăcea bolnavă în spital.

— Ei, la naiba. O să iau vechitura pe care o am de la cerșetoarea aia. Oricum am cîntat întotdeauna mai bine decît alții la o chitară veche.

Lăsă chitara lui Kerry acolo unde se afla, și nu se simți nemulțumit.